ABBY MCDONALD

JANE AUSTEN MERGE LA HOLLYWOOD

Abby McDonald

Jane Austen merge la Hollywood

Traducere din limba engleză de
Sînziana Mihalache

ALLFA
2014

Strada Ficțiunii

EDITURA ALLFA

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

JANE AUSTEN GOES TO HOLLYWOOD
Abby McDonald

Copyright © 2013 by Abby McDonald

JANE AUSTEN MERGE LA HOLLYWOOD
Abby McDonald

Copyright © 2014 Editura ALLFA

ISBN ePub: 978-973-724-910-4
ISBN PDF: 978-973-724-911-1
ISBN Print: 978-973-724-765-0

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Editura ALLFA
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512, București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

ABBY MCDONALD

Abby McDonald s-a născut în Sussex, în Anglia, și a studiat științe politice, filosofie și economie la Oxford University. A lucrat în jurnalism, iar în prezent este scriitoare profesionistă. A publicat cinci romane pentru adolescenți: *Sophomore Switch* (2009), *Boys, Bears & a Serious Pair of Hiking Boots* (2010), *The Anti-Prom* (2011), *Getting Over Garrett Delaney* (2012) și ***Jane Austen merge la Hollywood*** (*Jane Austen Goes to Hollywood*, 2013; Editura ALLFA, 2014). Romanele ei au fost traduse în mai multe limbi și au câștigat numeroase premii. În 2013, sub pseudonimul Abigail Haas, și-a publicat primul thriller pentru adolescenți, *Dangerous Girls*. În afară de romane pentru tineri, a scris și *The Popularity Rules* (2008) și *The Liberation of Alice Love* (2010).

Vocea autoarei

„O poveste nu are nevoie de personaje negative, ci pur și simplu de personaje care să-l confrunte pe protagonist cu slăbiciunile lui. A distribui pe cineva în rolul de personaj negativ poate să fie un artificiu narativ destul de leneș. Cred că toate personajele trebuie să aibă mobiluri plauzibile și o personalitate bine conturată, așa că fac tot ce pot ca să empatizez cu toți eroii mei.“

Partea I

Primăvara

I

Tatăl ei zăcea întins într-un sicriu, dar lui Grace nu-i stătea mintea decât la plăcintă.

Desigur, nu era vorba despre o plăcintă oarecare – fusese adusă de către unul dintre primii sosiți la înmormântare, într-o cutiuță cu logoul celei mai bune patiserii din San Francisco, și avea un blat fraged, alb. Dar chiar pe când se întreba ce fel de umplutură o avea plăcinta (de afine sau poate de lămâie, cu albuș de ou pufos), o cuprinse un sentiment zdrobitor de rușine. Desigur, era o in-sen-si-bi-lă pentru că se gândea la haleală în timpul înmormântării tatălui ei.

— John a plecat dintre noi mult prea devreme, auzi glasul domol al preotului.

Hallie, sora mai mare a lui Grace, suspină sfâșietor. Măcar de data asta istericalele ei nu erau deplasate – dimpotrivă, în momentul acela Grace era cea cu atitudinea nepotrivită. Alunecă mai jos pe strana tare de lemn, de parcă toți cei din jur ar fi putut să vadă cu ochiul liber plăcintele care îi jucau prin fața ochilor.

Și nici măcar nu-i plăcea plăcinta! Nu mai avusese poftă de dulciuri încă din clasa a IV-a, când dentistul mult prea zelos la care mergea o avertizase că excesul de zahăr duce la căderea dinților. Timp de două săptămâni după aceea, Grace abia dacă deschisese gura, până când tatăl ei observase cum încearcă să soarbă piureul de cartofi printre buzele întredeschise și atunci îi explicase cu blândețe că nu o să-i cadă dinții chiar în clipa aia.

Dar asta era pe vremea când încă îi mai putea explica unele lucruri. Când încă mai era printre cei vii.

— ...Ni-l vom aminti pentru pofta lui de viață... continuă preotul, însă fu întrerupt de un scâncet prelung.

În prima strană, micuțul Dash începu să urle, înroșindu-se la față și bâțâindu-se cu furie. Era fratele ei. Frate vitreg, de fapt, ar fi sărit Hallie să completeze – explicație și mai inutilă, după părerea lui Grace. Era ca și cum ar fi aparținut tatălui lor doar pe jumătate, sau ca și cum tatăl lor se însurase cu altcineva doar pe jumătate.

Portia, mama vitregă a lui Grace, îi dădu un ghiont ca să-l facă să tacă; voalul negru îi tremura pe față. Însă Dash urlă cu și mai multă înverșunare, iar țipetele lui se răsfrângeau cu ecou în colțurile bisericii.

În spatele lor se auzi cineva țâțâind:

— Sărăcuțul, n-o să-și cunoască tatăl niciodată.

Grace simți că Hallie se crispează toată.

— Ce noroc pe el, șopti Hallie. N-o să-i lipsească! Pe noi ar trebui să ne

compătimească.

Grace nu zise nimic. Dash urlă și urlă, până când, într-un sfârșit, Portia împinse trupușorul ce se zbătea energic către doica de alături. Biata fată, o suedeză, îl luă și porni în fugă spre ieșire; scâncetele lui Dash se pierdură treptat până când amuțiră de tot, de îndată ce ușile bisericii se închiseră în urma lor. Se făcu din nou liniște.

Ce bine-ar fi fost să fie la fel de ușor și pentru ea, își spuse Grace; să poată să fugă, să plângă. Încă nu plânsese; nu avusese timp. Mama ei căzuse la pat de îndată ce primise vestea și refuzase să mai mănânce sau să bea. Grace îl chemase pe medicul de familie să-i prescrie niște somnifere. Hallie, în stare de șoc, jelise zile întregi, până când Grace îi strecurase și ei o pastilă zdrobită în mâncare. Ca să poată și ei să se bucure de puțină liniște. După care rămăsese ea singură în sufrageria sobră – pe care rar o mai foloseau de când tatăl lor se mutase –, cu un teanc de agende vechi de-ale mamei. Dăduse telefoane – la veri, foști vecini, prieteni din liceu. Persoane pe care Portia n-ar fi știut să le sune nici dacă i-ar fi păsat. Preotul își drese glasul.

— Să ne luăm un răgaz ca să împărtășim câteva gânduri și amintiri plăcute despre John.

Era rândul lui Grace. Se ridică din strană, ținând în mână cartea cu poezia pe care o alesese. Nici nu făcu doi pași, că Portia deja se strecurase pe culoar și se avânta spre pupitru. Își îndepărtă cu grijă voalul pe după cocul elegant.

— Eu și John am fost suflete pereche, începu ea, cu o privire rănită.

— Cum își permite? șuieră Hallie printre dinți.

Cu toate astea, da, își permitea. Grace se rezemă de spătarul stranei.

— Din clipa în care ne-am cunoscut, continuă Portia, ducându-și mănușa de dantelă neagră la piept, am știut că suntem făcuți unul pentru celălalt. El a fost destinul meu.

Un destin care la momentul respectiv avea deja soție și copii; însă asemenea detalii inutile nu contau pentru Portia. Grace se întoarse cu îngrijorare spre mama ei, care nu schița nicio reacție, de parcă nici n-ar fi auzit.

— A fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Amabil. Respectuos. Loial.

Hallie zvâcni în picioare, însă Grace o trase la loc pe bancă.

— Ai de gând să asculți mai departe? întrebă Hallie.

Obrajii ei, care de zile întregi erau supți și cenușii, se împurpuraseră de furie. Scânteile din ochii lui Hallie erau îndeajuns să prevestească o ieșire neplăcută în public.

— Te rog, șopti Grace, uitându-se rușinată în jur. Las-o în pace.

— Poftim? șuieră Hallie. Să o las în pace, după ce ni l-a furat? Să mă uit la ea cum joacă teatru, de parcă noi nici n-am exista?

— Da, las-o, te rog, o imploră Grace.

Nu erau obligate să o suporte doar la înmormântarea propriu-zisă, ci și la masa de după: ore infinite în care vor fi nevoite să accepte condoleanțele unor persoane pe care nu le cunoscuseră niciodată.

— Și ea are dreptul să fie tristă. A fost familia ei.

Atinsese un punct slab.

— *Noi* am fost familia lui! se smuci Hallie, după care o călcă pe Grace pe pantofi ca să iasă din strană.

Grace încercă să o cheme înapoi discret, însă era prea târziu.

— ...A spus că niciodată n-a fost mai fericit...

Portia rămase cu fraza în aer când o văzu pe Hallie pe culoar. Se înfruntară din priviri și, preț de câteva secunde îngrozitoare, Grace așteptă ca bomba să explodeze. Hallie se cutremură toată, scânci deznădăjduită, după care se răsuci pe călcâie și porni spre ieșire în pas grăbit.

Grace răsuflă ușurată. Așteptă puțin pentru ca Portia să reînceapă, apoi îi șopti mamei:

— Mă duc după ea.

Niciun răspuns; mama privea înainte în gol, cu aceiași ochi inexpresivi pe care-i avusese toată săptămâna. Grace se ridică din strană și se grăbi să iasă prin spate, cu capul plecat, pentru a evita privirile lungi care cu siguranță o urmăreau.

O găsi pe sora ei rătăcind prin cimitir; părul negru îi flutura în vânt. Hallie își uitase haina, iar rochia lungă, neagră, se umfla, făcând-o să semene cu un personaj dintr-un roman gotic. Grace oftă și porni greoi pe cărările noroioase. Dacă Hallie avea de gând să facă pneumonie doar de dragul unei scene dramatice, cu siguranță nu ea va fi cea care îi va duce pe tavă siropul de tuse pentru tot restul săptămânii.

— Uită-te în jur, gesticulă Hallie amplu. N-ar trebui să fim aici. Nici *el* n-ar trebui să fie aici!

Grace nu înțelegea dacă se referea la cimitire în general sau doar la cimitirul acela. Erau înconjurate de șiruri bine compartimentate de mausolee dărăpănate și de pietre funerare din granit lucios, toate împodobite cu trandafiri și crini ofiliți. Tatăl lor obișnuia să glumească pe seama incinerării – zicea că vrea ca cenușa să-i fie împrăștiată lângă băncile de rezerve ale terenului de baseball al echipei Giants. Când Grace încercase să-i explice acest lucru Portiei, ea se arătase de-a dreptul stupefiată. John trebuia îngropat, nici nu încăpea discuție. Și, cum familia ei se trăgea tocmai din estul statului Connecticut, slujba de înmormântare nu se putea ține decât la cea mai prestigioasă biserică din San Francisco.

Poate era mai bine așa. Grace nu mai fusese la un meci cu tatăl ei de ani de zile; măcar așa, avea unde să-l viziteze.

— Hai să mergem înăuntru, Hallie.

— Nu, lasă-mă, se feri ea.

Pentru că începuse să tremure, Grace își scoase haina și i-o puse pe umeri. Pe spatele firav al lui Hallie atârna ca pe un cuier. Cei care nu le cunoșteau credeau de multe ori că sora mai mare este Grace. De doi ani o ajunsese din urmă pe Hallie în înălțime și de atunci se tot înălța. În ultimul an Grace se mai împlinise la trup, așa încât la șaisprezece ani ajunsese să se simtă ca o străină în propriul corp. Formele supărător de rotunde o făceau uneori să se dezechilibreze; la orele de gimnastică, unde oricum nu dădea randament, devenise o rușine, iar colegele ei de laborator, pline de coșuri,

șușoteau și se holbau la ea.

— Mama o să se îngrijoreze, încercă Grace să o calmeze. Nu e nevoie să rămânem la restul slujbei; putem să stăm în hol până se termină.

— Nu te înțeleg! zise Hallie și își apăsă ochii cu palmele, întinzându-și pe obraji dungile stinghere de rimel. Cum poți s-o privești pe afectata aia fără să-ți vină să-i rupi gâtul? Și el! Ce-i cu prostiile astea despre cât de bun a fost? L-aș omorî cu mâna mea dacă n-ar fi deja mort!

Și izbucni din nou în plâns.

— Nu vorbești serios, o bătu Grace pe umăr, încercând să o liniștească.

— Ba da! Îl urăsc! zise Hallie pe nas. A distrus totul, iar acum nici nu mai e printre noi ca să pot să-i spun asta.

Grace așteptă răbdătoare ca Hallie să-și potolească lacrimile. Plângea furtunos – se aprindea la cea mai mică provocare, indiferent dacă era vorba de bucuria de a juca rolul principal în piesa de primăvară sau de dezamăgirea că serialul ei preferat cu medici ajungea la final de sezon. Însă întotdeauna se calma repede.

În cele din urmă, Hallie dădu semne că s-ar fi liniștit. Grace o conduse înapoi spre biserică, mulțumită că purta ciorapi groși pe sub rochia sufocantă și formală. Deși era luna mai, în San Francisco asta nu însemna decât că vreo rază de soare ar putea să răzbată stingheră printre norii cenușii și încărcați.

— Să trecem cu bine de ziua de azi, spuse ea rugător. După aia n-o să mai avem de-a face cu Portia și cu restul, și o să încercăm să reintrăm în normalitate.

— În normalitate? o săgetă Hallie cu privirea. Cum poți să spui așa ceva? Vorbești de parcă nu l-ai fi iubit deloc.

Grace înlemni, iar Hallie îi luă repede mâinile într-ale ei.

— Scuză-mă! A sunat groaznic. Îmi retrag cuvintele.

Grace încercă să se elibereze din strânsoare, dar sora ei nu îi dădu drumul.

— N-am vrut să spun asta. Sunt cea mai groaznică soră din lume! Iartă-mă, te rog.

— E în regulă, Hallie.

Grace era prea obosită ca să mai facă față toanelor surorii sale. Numai Hallie ar fi fost în stare să treacă într-o singură suflare de la dorința de a-și omorî tatăl la a-și învinovăți propria soră că nu l-a iubit suficient de mult.

— Serios! strigă Hallie. Știu că ai ținut la el, normal că ai ținut. Dar nu înțeleg cum poți să fii atât de... calmă.

Grace nu zise nimic la auzul acestui ultim cuvânt, care parcă ascundea o jignire. Nu avea de ales. Hallie nu se alegea cu nimic de pe urma acceselor de furie, poate doar cu dureri de cap și deshidratare. Iar starea de negație se potrivea mai bine mamei lor. Grace, în schimb, prefera să trăiască în lumea reală. În lumea care nu-și oprise mersul odată cu plecarea tatălui lor și care cu siguranță nu avea să se oprească odată cu moartea lui. Aveau rude îndepărtate care așteptau să fie consolate, avea de scris o lucrare pentru ora de chimie de luni, trebuia să-și caute de lucru pentru vară.

Se descurcaseră cu un tată pe jumătate prezent în ultimii doi ani, așa că intuia că se

vor descurca și cu el complet absent.

II

În casa Portiei domnea febra renovărilor, așa că organizaseră masa acasă la ele. Până să ajungă Grace și Hallie, strada se umpluse deja de mașini sclipitoare parcate milimetric pe panta abruptă. În ultimii ani, vecinii lor căzuseră pradă bogaților dezvoltatori imobiliari, care ridicau complexe de apartamente luxoase, cu terase de jur-împrejur; o garsonieră cu vedere spre golf îi costa pe tinerii angajați o jumătate de milion de dolari sau mai mult. Părinții lui Grace ținuseră întotdeauna la statutul lor social. Casa lor șubredă cu trei etaje, în stil victorian, se înălța dreaptă în vârful dealului, înconjurată de o grădină neîngrijită – în care trandafirii se amestecau cu buruienile –, dar care aducea un blestem de moarte asupra oricui ar fi încercat să o mai aranjeze.

— Condoleanțe, spuse încă o invitată, luând mâinile lui Grace într-ale ei. Valerie este?

— În birou, cred.

Mama ei urcase la ultimul etaj de îndată ce se întorseseră acasă. Și Hallie se făcuse nevăzută, astfel încât Grace rămăsese să înfrunte singură valul de platitudini plicticoase.

— Mulțumim că ați venit.

— Ce curaj ai, spuse femeia între două vârste, ciupind-o de obraz pe Grace, care se chinui să nu se ferească. Ce tragedie!

— Mulțumesc, repetă tânăra. În sufragerie avem de mâncare, ceva de băut, dacă doriți.

Într-un sfârșit, femeia trecu mai departe pentru a lăsa locul unui alt invitat:

— Ce pierdere imensă!

Grace încuviință din cap cu o mișcare mecanică. Acum că nu se mai afla în biserică, îi era ușor să vadă discrepanța dintre vechiul stil de viață al tatălui ei și noul stil, de după căsătoria cu Portia. Cercul mamei ei vitrege era compus din persoane scorțoase, cu pălării și costume negre croite la comandă. Se afișau cu cățeluși în brațe, purtau bijuterii de familie și probabil că printre pasiunile lor se regăseau iahturile sau golful. Aveau tenul alb. O mare nesfârșită de chipuri albe; evrei, în cel mai bun caz, gândi Grace cu răutate. Abia dacă se vedea vreo urmă de bronz pe fața lor. Pe când cercul de cunoștințe al mamei lui Grace era unul pestriț, de profesori universitari, artiști, activiști. Oameni care îl cunoscuseră și îl iubiseră pe tatăl lor cu mult înainte de orele nesfârșite de muncă și de biroul de pe colț. Înainte de antrenorul personal și de costumele noi. Înainte să câștige atâția bani încât să acapareze interesul acelui organizator de

evenimente de pe Coasta de Est și să-și dorească o nouă viață.

— Grace!

Simți pe cineva trăgând-o de mânecă și, când se întoarse, o zări pe Portia încruntată.

— Foitajele cu creveți de pe masă au gluten?

— Nu știu, răspunse calm. Întreab-o pe femeia de la catering.

— Nu știu unde este, se bosumflă Portia. Știi că Dash are intoleranță la grâu. Ți-am trimis pe e-mail o listă cu ce-i trebuie.

O privea pe Grace cu atenție. Pielea i se întindea perfect netedă peste pomeții osoși.

— Sunt și legume, zise Grace cu solicitudine. Cred că am văzut și amestecuri de crudități.

— Da, dar Dash vrea foitaj cu creveți, obiectă Portia, pierzându-și răbdarea.

— Îmi pare rău, oftă Grace. Mă duc să aflu.

— Te rog să vii repede, spuse Portia pe un ton care submina politețea aparentă. Devine morocănos când îi e foame.

Apoi zări pe cineva peste umărul tinerei și se lumină la față:

— Delilah, draga mea!

Grace o urmări cum pășește grațios spre celălalt capăt al încăperii. Fără îndoială că era o femeie frumoasă, însă dintotdeauna i se păruse de o frumusețe rece, calculată, cu părul ei pieptănat atent pe spate, cu ținutele fără cusur, croite exact pe dimensiunile ei. O întâlnise în biroul tatălui ei de câteva ori – înainte să se întâmple totul – și își aminti că perfecțiunea *glossy* a Portiei o intimidase. Ca și cum Portia ar fi învățat cum să fie o femeie dintr-un manual pe care Grace nu ar fi putut nici măcar să îl descifreze.

Niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu bănuise ce avea să urmeze.

Dintr-odată i se păru că aerul devine insuportabil de cald. Începea să aibă mâncărimi din cauza dresului de lână. Se retrase în bucătărie, dar nici vorbă să o găsească pe femeia de la catering.

— Tu trebuie să fii una dintre fete.

O femeie în vârstă o cerceta dinapoia ochelarilor cu rame subțiri.

— Ești Helena, nu?

— Helena e sora mea. Eu sunt Grace, o corectă fata, însă femeia deja făcea semn unui grup de invitați pretențioși, cu cămașă scrobită și guler înalt.

— Ea e una dintre ele; una dintre fetele din prima căsătorie, adăugă femeia în șoaptă, de parcă ceea ce spunea ar fi fost de-a dreptul scandalos.

— Nu se vede, remarcă unul dintre bărbați după ce o măsură pe Grace din priviri cu multă curiozitate. Nu așa cum se vede la Dashwood.

— Știu! exclamă femeia. Băiatul ăla e bucățică ruptă din tată-său. Tu semeni cu maică-ta, adăugă ea, bătând-o pe Grace pe braț, cu un aer absent.

Se înșelau. Atât ea, cât și sora ei semănau cu tatăl lor. Așa le spunea el tot timpul. Grace îi moștenise ochii, râsul, iar Hallie – zâmbetul. Nu se deranjă să-i mai corecteze pe cei doi musafiri. Ei nu aveau cum să înțeleagă că două negrese pot să semene cu tatăl lor alb. Nu aveau pielea la fel de închisă la culoare ca a mamei lor – o nigeriană din a

doua generație, născută în Philadelphia –, însă Grace aflase cu mulți ani înainte că unii nu se uită niciodată suficient de atent ca să vadă diferența. Pentru ei, negrul e negru, indiferent de nuanțe.

— Ce tragedie. Tu măcar l-ai prins, spuse o altă femeie. Și biata Portia...

— Biata Portia, o îngânară ceilalți.

Grace încercă să își țină respirația. Tâmplele îi zvâcneau și avea senzația că grupul se strânge tot mai mult în jurul ei, ca o masă de costume negre și minciuni.

— Vă rog să mă scuzați, murmură ea.

Se retrase, însă în sufragerie o acostă o Portia impacientată:

— Grace? Foitajul?

Grace schimbă iute direcția, dar se ciocni de o altă musafiră.

— Scumpa mea, condoleanțe, zise ea, strivind-o la pieptul generos.

Era una dintre prietenele mamei sale; o artistă cu părul vâlvoi, pasionată de recitări de poezie și de cristale cu puteri vindecătoare.

— Cred că ești copleșită. Sfâșiată!

Lui Grace îi venea tot mai greu să respire.

— Descarcă-te. Ăsta e sfatul meu. Descarcă-te.

— Nu pot... bâigui ea și se retrase, încercând să tragă aer în piept. Îmi pare rău, trebuie...

Se întoarse și fugi din bucătărie pe ușa din spate.

— Învață să treci peste durere, draga mea! strigă femeia în urma ei.

Începuse să plouă mărunt și era ceață. Cu obrajii umeziți de stropii de ploaie, Grace traversă grăbită gazonul netuns până la păduricea de ulmi din spatele grădinii. Arborii umbroși, cu trunchi gros, formau o ascunzătoare naturală împotriva privirilor iscoditoare din casă.

Grace se duse direct spre copacul cel mai mare și urcă pe scara bătută în cuie de trunchiul găunos. Căsuța din copac fusese mândria tatălui ei – o mare realizare pentru un bărbat care abia dacă se pricepea să înlocuiască o siguranță arsă. Desigur, construcția părea simplă – o podea zdravănă, proptită în deschizătura amplă, în V, a două crengi, bârne de lemn pe post de pereți, un acoperiș în pantă –, dar era a ei. În copilărie Grace petrecuse ore întregi acolo, umplând caiet după caiet cu cataloage de frunze și de insecte, în timp ce Hallie dansa jos cu zânele și punea în scenă lecturi dramatice din *Visul unei nopți de vară*. Pe urmă, tatăl ei adusese acolo un telescop și Grace făcuse atunci cunoștință cu întinderea nesfârșită a cerului nopții; învățase că mulțimea de stele care împânzesc cerul au o mișcare precisă și că universul este alcătuit din milioane de forțe exercitate simultan.

Grace scoase o pătură veche din cufărul din colț și se așeză cu picioarele încrucișate pe podeaua umedă. Printre copacii din față se zărea orașul. De unde stătea ea, totul părea învăluit într-o pâclă lăptoasă; doar conturul vag al podului se zărea în depărtare. Făcu o mișcare și auzi o hârtie foșnindu-i în buzunar. Era poezia.

Scoase foaia mototolită fără a o despături. Nu avea nevoie.

— „Când oi muri, dragostea mea“, rosti ea cu glas domol, „să nu jelești în urma mea.“

O învățase în clasa a IV-a la un concurs școlar. Tatăl ei o ajutase, obligând-o să repete seară de seară, cu promisiunea că-i va da câte un dolar pentru cărți noi de fiecare dată când va recita poezia fără greșeală. Pierduse concursul în favoarea unei fetițe palide care recitase o epigramă despre cățelușul ei. Dar n-a mai contat, pentru că tatăl ei i-a făcut cadou un ghid astronomic, legat în piele și cu ilustrații pentru fiecare constelație. Roxy Heatherington n-avea decât să rămână cu diploma ei – Grace era cea care câștigase adevăratul premiu.

— „Nici trandafiri nu vreau,/ Nici chiparoși umbroși.“

Recita cu tot mai multă forță, iar cuvintele îi veneau în minte aproape fără să le gândească.

— „Deasupra mea doar iarba/ Cu a ei rouă udă,/ Să mă păstrezi în suflet,/ Iar dacă nu, mă uită...“

Se opri, simțind un nod în gât. În copilărie nu înțelesese versurile. Era o poezie despre moarte. Despre ce se întâmplă – sau ce nu se întâmplă – după ce pleci de pe lumea asta. Oare tatăl ei își prevăzuse sfârșitul, visase oare la amurg? Își mai amintea ceva, mai putea oare să gândească, de dincolo de mormânt? Hallie era cea care credea în duhuri, în suflet, pe când Grace crezuse dintotdeauna în știință.

— Rossetti[1], nu? auzi de jos.

Grace tresări speriată și se prinse iute de tocul ușii ca să nu cadă.

— Scuze! N-am vrut să te sperii.

Lui Grace îi veni inima la loc. Se uită în jos. Un tânăr adolescent se uita în sus. Era de vârsta lui Hallie, poate ceva mai mare. Purta un sacou negru și ducea ceva la subraț. Avea ochelari pătrățoși, iar părul i se pleoștise de la ploaie.

— Întotdeauna mi-a plăcut. Poezia, vreau să zic. Și „Nu plânge la mormântul meu“[2]. A lui Sassoon[3], cred.

Grace își veni în fire.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă ea cât mai politicos.

— Căutam un loc în care să mă ascund.

Se uită spre casă, apoi se întoarse spre Grace cu un surâs trist.

— E cam aglomerat înăuntru și sora mea e prea... pretențioasă, să zicem.

Grace înțelese cu dezamăgire că băiatul căuta să i se alăture sus.

— Nu știu dacă ne ține pe amândoi.

— Am adus mâncare...

Plin de speranță, îi arătă cutia pe care o ținea sub braț. Era chiar cutia *aia*.

Plăcinta.

— Bine, cedă Grace, dar ai grijă. Scara e cam... șubredă.

Dar până să termine ea propoziția, băiatul urcase deja fără probleme și se așezase alături pe podea.

— Am mult exercițiu, îi explică el. Urc pe catarge mai tot timpul, în larg.

— Ah, făcu ea dezamăgită. Ești dintr-ăia.

Băiatul părea nedumerit.

— Dintre cei care ies cu iahturile.

— Sunt Theo, râse tânărul și îi întinse o mână.

— Grace, zise fata și îi strânse mâna, cu precauție.

— Știu, răspunse Theo în timp ce deschidea cutia. Ne-am mai întâlnit, la botez.

Grace îl măsură din nou din priviri, însă nu-și amintea să-l mai fi văzut până atunci.

— Îmi pare rău, nu mai știu. Ziua aia a fost cam... haotică.

Era vorba de cealaltă ocazie cu care intrase în biserica cea mare, la fix nouă luni după ce tatăl ei plecase de acasă (un calcul nemilos). Desigur, Hallie refuzase să meargă, așa că îi revenise lui Grace datoria de a sta în strana din față. Micuțul Dash urlase cu atâta forță, încât până și preotul căutase să termine mai repede. Grace își amintea doar de recepția de după, care avusese loc la un hotel pretențios, și de tortul de ciocolată în etaje, din care mâncase până i se făcuse rău.

Iar acum, cu plăcinta între ei, chipul i se lumină. Poate că nu era chiar atât de insensibilă; poate că ăsta era modul ei de a înfrunta tragediile. În vremuri de o tristețe copleșitoare, ea se gândea la produse de patiserie.

Probabil că Theo îi observase reacția.

— Îți plac afinele?

Scoase o furculiță și niște șervețele din buzunarul de la piept și i le întinse.

— Te rog.

Grace rupse plăcinta în câteva bucăți inegale.

— Cum l-ai cunoscut pe tata? întrebă ea, întinzându-i o felie sfărâmicioasă. Ești din partea Portiei, nu?

— Se poate spune și așa.

Mușcă din plăcintă și se mânji pe față cu cremă de afine. Începu să râdă stânjenit, apoi se șterse.

— E sora mea.

Lui Grace nu îi venea să creadă. Știa că Portia are un frate mai mic – doi, de fapt –, dar întotdeauna își închipuise că seamănă cu ea: cu părul pieptănat ireproșabil, cu zâmbetul elegant. Cravata lui Theo stătea strâmb, părul i se strânsese în smocuri umede, și mai avea o urmă de cremă de afine pe bărbie. Înfățișarea lui neglijentă aducea ceva reconfortant totuși; Grace se săturase până peste cap de-atâta perfecțiune.

— Cum se simte Portia? se interesă Grace în cele din urmă, mai degrabă din obligație decât din interes.

— Deocamdată se descurcă, dar...

Surâse trist.

— ...Nu era pregătită pentru asta.

— Nimeni nu era.

Dacă el îi surprinse tonul tăios, îl ignoră politicos.

— Mai rămân prin preajmă o vreme ca s-o ajut cu Dash și cu... schimbările.

Grace își aminti dintr-odată că familia Portiei locuiește la New York. Aveau conturi, o casă în Upper East Side și o bunică fioroasă, care îi conducea pe toți cu o mână de fier. Tatăl ei îi povestise despre familia vitregă, însă Grace se străduise să nu-l asculte.

— Fratele meu, Rex, e prins cu școala în Londra, adăugă Theo. Își cere scuze că n-a putut să vină.

— Nicio problemă. Pentru mine toți sunt niște necunoscuți, admise ea. Toți au aceeași privire, spun aceleași lucruri banale. „Condoleanțe...“ îi maimuțări Grace și oftă. Probabil nici n-au ce să spună altceva în situația asta.

Theo începu să-și legene picioarele în gol, înainte și înapoi.

— Tatăl tău vorbea tot timpul despre tine. Și despre Hallie.

Grace ridică ochii.

— Ori de câte ori îl vedeam la evenimente, continuă el, la Crăciun, la aniversări.

Strâmbă din nas, apoi explică mai departe:

— Familia Coates este mare amatoare de recepții și alte d-astea. Tatăl tău spunea că ai note foarte bune. Ești la științe, nu?

Ea încuviință din cap cu o mișcare domoală. Nu-i plăcea să se gândească la cealaltă viață a tatălui ei. Într-un fel, îi era mai ușor să lase lucrurile să plutească în ceață decât să își închipuie cum trebuie să fi arătat viața lui de zi cu zi. Să își închipuie cum lua el micul dejun la o masă străină. Cum se uita la știri, cu picioarele în poalele altcuiva. Dar avusese, de fapt, o lume a lui, avusese o grămadă de oameni cu care să vorbească. Despre ea și Hallie.

— Astronomie, zise ea în cele din urmă.

— Iar sora ta studiază la Juilliard, spuse Theo cu un surâs. Era foarte mândru de amândouă.

Pentru prima oară după o săptămână întreagă, Grace simți lacrimi în ochi. Își feri privirea.

— Ar trebui să mă întorc, spuse, încercând să și le stăpânească.

Se ridică și se șterse de praf.

— Mama și Hallie...

— Da, sigur. Scuze că te-am reținut.

Se ridică și el în picioare, dar ea îi făcu semn să se așeze la loc.

— Mai rămâi.

— N-ar trebui. E locul tău, zise Theo. După tine.

Grace coborî, urmată de Theo. Jos, rămaseră stingheriți preț de câteva momente.

— Mulțumesc, spuse ea cu un surâs firav și forțat. Pentru plăcintă.

— Cu plăcere, zise el, îndesându-și mâinile în buzunarele jachetei. Știu că nu înseamnă mare lucru, dar... condoleanțe.

Privirile li se întâlniră tăcute, sincere.

— Ție și tuturor. A fost un om bun și v-a iubit foarte mult.

Grace simți că își pierde stăpânirea de sine. Știa că, odată cu primul cuvânt pe care l-ar rosti, imediat ar țâșni și lacrimile. Nu putea plânge, nu încă – și nu în fața lui Theo –,

așa că încuviință din cap și își încrucișă brațele peste piept, ca și cum gestul acesta ar fi putut să o ajute să țină totul înăuntru, apoi porni în fugă spre casă.

---

[1] Christina Georgina Rossetti (1830-1894), poetă de origine engleză, reprezentantă a curentului prerafaelit. (N. tr.)

[2] *Do Not Stand at My Grave and Weep*, poezie scrisă de Mary Elizabeth Frye în 1932. (N. tr.)

[3] Siegfried Loraine Sassoon (1886-1967), poet, memorialist, căpitan în armata britanică în Primul Război Mondial. (N. tr.)

III

— Cum adică nimic? exclamă Hallie cu atâta înverșunare, încât Grace se rușină.

Era la o săptămână după înmormântare și se aflau în sufragerie împreună cu Arthur, prietenul din facultate al tatălui lor. El era executorul averii lui John, după cum le explicase la telefon. Voia doar să aibă o scurtă discuție cu mama lor despre câteva chestiuni juridice.

Uitase să menționeze că printre aceste chestiuni se număra și faptul că prima familie Weston ajunsese la sapă de lemn.

— Cum să nu mai fie nimic? întrebă Hallie de parcă Arthur era cel vinovat, și nu doar un simplu mesager care le compătimea.

Arthur își drese glasul, privind stânjenit de sub bretonul lui grizonat.

— Tatăl vostru a murit *ab intestato*.

— Ba nu! exclamă Hallie. A murit în pat cu proasta aia!

— Hallie...

Grace o trase de mâneca neagră – neagră și lungă, fiindcă sora ei se declarase oficial în doliu și revenise la ținutele din perioada ei emo.

— Lasă-l să termine.

— *Ab intestato* înseamnă că nu a lăsat niciun testament.

Arthur tuși din nou și evită să le privească.

— În cazul în care cel decedat nu are testament, toate bunurile lui îi revin celei mai apropiate rude.

Tuși din nou.

— Adică soției.

Hallie trase o înjurătură. Mama lor asculta tăcută în celălalt colț al camerei. Grace știa că nu va avea nicio reacție. Trecuse de la prostrație la nopți albe pe care le petrecea pictând în atelierul ei. Grace trebuise să o tragă după ea ca să o aducă la discuțiile cu Arthur. Degetele încă îi erau mânjite de vopsea roșie, ca de sânge.

— Nu înțeleg, spuse Grace. Trebuie să fi fost un testament. Avea obiceiul să întocmească documente pentru orice – cu asta se ocupa.

Facturi, formulare, acte – ăsta era punctul lui forte. Sistemul lui de organizare a documentelor era o adevărată operă de artă, iar biroul îi era plin de dulăpioare cu sertare. „Detaliile sunt cele care fac diferența“, o atenționase el, făcându-i cu ochiul, în timp ce îi punea bine la păstrare carnetul de note în sertarul alocat fiicei mai mici. Tocmai în asta consta geniul lui în afaceri: întotdeauna era atent la detalii.

— Îmi pare rău, zise Arthur, îndrăznind în sfârșit să le privească în ochi. A fost unul, dar după ce s-a născut copilul a decis, împreună cu Portia, să-l anuleze. Avea de gând să facă altul nou, dar s-a luat cu treburile și... N-a mai apucat.

— Ce noroc pe ea, remarcă Hallie cu răutate. Ce nesuferită!

Grace îl conduse pe Arthur la plecare, apoi se alătură mamei și lui Hallie în bucătărie. Vremea era încă mohorâtă și ploioasă, dar bucătăria fusese dintotdeauna cea mai călduroasă încăpere a casei. Avea pereții vopsiți în galben și era încălzită de o mașină de gătit preistorică, marca Aga, care acoperea jumătate de perete.

— O să ne descurcăm foarte bine și așa, spuse Hallie, înfigând furculița în resturile dintr-o caserolă primită la pomană. N-avem nevoie de nimic de la el; niciodată n-am avut.

— Putem să atacăm decizia în instanță, spuse și Grace în timp ce punea ceainicul pe aragaz. Sunt obligați să ne plătească mai departe pensia alimentară pe care a plătit-o el în ultimii ani. O să avem acte doveditoare, o hotărâre de divorț...

Mama lor tăcea în continuare.

— Mamă, încercă Grace, ai pe undeva documentele pentru pensie?

— N-am ajuns în fața justiției, ridică ea din umeri. Mi-a dat mai mult decât a fost nevoie, așa că totul a rămas între noi.

— N-ați avut un avocat? exclamă Grace.

— A vrut ca totul să se termine cât mai repede, din cauza copilului, explică mama, cu sfârșeală în glas. N-am avut de ce să mă împotrivesc. Deja îl pierdusem.

— Ba nu, *acum* l-ai pierdut.

Grace puse pe masă niște cești de ceai și o farfurie cu fursecuri. Plăcinta fusese doar începutul: aveau dulapul plin de bunătăți aduse la pomană. De care aveau nevoie, pentru că se pare că nu aveau niciun ban de mâncare.

— Nu înțeleg de ce te agiți atâta, se bosumflă Hallie. Dacă nu i-a păsat nici cât să facă un testament, ne descurcăm și fără el.

— Da? sări Grace. Cu banii cui? Cine plătește gazul, lumina și curentul ca să-ți vezi tu serialele tale idioate?

Se întoarse către mama ei în căutarea unui sprijin.

— Când ai vândut ultima oară un tablou?

— Luna trecută, răspunse ea, dar apoi rămase pe gânduri, încruntată. Ba nu, ăla a fost un cadou pentru Julianne. Mi-a dat în schimb urnele astea minunate, surâse candid, uitându-se la hidoasele încercări de olărit ale prietenei sale.

Deci nu se puteau întreține din efortul artistic al mamei lor. Nu mai era mult până când Hallie avea să plece la facultate, iar Grace nu se aștepta să găsească în zonă pe cineva dispus să angajeze o absolventă de liceu cu jumătate de normă, dar cu salariu întreg.

Când, în cele din urmă, sigura soluție deveni din ce în ce mai evidentă, se posomorî.

— O să trebuiască să vindem casa.

— Grace! exclamă Hallie.

— Ce? E singura opțiune.

Se uită în jur, încercând să înfrunte durerea la gândul de a părăsi casa și să privească lucrurile cu ochiul rece și distant al agentului imobiliar: patru dormitoare, două băi, un atelier frumos, deși poate cam demodat...

— Nu putem să plecăm. E casa noastră!

Hallie o țintuia cu privirea de parcă sora ei era cea care uitase să lase în urmă un testament.

— O casă pe care nu ne-o permitem, veni răspunsul lui Grace, care cu greu își păstra calmul.

Turnă ceaiul în cești, dorindu-și ca, măcar o dată în viață, Hallie să gândească logic.

— Dacă ne mutăm altundeva, într-un spațiu mai mic, am putea trăi din banii pe care o să-i obținem după ce vindem casa. Cel puțin un timp, explică ea, punând o ceșcuță în fața mamei lor. Ar trebui să suni un agent, să punem lucrurile în mișcare.

Mama începu să învârtă ceașca pe farfurie.

— Nu pot, draga mea, oftă ea. Și casa e pe numele lui. Era...

— Cum adică? întrebă Grace, aproape prăbușindu-se pe scaun.

— După cum spuneam, a fost o perioadă foarte stresantă și obositoare. Eu n-am vrut să mă ocup de taxe, așa că am hotărât să lăsăm casa pe numele lui. Ca să nu se schimbe nimic.

— Dar s-a schimbat! se răsti Grace. Și acum...

Înțelesese deodată grozăvia situației în care se găseau și nu reuși să își mai termine fraza.

— Nu-ți face griji, draga mea, îi strânse mama mâna. Sunt sigură că lucrurile o să se aranjeze de la sine. Așa e întotdeauna.

Deodată se lumină la față:

— Smalț!

— Poftim?

— Smalț! Trebuie să dau un luciu final lucrării de care mă ocup acum. Desigur, asta e! Se ridică de la masă, în sfârșit însuflețită. Cum de nu m-am gândit până acum? Încercați să nu mă deranjați, zise ea și o sărută pe Grace pe obraz. Am nevoie de liniște deplină.

Ieși din cameră cu pași ușori.

Grace se aplecă deasupra mesei, până când atinse blatul cu bărbia. Hallie împinse caserola spre ea.

— Nu mai juca atâta teatru.

Grace rămase cu gura căscată, dar Hallie nu părea să fi prins ironia. Își dădu ochii peste cap, deloc preocupată de sărăcia care le aștepta și de faptul că aveau să rămână pe drumuri.

— Nu e ca și cum Portia o să ne dea afară din casă. Ne descurcăm.

Tare ar fi vrut Grace să le creadă pe sora și pe mama ei. Și, timp de câteva săptămâni, totul se desfășură în favoarea lor. Scormoni prin hârtiile din birou și găsi

niște acte pentru un cont de economii mai vechi, care le ajungea pentru plata facturilor din acea lună. Mama ei negocia cu un agent deschiderea unei expoziții și realizarea unor lucrări la comandă. Școala era pe terminate, iar Grace intenționa să-și caute de lucru pentru vară. Știa că nu va câștiga mult, dar se aștepta să fie de ajuns. Încă simțea un gol în coșul pieptului, la care nu suporta nici măcar să se gândească; era ca și cum s-ar fi uitat la soare. Dar toate sfaturile și vorbele de consolare în situații tragice spuneau că suferința dispare odată cu trecerea timpului. Lucrurile reintrau în normal.

Apoi primiră o scrisoare de la avocatul Portiei.

— Ce nesim... Aaah! scrâșni Hallie de frustrare, înghițindu-și vorbele.

Ieși nervoasă din cameră, lăsând-o pe Grace cu biletul în mână. Mesajul era succint:

„Dreptul de proprietate... Dreptul legal al doamnei Coates... Evacuarea proprietății...“

Coborî mâna tremurândă în care ținea scrisoarea.

— Mamă?

Niciun răspuns.

— Mamă? zise ea mai tare.

Mama ei se uita lung la coperta unei reviste, cu capul ușor înclinat și cu ochii fixați asupra unei vedete care poza în valurile oceanului.

— Ce zici de culoarea asta, e un albastru-azur sau un albastru-cobalt? Valurile au o nuanță de acvamarin, dar... Nu, sigur e cobalt.

Grace își stăpâni lacrimile. Dacă exista vreun mod de a supraviețui în fața acestui asalt, numai ea îl putea descoperi.

IV

A doua zi, în timp ce aștepta vizavi de școală autobuzul care ducea spre centru, Grace căuta să nu se gândească la teribila misiune pe care o luase asupra ei. Se uita la elevii care ieșeau pe porțile școlii și care formau o amestecătură de stiluri: hipsteri, punkiști, fete Harajuku, emo, tocilari. Mama lor insistase ca Hallie și Grace să meargă la o școală particulară, unde Grace urma cursuri obligatorii de motivare personală, pe lângă cele de științe și matematică. Colegii ei aveau toate șansele să ajungă niște guru ai tehnologiei prin Silicon Valley; erau niște adolescenți cu ochi mari, care până atunci fuseseră școliți acasă și care încercau să se integreze în societate pentru prima oară.

— Grace! o strigă Hallie de peste drum.

Era cu grupul ei de colege cu nasul pe sus – toate rujate și cu ținute *vintage*, care lui Grace îi păreau scoase din cufărul de zestre al bunicii.

— Spune-i mamei că diseară dorm la Mirabelle.

— Spune-i tu! strigă Grace.

Hallie făcu o grimasă exasperată. Se desprinse de lângă un tip cu o mustăcioară răsucită, îmbrăcat cu un sacou hidos din catifea, și țâșni în mijlocul străzii fără să-i pese de mașini, deși una dintre ele frână brusc în fața ei.

— Te rog, Grace. Mama nu-și dă seama niciodată când sunt acasă.

— Și-a dat seama îndeajuns cât să-ți spună să fii întotdeauna acasă până la miezul nopții, răspunse Grace, imună la insistențele surorii ei, care încerca să o înduplece cu niște ochi mari, de ciută rănită.

Deodată, Hallie renunță la figura de copil neajutorat și o țintui pe Grace cu ochii ei mânjiți de creion dermatograf.

— Câteodată poți să fii exasperant de imatură, știi, nu?

— Iar tu poți să fii acasă până la miezul nopții, zise Grace și îi întoarse spatele.

Autobuzul opri în dreptul lor. Hallie pufni în semn de protest și se întoarse furioasă la amicii ei, cu fusta lungă și neagră fluturându-i în urmă.

Grace urcă în mașină, compostă biletul și căută un loc în spate. Se săturase să o supravegheze pe sora ei. Hallie avea dreptate – mama lor întorsese spatele lumii. Toată ziua picta în atelier, dar apărea de nicăieri, când se așteptau mai puțin, să le spună să mănânce legume și să-și facă temele. Însă doar pentru că ar fi putut să stea pe afară și până la apusul soarelui, dacă voiau, nu însemna că așa și se cuvenea să facă. După înmormântare, Hallie începuse a veni cu tot mai multe pretenții, și n-ar fi fost de mirare să fie găsită moartă într-un șanț, pe la vreun concert din East Bay, la ora trei

dimineața. Sau, mai rău, să se înhaite cu băieți care își tundeau mustața ca Hitler.

Grace coborî în centru. Traversă mai multe străzi cu clădiri imense de birouri și vitrine elegante, până ce ajunse la clădirea în care locuia Portia. Trecuseră doar câteva luni de când se mutase împreună cu tatăl lui Grace pe acea stradă selectă, în blocul cu portari în livrea și cu priveliște spre parc. Grace rămase o clipă în fața ușii, cu ochii spre pâlcurile verzi de copaci, îmbărbătându-se pentru ce avea să urmeze. Nu mai fusese niciodată acolo; întotdeauna se găsiseră scuze: ba că Dash trebuia să doarmă, ba că erau în renovări. Dar în acel moment, când se găsea în fața zidului de gresie care părea că o domină, se simțea de parcă ar fi trecut fraudulos, fără niciun fel de invitație, într-o altă lume.

— Domnișoară?

Se întoarse spre portarul care ținea larg deschisă ușa de sticlă.

— Scuze, îngăimă ea și intră.

Înăuntru, aceeași priveliște: podele de marmură și oglinzi sclipitoare. Toate străluceau atât de tare, încât avea impresia că le-ar păta dacă s-ar uita prea insistent la ele. Traversă stânjenită holul și se opri la recepție:

— Vreau s-o văd pe Portia Coates, anunță ea.

Preț de câteva momente, recepționerul nu schiță nicio expresie, după care se lumină.

— Adică pe doamna Weston?

— Da, înghiți Grace în sec.

— Vă anunț.

Grace rămase pe loc cât timp bărbatul murmură ceva la receptor. Dintr-odată se temu ca nu cumva Portia să refuze să o primească. Nu împărtășea cu ea acea prietenie de fațadă pe care o afișau alți amici ai ei față de părinții lor vitregi. Cu toate că distanța dintre ele două fusese una reconfortantă până atunci, de data asta Grace își dorea ca măcar să fi mimat apropierea. Poate că așa Portia ar fi simțit un fel de datorie față de fiicele vitrege în loc să-și trimită avocații să le trateze ca pe niște sărăntoace.

— Puteți urca, o anunță în cele din urmă recepționerul, arătându-i lifturile. Etajul cincisprezece, la *penthouse*.

Când ieși din lift, o găsi pe Portia pe covorul crem de pe hol. Purta o rochie de mătase deschisă la culoare. O întâmpină cu niște ochi mari, mimând încântarea.

— Grace, draga mea, ce surpriză!

Îi făcu semn să se apropie și o strânse o fracțiune de secundă în brațele ei scheletice.

— Cum te simți? Cum se mai simte mama ta? Bietele de voi!

Grace se retrase.

— Suntem bine, spuse ea, surprinsă de entuziasmul debordant al Portiei. Voiam să discutăm...

— Sigur. Hai înăuntru. Dash e cu unchiul lui pe-afară. Hai să bem un ceai.

Grace o urmă în apartament.

— Pantofii, zise Portia cu un gest spre încălțămintea înșirată lângă ușă.

Grace se descălță greoi. Se lăsă tăcere. Portia încă aștepta, așa că tânăra se aplecă să își aranjeze tenișii în rând cu celelalte perechi de încălțăminte.

— Vrei să-ți fac un tur? Tocmai ce-am terminat camera pentru musafiri. Decoratorul e un geniu, pe cuvântul meu!

— Sigur...

Oricât de mult și-ar fi dorit Grace să termine repede, era totuși curioasă să vadă locul pe care tatăl ei îl considerase „acasă“. Arăta ca într-o revistă străină – mobilă albă, candelabre argintii, cu forme rotunjite.

— Aici sunt dormitoarele, începu Portia, mergând cu pași mici pe coridor. Cel principal, cel secundar, cel pentru musafiri, camera lui Dash, camera doicii...

Grace aruncă un ochi în toate și toate semănau: totul era alb, covoarele, crem, obiectele de artă – abstracte. Unde-și țineau lucrurile? Haine, cărți, ziarele de săptămâna trecută, proiectele de viitor... Niciodată nu existase vreo sugestie că ea și Hallie ar putea să aibă o cameră acolo, iar în momentul acela, când vedea casa, înțelegea de ce. Doamne ferește ca vreuna dintre fete să mânjească în vreun fel strălucirea impecabilă a apartamentului cu avântul lor adolescentin!

— Și am ajuns de unde am pornit!

Portia o conduse în sufrageria deschisă și se așeză chiar pe marginea uneia dintre canapelele pătrate și albe. Ia loc, te rog. Greta!

Grace se așeză cu atenție. Doica suedeză apăru cu serviciul de ceai. Lăsă tava pe măsuța de cafea, după care dispăru fără niciun cuvânt.

— Mulțumim! murmură Grace, apoi ușa bucătăriei se închise și se lăsă din nou tăcere.

— Deci, spuse Portia turnându-i niște ceai medicinal într-o ceașcă elegantă din porțelan, apoi fixând-o pe Grace cu privirea. Ce te macină?

Grace încercă să-și pună gândurile în ordine – să pară matură și calmă, nu o adolescentă de șaisprezece ani.

— Am primit o scrisoare de la avocatul tău, începu și, spre disperarea ei, glasul îi tremura. Despre casă.

— Mmm.

Portia amesteca lent cu lingurița în ceai; altceva nu mai spuse.

— Ni s-a spus că trebuie să ne mutăm.

— N-ar fi mai bine să lăsăm lucrurile astea în seama adulților? surâse gazda cu un aer de superioritate. Cum e la școală? Nu-i așa că de-abia aștepți vacanța de vară?

— N-ai înțeles, zise Grace strângând din ochi. Nu putem să plecăm de acolo, e casa noastră!

— Grace, nu mai fi atât de sensibilă, o dojeni Portia. Nu mai ești o fetiță. Casa e acolo unde ți-o faci.

Bătu lingurița de marginea ceștii de porțelan; clinchetul răsună cu ecou.

— N-ai putea să ne lași să rămânem acolo? încercă fata. Măcar până când vinde mama niște tablouri, să avem niște bani puși deoparte?

— Bineînțeles, zâmbi Portia din nou. Le-am spus avocaților că sunt dispusă să fac concesii, dacă mama ta plătește chiria la prețul pieței.

— Nu ne permitem să plătim chirie acum! păli Grace.

— Nu vezi lucrurile cum trebuie, zise Portia, aplecându-se ușor spre ea. Pentru voi e o oportunitate, un nou început. Închipuie-ți ce fericite o să fiți să nu mai trăiți în dărăpănătura aia. Să știi că mie mi-a mirosit a umezeală; poate chiar a mucegai. Cine știe ce se întâmplă dacă rămâneți în focarul ăla de infecții! Pentru voi e o binecuvântare, o să vezi.

— O binecuvântare? izbucni Grace, pierzându-și stăpânirea de sine. Nu înțelegi că nu ne permitem un apartament, că nu ne permitem nimic? Nu avem nimic fără tata.

— Capacitățile financiare ale mamei tale nu sunt responsabilitatea mea, spuse Portia, încrucișându-și mâinile în poală. Sunt sigură că are economii, că poate să lucreze...

— El n-ar fi vrut asta!

Portia tresări.

— Îmi pare rău, reluă Grace, străduindu-se să își stăpânească frustrările și să își controleze glasul. Dar cred că-ți dai seama că el n-ar fi vrut să se ajungă aici.

Portia ridică din umeri, de parcă nu-i stătea în putere să mai schimbe ceva.

— Grace, dragă, îmi cresc singură copilul. Micul Dashwood trebuie să fie pe primul loc pentru mine. Ai idee cât costă să crești un copil în ziua de azi?

Grace neagă cu o mișcare lentă din cap.

— Doicile! exclamă Portia cu patos. Yoga pentru copii, ore de pian pentru micuții care vor să ajungă ca Mozart și pre-pre-grădinițe care să-i faciliteze integrarea socială. Numai nutriționistul lui costă trei sute de dolari pe oră. Fără să mai punem la socoteală cheltuielile pe care o să le am cu școala particulară, cu taberele de vară sau cu participările la Ivy League.

Scutură din cap de parcă gândul în sine ar fi fost de ajuns ca să o copleșească.

— Îmi pare rău, dar cred că-ți dai seama că sunt legată de mâini și de picioare, adăugă ea și sorbi din ceai.

Tăcere.

— Și noi... noi ce facem? o privi Grace îngrozită.

Chiar nu putea să o înduplece. Chiar era hotărâtă să le dea afară din casă.

— Nu ne poți arunca în stradă pur și simplu.

Portia făcu ochii mari și zâmbi dulceag.

— Scumpa mea, crezi că sunt un monstru?

Grace răsuflă ușurată.

— Nu, vă dau timp să plecați până la sfârșitul lunii, zise Portia cu încântare. Cred că e destul timp.

V

Grace reuși să-și stăpânească sentimentul de panică până la plecare, când îngăimă un salut politicos, și apoi până în holul de la intrare. Dar, de îndată ce ieși împleticindu-se din clădirea rece și sticloasă și se trezi în mijlocul forfotei asurzitoare a orașului, o copleși o senzație de neputință atât de apăsătoare, încât abia mai reușea să respire. Ce puteau face? Unde să meargă?

Simți o durere înțepătoare în gât din cauza lacrimilor pe care și le învinsese până atunci și de data asta nu mai găsi tăria de a nu plânge. Îmbrăcă repede haina cu glugă și porni de-a lungul trotuarului. Pieptul îi zvâcni sub apăsarea primului scâncet de neputință.

— Grace!

Ajunsese deja la jumătatea străzii, când deodată se auzi strigată.

Se întoarse și îl zări pe Theo în urma ei. Purta pantaloni kaki de școală și un hanorac și împingea căruciorul lui Dash. Veselia de pe chip îi pieri de îndată ce o văzu.

— Grace! Te simți bine? Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-i spună că totul e în ordine, însă nu reuși.

Theo se uită la mulțimea de pietoni din jur, care treceau grăbiți pe lângă ei, la oră de vârf.

— Vino!

O luă de braț și conduse pe cealaltă parte a străzii, împingând căruciorul cu mâna liberă.

Epuizată, Grace nu opuse rezistență. De-abia mai reușea să își stăpânească plânsul. Îi venea să intre în pământ de rușine: cum să plângă în mijlocul străzii ca o orfelină? Numai Hallie ar fi făcut așa ceva!

Theo o duse în parcul de vizavi și o ajută să se așeze pe o bancă.

— Vrei să sun pe cineva? o întrebă el, căutând în geanta cu lucrușoarele copilului până ce găsi un pachet de șervețele. Poate pe mama ta?

— Sunt bine, zise Grace, străduindu-se să schițeze un zâmbet, și își șterse lacrimile. Nu s-a întâmplat nimic. E o... alergie, minți ea. De la polen, completă apoi, deși scuza i se păru slabă până și ei.

— N-ai nevoie de nimic? întrebă Theo, care începuse să scoată lucruri din geantă. Un suc? O suzetă? De domnul Wiggums? zise el, fluturând un elefant de pluș.

Grace surâse vag și acceptă sucul.

— Mulțumesc.

Luă câteva înghițituri prin paiul subțire, concentrându-se să respire adânc, o dată, apoi încă o dată. Parcul era umbros și plin de verdeață. Ceva mai încolo, niște copii se dădeau în leagăn. Vuietul reconfortant al orașului îi înconjura și îi cufunda într-o lume cu totul altfel decât apartamentul Portiei, în care domnea o tăcere de gheață. Treptat, Grace începu să se liniștească.

Simți că Theo o studiază, așa că își îndreptă atenția spre căruciorul care era mai degrabă un fel de minivehicul de teren, prevăzut cu plasă pentru protecție solară și cu tot felul de curele de siguranță.

— Cum e Dash? se interesă ea ceva mai veselă. V-ați distrat?

— Dacă prin „distracție“ te referi la activități bine planificate, care să te stimuleze intelectual, atunci da, zâmbi Theo.

Îl ridică pe Dash din cărucior și, înainte ca ea să apuce să protesteze, îl puse în brațele lui Grace, care îl primi cu stângăcie.

— Salut.... Ce faci?

Avea ochi albaștri și smocuri de păr negru; brunet, întocmai ca tatăl ei – ca tatăl lor. Era îmbrăcat într-un costum alb de marinar. Băiatul se uita la ea. Clipi și gânguri ceva. Grace clipi la rândul ei.

— Cred că niciodată nu l-am prins atât de liniștit, observă ea mirată. De obicei e... știi tu...

— E un răzgâiat mic, zise Theo, râzând. Din cauza Portiei; ea îl agită. I-am spus că lui Dash nu-i trebuie decât să mănânce și să doarmă, dar ea e convinsă că are nevoie de toate cursurile alea. Ce pot să fac? oftă el și ridică din umeri. Eu sunt doar unchiul de gașcă; nu eu mă trezesc noaptea pentru el.

„Nici Portia“, își zise Grace, dar ținu gândul pentru sine. Dezolarea apăsătoare de la început i se mai potolise acum, când nici Theo nu se mai arăta compătimitor.

— Dar tu? se interesă Grace în timp ce sorbea din suc. Ce-ai mai făcut?

— Sunt bine. Am auzit de... testament, spuse jenat. Am vrut să te pun în gardă mai din timp, dar...

— E în regulă, îl întrerupse ea. Adică n-avem ce face. Nu depinde de noi.

— Am încercat să discut cu ea, continuă Theo, cu o privire plină de dezamăgire. Sunteți din familie, până la urmă... oarecum. Dar n-a vrut...

— N-ai vrea să nu mai discutăm despre asta? îl întrerupse din nou. Te rog, nu mai pot, zise ea și înghiți în sec. Vreau doar să uit, bine?

— Bine, acceptă el.

Deschise gura să mai spună ceva. Grace se temea că o va întreba ceva despre tatăl ei – despre suferință, despre bani, sau despre orice altceva care ar putea să-i stârnească un nou potop de lacrimi din cauza „alergiei la polen“.

— Vrei să-i arătăm lui Dash rățuștele?

— Sigur că da, răsuflă ea ușurată. Ce idee bună!

Găsiră un loc uscat pe marginea lacului. Theo scoase o păturică din cărucior și o întinse pe iarbă. Se așezară fiecare de o parte, cu Dash între ei.

— Hallie ce mai face? întrebă Theo, sprijinindu-se în coate. Am auzit bine, ceva despre un proiect de teatru în aer liber?

— Ah, Doamne! își dădu Grace ochii peste cap. Asta a fost luna trecută. Ea și câțiva prieteni s-au hotărât să joace teatru în stradă; un fel de flash mob, dar de fapt teatru. În fine, ar fi fost frumos, dar s-au decis să joace scena crimei din *Macbeth* în centrul Oaklandului. Au avut sânge fals și săbii de jucărie.

Theo pufni în râs.

— N-a fost tocmai amuzant s-o ridic de la secția de poliție, continuă Grace. Era cât pe ce să primească amendă pentru tulburarea liniștii publice, pentru că a început să militeze în gura mare pentru libertatea de expresie artistică și să denunțe abuzurile statului fascist polițienesc.

— E o persoană... interesantă, remarcă Theo, strângând din buze ca să nu râdă din nou.

— Se poate zice și așa.

Dash rupse o frunză și începu să o molfăie.

— N-ar trebui să...?

— E organică, nu? zise Theo, ridicând din umeri.

Grace râse, și astfel se risipiră și ultimele urme de încordare.

— Și tu? Cum de-ai terminat deja școala?

— Aveam credite destule ca să termin mai repede, zise Theo, trăgându-și manșetele. Am fost la o școală cu internat, deci nu prea mi-am dorit să rămân. Și când am primit telefonul de la Portia... m-am gândit că i-aș putea fi de folos.

— Frumos din partea ta.

Grace se încruntă, iar el îi surprinse reacția.

— Ce?

— Nimic. Doar că... nu semănați.

Nici nu rosti bine cuvintele, că își și dădu seama ce greșeală a făcut.

— N-am vrut. Numai că, știi tu...

Oftă învinsă.

— Sunteți diferiți, atâta tot.

— Mult prea diferiți, murmură Theo.

În patru labe, Dash se îndreptă spre lac, dar Theo îl prinse de bretelele pantalonilor și îl trase înapoi.

— Unde te duci?

— Cum adică „mult prea diferiți“?

Grace se așeză picior peste picior.

— Eu sunt un fel de oaie neagră a familiei.

— Tu? râse Grace.

Theo părea drăguț și politicos, și nu protesta că trebuie să stea cu copilul o zi întreagă. În comparație cu alți băieți, îi părea aproape un sfânt.

— De ce? Ascunzi vreo dependență, ai cazier sau ceva?

— Ar fi bine! Unchiul Emmett a primit doi ani pentru evaziune fiscală, iar bunica... să zicem că se împacă bine cu coniacul, zise el și zâmbi cu milă. Nu, eu sunt adevăratul motiv de scandal. Sufăr de lipsă acută de ambiție.

— Ai optsprezece ani, zise Grace mirată. Ar trebui să ai ambiții la vârsta asta?

— Da, normal. Ar trebui să fiu pregătit să urmez dreptul sau economia. Dar am vrut o pauză înainte de facultate. Să călătoresc. Poate să fac voluntariat. Dar ei s-au aprins foarte tare...

Oftă prelung.

— Nici nu știu cum o să reacționeze când o să le spun ce vreau să studiez.

— Design vestimentar? îl tachină Grace, prefăcându-se că încearcă să ghicească. Dans modern? Poezie romantică de secol XIX?

— Pe-aproape, râse el. Nu, eu vreau filosofie.

— Și ce e atât ciudat? exclamă Grace bulversată.

— Știu, e exagerat, acceptă Theo. Dacă i-ai auzi cum vorbesc, ai zice că am de gând să mă angajez ca stripper într-un bar din Pensacola.

— După Ivy League, ai putea măcar să ajungi la Miami, râse Grace. Într-un loc mai cu pretenții.

Theo râse la rândul lui.

— Familia Coates... e un fel de specie mai ciudată. Nu aplică regulile clasice. Dar probabil că fiecare familie are ciudățeniile ei.

— Da, aprobă Grace, cu gândul la mama ei – încuiată într-o mansardă, departe de realitate – și la Hallie, care probabil era pe punctul de a fi arestată pe undeva.

Theo tresări.

— Scuze că m-am plâns atâta de facultate, familie... Nu se compară lucrurile prin care treci tu...

— Nu! îl întrerupse ea. Ne-am înțeles să nu mai deschidem subiectul.

Theo se opri imediat.

— Bine, acceptă el.

Conversația fu întreruptă de soneria telefonului mobil al lui Theo. Grace rămase puțin pe gânduri.

— E melodia din „Familia Adams“?

— Ce? Nu! Niciodată!

Răspunse la telefon.

— Da, Portia? Nu, venim imediat.

Închise telefonul și se uită la Grace cu un aer vinovat.

— Trebuie să mă întorc. E vremea pentru cursul lui Dash de imersiune într-o ambianță lingvistică.

— Pentru ce?

— Portiei îi place să-i pună casete în limba franceză în timp ce Dash doarme, explică Theo, ridicându-se. Cică îl aclimatizează cu sonoritatea limbii.

Grace se uită cu mirare la Dash, care molfăia bucuros șiretul lui Theo.

— Când eram mică, n-aveam decât desene Disney și niște ponei de jucărie.

— Desene Disney? făcu Theo, ducând teatral mâna la piept. Noi am avut numai jocuri educative.

Fata râse și îl ajută să strângă pătura și să-l așeze pe Dash înapoi în cărucior.

— Mă gândeam să mergem la un film. Dacă ai timp, desigur.

Grace rămase pe gânduri. Oare Theo avea impresia că și ea trebuie îngrijită la fel ca Dash?

— Nu cunosc pe nimeni pe-aici și am nevoie de ceva care să mă țină departe de familie. Nu de tine, adăugă el repede. Tu nu ești... Știi ce vreau să spun.

— Bine, rosti ea rar. Adică sigur, cred c-o să ne distrăm.

— Bine. Atunci te sun mai târziu.

Mobilul lui sună din nou, cu aceeași sonerie familiară.

— Da, Portia. Sunt chiar peste drum, zise el, dându-și ochii peste cap. Ajungem imediat.

Închise și oftă.

— Mă cheamă datoria.

— *Au revoir*.

VI

În seara aceea, Grace ieși cu Theo la film mai degrabă ca să scape de gândul iminentei lor evacuări decât pentru umorul de duzină al comediei pe care o văzură. Dar Theo reuși să-i distragă atenția cu poveștile lui nesfârșite despre grozăviile din familia lui și despre iadul de la școala-internat. Nu făcu nicio referire la tatăl ei sau la criza pe care o traversa acum familia lui Grace. Spre surprinderea sa, Grace se distră copios; îi era recunoscătoare lui Theo pentru prietenie și pentru prilejul de a se detașa de lumea reală pentru câteva ore.

În scurt timp, lucrurile intrară într-o rutină zilnică: se întâlneau când Grace ieșea de la școală și-l duceau pe Dash în parc sau la grădina zoologică, până când se auzea țârâitul familiar al telefonului și Portia îl chema pe Theo acasă.

— Ce mai face Theodore? se interesă Hallie cu un surâs șiret, după a doua săptămână.

Erau la cină, sau mai degrabă la ceea ce numeau, în ultima vreme, „cină“: Grace arunca niște bucăți de brânză și niște resturi pe un blat de pizza din comerț, iar Hallie rupea două salate într-un bol.

— E bine, ridică Grace din umeri, presărând cu economie niște felii de salam.

Hallie întinse mâna peste masă ca să ia un pumn de măsline.

— Hei, ai grijă!

Hallie se retrase cu o mișcare bruscă, aruncă măslinele în aer și le prinse în gură.

— Petreceți destul de mult timp împreună în ultima vreme...

— Poate... Cred că da.

Nu voia să-i spună că preferă asta decât să stea toată seara în casă, așteptând ca sora ei să-și facă apariția după ce a umblat creanga toată ziua sau ca mama lor să catadicsească în sfârșit să iasă din atelier, deși chiar și când se desprindea de tablourile ei era mult prea absentă ca să discute cu ea.

— E simpatic odată ce ajungi să-l cunoști.

— Ai putea să zici chiar că-i drăguț, medită Hallie. Dacă ar renunța la cămășile alea de școală. Și dacă și-ar face ceva la păr... și cu ochelarii ăia...

— Vrei să spui dacă și-ar face ochelari cu rame din alea mari și penibile, cum au amicii tăi, sau dacă și-ar lăsa mustață? râse Grace. Vezi să nu!

— Trebuie să depășești tiparul generic de frumusețe cu care ai fost îndoctrinată, îi zise Hallie cu un ușor dispreț. A trecut moda tipilor cu mușchi și fără creier.

— Dar el nu e așa!

— Aha! izbucni Hallie, luminându-se la față. Deci îți place de el!

— N-am zis că nu-mi place.

Termină de aranjat cele două pizze și le puse la cuptor.

— E simpatic. Ar trebui să ieși cu noi odată.

— N-aș vrea să deranjez.

— Cum adică?

Grace se întoarse cu fața la sora ei și o văzu pe Hallie ridicând sugestiv din sprâncene. Rămase cu gura căscată.

— Nu! Doar nu crezi... E ridicol!

Aruncă în sora ei cu un prosop, însă nu își putu stăpâni roșeața din obraji.

Hallie se feri și începu să râdă.

— Îți place de el, îți place de el, cântă ea, tachinând-o. Vrei să-l săruți!

— E fratele nostru vitreg! Sau unchiul vitreg, bâigui Grace, de-abia găsindu-și cuvintele. Nu știu ce este, dar e rudă!

— Nu de sânge, zâmbi Hallie.

— Ai înnebunit, spuse Grace tocmai când mama lor intra în bucătărie.

Purta pijama și în păr avea urme de vopsea roșie.

— Cine a înnebunit? le întrebă ea buimacă, de parcă de-abia atunci le zărea după mulți, mulți ani.

— Nimeni, se grăbi Grace să răspundă. Hallie, mă ajuți și tu sau ce faci? Pune masa, fă ceva.

— Lui Grace îi place de Theo, anunță sora ei, lăsându-se moale pe un scaun și lăsând-o pe Grace să pună singură farfuriile și tacâmurile.

— Nu-i adevărat!

— Ba da! insistă Hallie și îi scoase limba.

— Foarte matur din partea ta!

Mama se așeză lângă Hallie, repetând cu voce tare numele lui Theo ca să își amintească despre cine e vorba. Deodată se lumină la față.

— A, da! E simpatic. Foarte politicos. V-ați potrivi.

— Mamă! sări Grace.

— Are dreptate! chicoti Hallie. Vă potriviți. Sunteți amândoi niște plicticoși. Nu faceți decât să stați împreună și să vă scuzați reciproc: „Tu prima“, „Ba nu, tu primul“. Cred c-aș muri.

— Nu spune asta, draga mea, o certă mama. Sunt sigură că Theo și Grace au o poveste de dragoste foarte frumoasă.

Grace încercă să nu le ia în seamă. Când lui Hallie îi intra ceva în cap, era inutil să încerce să o contrazică. Așa că puse ziarul pe masă și îl deschise la pagina de anunțuri imobiliare, unde încercuise mai devreme câteva oferte.

— Mai avem doar două săptămâni, le reaminti. Am încercuit câteva apartamente la care să te uiți, mamă. L-ai putea suna pe agent mâine.

Hallie se uită la primul anunț încercuit.

— Oakland? Emeryville? Doar nu vorbești serios!

— Nu ne permitem să rămânem aici, ofta Grace pentru a mia oară.

— Dar astea...

Hallie se strâmbă cu ziarul în față.

— „Deasupra unui restaurant chinezesc...“ „Se urcă până la patru...“ „Două dormitoare...“ Eu vreau camera mea!

— Nu-ți trebuie decât un pat pliant pentru când vii acasă de la facultate, o corectă Grace.

— Și atelierul meu? se încruntă mama. Îmi trebuie lumină bună, spațiu... Poate găsim ceva cu o anexă în grădină.

Frunzări puțin ziarul.

— Uite ce frumos: casă cu trei dormitoare, podele de lemn, seră...

— Daaa, și *numai* 4.000 de dolari pe lună, zise Grace, aruncând un ochi peste umărul ei.

— Nu e prea rău, zise mama și încercui anunțul cu un pix.

— Nu ne permitem! strigă Grace, însă nimeni nu o asculta.

— Sau ăsta? spuse Hallie, arătând un alt anunț. „Stil victorian, terasă de jur-împrejur, șemineuri originale...“

— Vă rog, fiți serioase, spuse Grace, înfrânându-și dezamăgirea.

— Du-te și sună-l pe Theo, îi azvârli Hallie, dându-și ochii peste cap. Poate câteva ore cu el te mai înseninează.

— Pentru ultima oară, izbucni Grace, chiar nu e nimic între noi!

— Sigur că da, o bătu mama ei pe braț. Dar ai grijă să te protejezi!

Grace încercă să ignore tachinările surorii ei. De ani de zile, Hallie se hrănea cu literatură rusă de calibru greu și cu poezie de inimă albastră; era obsedată de ideea de iubire adevărată. Vedea pretutindeni idile secrete, mai ales acolo unde erau mai puțin probabile: între doamna Martinez (menajera lor bătrână) și domnul Kingston (vecin, trecut de 40 de ani, homosexual); între directorul școlii (care avea un mariaj fericit) și profesoara de matematică, abia ieșită de pe băncile facultății; și, mai nou, între Grace și Theo.

Și totuși, gândul ăsta nu îi dădea pace. A doua zi, în timp ce îl plimba pe Dash pe lângă Debarcaderul Pescarilor, împreună cu Theo, începu să se întrebe dacă nu cumva și alții cred că e îndrăgostită de el, din moment ce sora ei începuse să creadă asta. Poate chiar și Theo își închipuia același lucru!

— Vrei să-l iau eu? îi întrerupse Theo firul gândurilor. Ești cam roșie în obraji. Știu că e greu să-l ții în brațe.

— Ah, da, ia-l.

I-l întinse pe micuț și preluă în schimb căruciorul gol. Theo luă copilul în brațe cu ușurință.

— Să n-o mai obosim pe tușa Grace, îi spuse lui Dash. Te-ai făcut cam durduliu.

— E exact cum trebuie, îl corectă Grace, desfăcând un baton de cereale. Nu vrem să-

și facă încă de pe acum tot felul de complexe de greutate.

— El? râse Theo. Nici gând! De cum o să poată să se țină singur pe picioare, o să înceapă să șterpelească dulciuri când nu-l vede Portia.

Se opriră la gardul care mărginea cheiul. Un cuplu între două vârste, cu borsete legate în jurul taliei, făcea poze cu insula Alcatraz. Se opriră o clipă să-l mângâie pe Dash.

— Aveți un băiețel adorabil! exclamă femeia.

Grace crezu că o să-i stea în gât batonul de cereale.

— Mulțumesc, răspunse Theo foarte serios. Suntem mândri de el.

După ce cuplul trecu mai departe, Grace îl plesni peste braț îmbujorată.

— De ce-ai spus asta? Acum probabil își închipuie că sunt una dintre mamele alea adolescente.

— N-ar fi un început de carieră prea rău, zâmbi el. Ai putea ajunge vedetă într-un reality show, ai apărea în reviste...

Se opri când văzu expresia de pe chipul ei.

— Scuze. Mi s-a părut că așa o să scăpăm de ei mai repede. Dacă spuneam că nu e al nostru, întrebau de părinți.

— Ai dreptate, se mai calmă ea.

Nu era cazul să exagereze doar pentru că o tachinase sora ei. În plus, știa ce se zice despre cei care protestează prea mult.

— Era doar ciudat... noi doi... împreună! râse ea cu stângăcie.

O luară înapoi spre bulevard, iar Grace îi aruncă lui Theo o privire fugară. Sora ei se înșelase în privința părului. Lui Grace îi plăceau zulufii lui rebeli, care îl făceau să arate de parcă și-ar fi trecut mâna prin păr și l-ar fi încâlcit. Arăta mai bine decât băieții de la școală, cu breton pieptănat într-o parte, pe care mereu se chinuiau să îl dea deoparte cu mâna, ca și cum ar fi vrut să pară niște superstaruri. Iar ochelarii lui nu erau de tocilar. Ramele aurii care îi încadrau ochii căprui îi dădeau aerul unui profesor pierdut în gânduri. Și-l imagina peste douăzeci de ani, cu un sacou reiat ros în coate, ascuns într-un birou plin de cărți și corectând lucrări de control.

— Cum merge cu vânătoarea de apartamente? se interesă el.

Grace îi împărtășise din frustrările acumulate în familie, pentru că atitudinea lui optimistă îi făcea bine. Subiectul era însă unul sensibil, iar persoana Portiei se afla undeva în subtextul oricărei conversații.

— Ați găsit ceva?

— Nu, oftă ea. Nu știu ce așteaptă mama și Hallie: vreo zână bună care să le scoată o casă în cale. Eu am început deja să împachetez. Casa e mare; nu vreau să plecăm pe fugă.

— Aș putea să vă ajut, se oferi el imediat. Mă pricep de minune la făcut bagaje. Crede-mă! Toți colegii mă invidiau la sfârșit de an școlar. Și sunt foarte atent la detalii.

— Ca să vezi! murmură ea, mușcându-și buzele. Sunt multe de făcut. N-am strâns nici măcar jumătate din sufragerie.

— Atunci contează pe mine, spuse Theo cu vehemență. Vin la sfârșit de săptămână, iau și ceva de mâncare pe drum... Punem de-o petrecere.

— Fie ai avut parte de niște petreceri jalnice, fie Portia nu te lasă cu mâncare semipreparată în casă, comentă ea, iar Theo se arătă învins. Știam eu! râse Grace.

— Avem numai mâncare organică în casă, numai crudități. Mă topesc!

— Bine, hai, acceptă ea. Dar trebuie să muncești pentru asta. Să nu uiți să aduci și niște bandă adezivă.

Acasă, Grace o găsi pe Hallie în plin avânt, într-unul dintre accesele ei de furie. Stătea pe scări cu o scrisoare în pumn, iar mama încerca să o calmeze.

— E în regulă, draga mea.

— Ba nu! A distrus totul! urlă Hallie. Îl urăsc! Vă urăsc pe toți!

Țâșni de pe canapea, o luă la goană pe scări, cu fusta fluturând în urmă, și se baricadă în camera ei, trântind ușa.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Grace, dezbrăcându-se de haină.

— De la Juilliard, răspunse mama cu o figură obosită. Nu-i mai pot ține locul dacă nu plătim următoarea tranșă din taxa de școlarizare.

— Dar... tata a pus deoparte bani pentru facultate, se miră Grace. Doar nu-i ia Portia și pe ăia!

— Tatăl tău a avut un cont pentru investiții, o corectă mama. Avocații Portiei spun că banii ăia puteau fi ținuți acolo cu orice scop, nu neapărat pentru școală.

Grace simți un val de furie pe care se luptă să și-l controleze. Nu o ajuta la nimic. Răul era deja făcut.

— Nu poate să obțină vreo sponsorizare? Sau să facă o cerere pentru bursă?

— Anul ăsta nu. Nu cu notele ei...

Schimbară priviri grăitoare. Hallie avea un talent deosebit la teatru, dar la matematică și la științe era mai puțin pricepută.

— Biata de ea, zise Grace. A fost atât de bucuroasă că a intrat...

Și tatăl lor fusese fericit. Le scosese la o cină la restaurantul franțuzesc preferat al lui Hallie și se lăudase tuturor ospătarilor care avuseseră răbdare să îl asculte, ridicându-le în slăvi pe fetele lui deștepte și numind cu mândrie facultățile prestigioase la care o să studieze. În acea seară Portia avusese alte treburi.

Sună telefonul din hol.

— Răspund eu, se grăbi mama. Du-te și ai grijă de ea.

Fugi la telefon înainte ca fiica ei să apuce să obiecteze – de parcă misiunea de părinte se rezuma la a-ți declara întâietatea în anumite chestiuni.

Grace urcă și ciocăni la ușa surorii sale. Nu primi niciun răspuns, așa că apăsă pe clanță și intră. Înăuntru era întuneric; lumina pătrundea timid prin perdelele groase de catifea. Pereții erau acoperiți cu pagini rupte din reviste de modă și reclame înrămate. Hallie stătea ghemuită pe pat și plângea cu suspine.

Grace înaintă printre hainele și revistele aruncate pe jos.

— Mi-a spus mama. Îmi pare rău.

— Cum să-mi facă așa ceva? spuse Hallie, privind-o cu ochii mânjiți de rimel.

— Nu ar fi vrut să iasă așa, murmură Grace, așezându-se pe marginea patului. Nu e vina lui.

— Încetează! strigă sora ei, ridicându-se în capul oaselor. M-am săturat să-i tot cauți scuze! Chiar nu poți să fii și tu revoltată măcar o dată?

— De ce? oftă Grace.

— Că a plecat, zise Hallie cu glas tremurat. Ne-a întors spatele și a plecat. Nici nu i-a păsat de ce-o să se întâmple cu noi.

— Știi bine că nu e adevărat.

— Ba da, o înfruntă Hallie. Când îți pasă de cineva, ții legătura. Și scrii un amărât de testament!

Ar fi fost inutil să mai insiste; Grace se ridică.

— Mă duc să-ți fac un ceai. Discutăm după ce te mai calmezi.

— Nu te auzi? se aprinse Hallie și o maimuțări: „Calmează-te“, „N-a vrut să facă asta!“. Când o să recunoști că și tu îl urăști?

— Nu-l urăsc, răspunse Grace cu hotărâre.

— Da, sigur! zise Hallie cu asprime. Iar Portia face ce consideră ea că e mai bine pentru noi, mama o să-și vină în fire în curând și tu nu stai toată ziua suspinând după scumpul de Theo.

— Și ce-ai vrea să fac? se aprinse Grace la rândul ei. Să arunc săgeți răutăcioase încolo și-ncoace, ca tine? Să-mi consum toată energia smiorcăindu-mă și plângând? De parcă s-ar schimba ceva!

Replica ei nu avu rezultatul dorit.

— Întotdeauna faci așa! izbucni Hallie, încleștându-și pumnii. Mă faci să par o nebună, doar pentru că am sentimente. Nu e corect! Am dreptul să plâng!

— Una e să plângi de durere, explică în cele din urmă Grace, secată de puteri și exasperată de încăpățânarea lui Hallie. Dar dacă stai și-ți plângi de milă și refuzi să vezi cum stau lucrurile, nu rezolvi nimic.

— Nici nu vreau! urlă Hallie. Nu vreau decât să-mi *exprim sentimentele*!

Punctă semnificația ultimelor cuvinte aruncând în Grace cu câte un obiect: o revistă pe care o avea la îndemână, o pereche de pantaloni, o vază.

Grace se feri și vaza se izbi de ușă.

— Ai înnebunit!

— Iar tu ai ajuns o mașinărie fără suflet!

— Una din două! Ori n-am sentimente, ori mi le reprim.

Hallie se aruncă din nou pe pat și începu să urle, cu fața îngropată în pernă.

— Vezi? De-asta trebuie să rămân cu picioarele pe pământ, îi explică Grace nervoasă. Cineva trebuie să fie matur în familia asta și se pare că doar eu am rămas.

Se întoarse pe călcâie să plece, dar se ciocni de mama ei în pragul ușii.

— Scuze...

— Pentru ce? zise mama, clipind nedumerită.

— Ea a început! se auzi vocea înfundată a lui Hallie, care rămăsese cu fața în pernă.

Grace dădu să-i explice, dar mama lor avea niște vești liniștitoare; de săptămâni întregi nu o mai văzuseră atât de veselă.

— O să fie bine, le anunță ea. Am găsit viitoarea noastră casă!

VII

Casa – de fapt, o casă de oaspeți – îi aparținea lui Auggie Jennings, văr de-al mamei, care locuia în Los Angeles și care devenise faimos prin producția de filme polițiste de un realism crud. Acum singura lui dorință era să-și doneze averea și proprietățile rudelor sale nevoiașe.

— Am înțeles că acum huzurește într-una dintre vilele imense pe care le are, cu soția lui de numai douăzeci și doi de ani, îi povesti Grace lui Theo în timp ce strângeau lucrurile din sufragerie și le puneau în cutii.

— La douăzeci și doi nu mai e chiar tânără, comentă el. Părinții mei s-au căsătorit când erau încă în liceu.

— El are cincizeci de ani, îl fixă ea cu privirea.

— Ah, atunci e chiar ciudat.

— Nu mai ciudat ca faptul că ne mutăm într-un alt oraș, în casa unui bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată.

Sentimentul de ușurare că rugăciunile îi fuseseră ascultate era umbrit de faptul că nu știa nimic despre acest văr de-al doilea. Aproape nimic.

— L-ai cunoscut și tu, insistă mama ei, care apăru de nicăieri. Odată, când era în oraș, a venit la petrecerea de ziua ta. La cea cu tematică western.

— Aveam patru ani!

— Și i-ai făcut o impresie foarte bună, zâmbi larg mama.

Era în al nouălea cer încă de când sunase unchiul Auggie (insista ca și fetele să îi spună așa). O încânta ideea că va avea un atelier numai al ei și că va profita din plin de lumina Californiei.

— Sau poate o fi fost datorită tabloului? se întrebă cu voce tare. Anul trecut, de Crăciun, i-am pictat câinii, îi explică ea lui Theo. Are doi, rasa Shih Tzu, pereche; foarte simpatici.

Grace oftă.

— Poate n-o să fie chiar atât de rău, o încurajă Theo. Un nou început. Poate e doar temporar, până vă găsiți altceva...

Îi pieri glasul; avea o figură de om vinovat.

— Scuze. Știu că am mai spus-o și că asta nu schimbă nimic, dar... îmi pare rău. Nu m-am gândit că Portia o să meargă atât de departe.

Dar Portia mersese chiar mai departe și deja vânduse casa unui dezvoltator imobiliar. Demolarea avea să aibă loc în săptămâna următoare. Grace se bucura că

măcar nu va mai fi prin preajmă să asiste la așa ceva.

— Știu, îl liniști. Nu e vina ta. Așa a fost să fie.

Își roti privirea prin camera pe jumătate goală, încărcată de ziare și de obiecte care până atunci făcuseră parte din viața ei. Oricât de generoasă era oferta lui Auggie, cele trei reprezentante ale familie Weston, cu toate lucrurile lor, tot n-ar fi avut loc. Jumătate din ce aveau urma să fie aruncat și, fiindcă nici Hallie, nici mama nu erau în stare să se despartă nici măcar de un bilet rupt, Grace era cea care trebuia să decidă ce rămâne.

— Hai, încercă ea să anime atmosfera. Am o grămadă de manuale vechi care trebuie donate. Cară-le tu, măcar așa poți să-ți rupi spinarea ca să răscumperi păcatele Portiei.

— Nu o iubesc chiar atât de mult, râse Theo. Accept o febră musculară, poate.

— Mă mulțumesc și cu atât.

Până la amiază terminară de împachetat lucrurile din camera ei. Grace se strădui să nu țină seama de durerea tot mai puternică pe care o simțea cu fiecare fotografie pe care o dădea jos de pe perete și cu fiecare carte pe care o depunea în mormanul celor „de păstrat“. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. „Zâna cea bună“ a lui Hallie apăruse sub chipul unui văr distant și chelbos, înzestrat cu o misterioasă loialitate față de membrii familiei. Își dădea seama că, dacă n-ar fi fost el, ar fi ajuns să se certe în fiecare zi cu mama și cu Hallie într-un apartament dintr-un bloc fără lift de pe cealaltă parte a golfului. Și totuși, nu-și putea controla neliniștea care tot creștea în ea de fiecare dată când se gândea că va părăsi orașul. Deși Beverly Hills era la doar șase ore de mers pe autostradă, i se părea infinit de departe de casă, de școală sau de prieteni...

Și de Theo.

Deși nici el nu locuia acolo, își reaminti imediat. Într-o săptămână, avea și el să se întoarcă pe Coasta de Est ca să înceapă cursurile de navigație pe care se angajase să le predea pe perioada verii în Hamptons.

— Pare interesant. Cam pretențios, dar interesant, îl tachinase Grace când Theo o anunțase ce planuri are.

— Spune-i asta și bunicii mele. Bărbații din familia Coates nu trebuie să-i terfelească numele prin muncă manuală.

Deși vorbea ironic, Grace simțea încordarea din glasul lui.

— Sigur, zise ea, de parcă navigația ar fi pe aceeași linie cu mineritul sau cu tăiatul lemnelor. Ce rușine pe capul tău!

— Există post pentru tăiat lemne? zâmbi Theo, și dintr-odată încordarea dintre ei dispăru.

— Prinde! zise Grace, aruncându-i o plasă de pânză.

El o prinse cu o mișcare sigură și se uită înăuntru.

— Ce ai aici?

Scoase o lampă de sudură și câteva piuneze din metal.

— E de anul trecut. A trebuit să fac un proiect pentru ora de arte plastice și mi-am

ales cea mai științifică temă dintre toate.

Theo scoase una dintre piesele terminate: un pandantiv în forma unui element din tabelul periodic, în care electronii și neutronii erau reprezentați prin ace cu gămălie lipite între ele.

— Tu ai făcut asta? E extraordinar! zise Theo plin de admirație, apoi începu să râdă.

— Ce e?

— Nimic... Doar că ai făcut simbolul pentru aur din... argint. E mișto!

Mai întoarse de câteva ori piesa pe o parte și pe alta.

— Ești primul care a înțeles asta, surâse Grace.

Privirile li se întâlniră pentru o fracțiune de secundă, apoi ea își feri ochii cu stângăcie.

— Ce tocilari suntem! Niște smintiți!

— În care cutie îl pun? întrebă Theo. Îl păstrezi?

— La cele „de păstrat“, răspunse ea după o clipă de gândire, dar se răzgândi imediat: Ba nu, la „de aruncat“.

Theo îl puse totuși în cutia cu lucrurile „de păstrat“.

— Poate o să-ți fie dor de el cândva, îi zâmbi el.

Grace oftă.

— În ritmul ăsta o să avem nevoie de zece dulapuri cu lacăt! Fără să punem la socoteală numerele din *Vogue* ale lui Hallie.

— Cu ce mă mai bârfești acum? se auzi glasul surorii ei de undeva de pe hol.

— N-am zis nimic, strigă Grace.

Apoi în șoaptă către Theo, fiindcă se auzeau pași apropiindu-se:

— Ai grijă. De când cu Juilliard e foarte... sensibilă.

El încuviință din cap și adoptă o figură de om înțelegător, fără însă a exagera. Dar când ușa se deschise, Hallie intră în pași de dans. Renunțase la hainele de doliu. În schimb, își pusese o rochie *vintage* cu imprimeuri și își rujase buzele cu un roșu specific anilor ’50. Îngâna o melodie rock, de parcă scenele tensionate din ultimele săptămâni nici nu existaseră.

— Salut, Theo! zise ea și îi întinse mâna. Bate palma!

Theo bătu palma cu ea fără prea mult elan, aruncându-i lui Grace o privire nedumerită. Hallie se duse către mormanul de lucruri „de păstrat“.

— Ursuleții noștri de pluș! Ce frumos!

— Cum te simți? se interesă Grace precaută.

— Excelent!

— Ai luat din pastilele mamei? Știi ce-a zis doctorul, ai grijă...

— Stai calmă! râse Hallie. N-am luat o supradoză.

— Bine... zise Grace, încă bănuitoare. Ai băut?

— Grace! N-am nimic. De fapt, sunt foarte fericită, anunță Hallie cu exuberanță. Ne mutăm la Hollywood.

— Beverly Hills nu e tocmai Hollywood, o corectă sora ei, însă Hallie își dădu ochii

peste cap.

— E pe-aproape. Nu-ți dai seama? Mi-am dorit să ajung actriță și-acum chiar o să mi se îndeplinească visul! N-am nevoie de cursurile alea stupide de la Juilliard. În Los Angeles pot să fac rost de toată experiența și de toate relațiile care-mi trebuie. Pot să învăț de la cei mai buni, pot să mă duc la audiții...

Se opri din dans și lovi din greșeală un morman de carnete mai vechi de-ale lui Grace. Theo se grăbi să proptească mormanul ca să nu se răstoarne.

— E perfect!

— Ăhă... murmură Grace.

Hallie își miji ochii.

— Nu ți-ar strica să mă sprijini mai mult. Parcă spuneai că vrei să vezi că depășesc momentul, că profit de ocazii. Acum profit!

— Perfect, spuse Grace. Mă bucur pentru tine. Ai început să împachetezi?

— Împachetatul mai poate aștepta, răspunse Hallie și reluă mișcările de dans până în celălalt colț al încăperii. Acum vreau să sărbătoresc. Mirabelle și celelalte fete mor de ciudă!

Deodată se opri; se uita când la Grace, când la Theo.

— Și voi ar trebui să faceți ceva, zise Hallie și îi aruncă surorii ei o privire sugestivă. Ieșiți undeva! Faceți-vă de cap!

Îi făcu lui Grace cu ochiul, apoi ieși trântind ușa în urma ei.

— Uau! se miră Theo. De unde are atâta energie? Pe mine mă obosește și numai să mă uit la ea.

— Cred că e un fel de fotosinteză, răspunse Grace, reluând împachetatul. Absoarbe dramele și conflictele din jurul ei și le transformă în senzații pure.

— Totuși, cred că are dreptate într-un fel, spuse el, iar Grace ridică ochii. Când zice c-ar trebui să ieșim, continuă Theo, punându-și stânjenit mâinile în buzunare. Ce zici, mâine seară? Ca un fel de rămas-bun. Eu plec săptămâna viitoare, iar tu tot trebuie să faci ceva ca să-ți iei la revedere de la orașul ăsta...

— Dar am atâtea de făcut!

— Mai pot să aștepte, o asigură Theo.

— Poate...

Dintr-odată, Grace își dădu seama că Theo o invitase „mâine *seară*“. În afară de acea ieșire la film, se întâlniseră doar în timpul zilei, în muzee și parcuri, de regulă împreună cu Dash pe post de supraveghetor. Acum era altceva.

— Haide, insistă Theo. De ce să se distreze numai Hallie?

Ochii lui căprui o priveau cu căldură din spatele ramelor de ochelari. Grace simți că nu mai poate să se împotrivească. Timpul care îi rămăsese în oraș era mult prea scurt și n-ar fi trebuit să-l petreacă împachetând lucruri. Nu pentru Theo, își zise în sinea ei, ci pentru oraș – pentru casa ei. Chiar ar fi trebuit să-și ia rămas-bun.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă, spre bucuria lui Theo.

— Așa rămâne.

Grace știa că, de fapt, Theo nu se aștepta la o „întâlnire“ în sensul romantic al cuvântului. Însă o trecu un fior când deschise ușa și îl văzu îmbrăcat la cămașă și cravată, și cu părul pieptănat mai ordonat.

— Ce stilat ești, îl tachină Grace pentru a-și masca dezamăgirea.

Ea purta o fustă și un pulovăr la fel ca multe altele pe care Theo i le văzuse deja. La urma urmei, n-avea de ce să se îmbrace altfel. Era o ieșire ca toate celelalte, nu?

— Arăți foarte bine, o complimentă Theo, tușind stângaci.

— Mulțumesc, se îmbujoră Grace, după care niciunul nu mai spuse nimic.

— Ești... gata?

— Da. Să-mi iau haina.

Grace dădu fuga la cuier și căută luciul de buze în buzunarul unei haine a lui Hallie, fiindcă știa că întotdeauna îl ține acolo. Mai avea oare timp să-și prindă părul? Își întinse puțin roz pe buze, dar se uită în oglindă și se șterse. Exagera. Theo era un băiat manierat, învățat să mai poarte și altceva din când în când, nu numai tricouri vechi. Seara aceea nu era cu nimic specială.

Își luă haina și se grăbi spre ușă, sperând să apuce să plece înainte ca Hallie să...

— Salut, Theo!

Prea târziu. Grace se întoarse și o văzu pe Hallie măsurându-l pe Theo cu multă atenție.

— Unde mergeți în seara asta?

— Ieșim, i-o tăie Grace.

Își puse iute haina și se întoarse către Theo:

— Ești gata?

Însă Theo nu voia să pară prost-crescut.

— Ce-ai mai făcut, Hallie?

— Adică în afară de a mă pregăti să mă mut în celălalt capăt al țării pentru că sora ta e o scorpie zgârcită?

— Hallie! o apostrofă Grace.

— Ce? ridică ea din umeri, fără nicio jenă. Cu toții știm adevărul; de ce să ne ascundem după deget?

— O să-i spun că i-ai transmis salutări, se amuză Theo.

— Să nu stați mult, o atenționă Hallie pe sora ei, cu un zâmbet insinuant. Ți-aș spune să fii cuminte, dar nu te-ai pricepe să fii altfel.

Grace îi aruncă o privire uluită și-l împinse pe Theo afară din casă.

— Scuze, zise de îndată ce ieșiră.

— De ce ne petrecem atât de mult timp cerându-ne scuze pentru surorile noastre? zise el cu un surâs.

— Pentru că nu sunt întregi la minte? sugeră ea, dar imediat își dădu seama de gafa pe care o făcuse. N-am vrut...

— Ba da, ai dreptate, râse Theo. Știi că acum îl duce pe Dash la psiholog?

— Da? Dar nici măcar nu vorbește încă!

— E îngrijorată că a suferit de pe urma schimbărilor. Acum în fiecare seară vine un tip la noi ca să-l urmărească în timp ce se joacă și să ia notițe despre înclinațiile lui sociale.

— Am înțeles... Ai dreptate. Surorile noastre chiar nu sunt în toate mințile.

VIII

Theo plănuise un tur al orașului, cu opriri la fiecare punct turistic important; aveau multe de văzut și doar câteva ore la dispoziție. Luară funicularul până în Chinatown, frunzăriră cărți prin anticariatele din cartierul Little Italy și aruncară monede în fântânile japoneze din Golden Gate Park. Când ajunseră la scările de la baza dealului ce ducea la plajă, Grace deja nu își mai simțea picioarele. Se lăsă totuși condusă spre punctul de belvedere din vârful dealului, și dintr-odată oboseala se evaporă.

— Ce mult îmi place priveliștea asta...

Grace se duse la marginea platformei și se sprijini de balustrada de piatră. Dinspre golf venea o briză răcoroasă, iar apele se ondulau în bătaia vântului; la orizont, soarele cobora ușor în ocean. Știa că și în sudul Californiei sunt plaje cu nisipuri aurii și cu valuri blânde, însă cel mai mult îi va lipsi priveliștea care i se întindea sub ochi chiar în clipa aceea – cu apele agitate și tulburi până și în zilele senine, cu stâncile care își aruncau umbra dedesubt, în oglinda oceanului.

— Tata mă aducea aici tot timpul când eram mic, îi povesti lui Theo, amintindu-și cu drag. Hallie avea ore de teatru în parcul Presidio, iar noi veneam aici. Chiar aici sus era și un muzeu pe atunci, plin de jocuri mecanice. Era și unul care-ți ghicea viitorul. Eu îl jucam din nou și din nou, până când mi se prezicea viitorul care-mi plăcea.

— Ce ți-a prezis?

— Renume, bani, fericire veșnică... Știi tu, ce-și dorește lumea de obicei.

Își aminti cum, în peregrinările lor, ea și tatăl ei avea mereu aceeași rutină: mai întâi jocurile, apoi o plimbare lungă pe plajă, cu capul plecat ca să se apere de vânt, înfofoliți în cele mai groase geci de iarnă, apoi câte un hotdog luat de la poalele dealului; pe urmă, mânjiți de ketchup și muștar, se întâlneau cu Hallie. Dar la un moment dat tatăl lor începuse să își petreacă weekendurile la birou, iar ritualul de sâmbătă devenise o amintire.

Clipele petrecute împreună cu el nu aveau să se mai întoarcă niciodată. Pe Grace o trecu un fior.

— Ți-e foame? o readuse Theo în prezent.

Se aflau încă în vârful dealului, deși preț de câteva clipe uitase de Theo.

— Întotdeauna, zise ea, întorcându-se spre el și încercând să zâmbească. Unde mergem?

— Aici, arătă el spre clădirea albă ridicată în locul fostului muzeu improvizat.

Grace rămase pe loc, uitându-se la mașinile elegante parcate în față și la băiatul în

livrea care se plimba prin dreptul intrării. Înghiți în sec și se emoționă din nou, ca atunci când îi deschisese ușa lui Theo.

— Sigur că da, exclamă ea cu veselie. Arată excelent!

Înăuntru, sala de mese era decorată cu lambriuri albe și tablouri cu peisaje marine. Zumzetul monoton al glasurilor se împletea cu clinchetul nobil al tacâmurilor argintate și al veselei scumpe de porțelan. Grace își aranjă cu grijă șervetul în poală și îi aruncă lui Theo o privire plină de emoție pe deasupra buchetului de crini din mijlocul mesei.

Se simțea ca peștele de uscat. Iar Theo părea la fel de stânjenit. Și el se îmbujorase puțin. Întinse mâna după coșulețul cu pâine și lovi paharul de apă. Îl prinse la timp, înainte să se răstoarne.

— Cât pe ce! făcu el, schimonosindu-se.

— Da.

Tăcere.

Grace se afundă în scaun, ascunsă după meniu. N-ar fi fost mai bine să fi luat niște sushi de la o dugheană, ca de obicei, și să mănânce din farfurii de carton în camera ei? N-ar fi fost o atmosferă tocmai selectă, dar în acel moment Grace ar fi preferat de o mie de ori cutiile pline de obiecte vechi și melodiile rock ale lui Hallie, față de tăcerea stânjenitoare dintre ea și Theo.

— Deci... ce-ți iei? întrebă Theo.

I se părea ei sau avea emoții?

Deși stătea cu el în față, Grace nici nu citise meniul elegant caligrafiat. Aruncă un ochi peste el ca să aleagă ceva, dar rămase cu gura căscată.

— Treizeci de dolari pastele?

— Lasă asta, o liniști Theo. Plătesc eu. Ia-ți orice.

Nu-l putea lăsa să plătească singur. Poate că avea un cont al lui care îl aștepta la majorat, dar Theo nu era genul care să se bazeze pe banii familiei. Dacă plătea, o făcea din ceea ce câștigase din lecțiile particulare pe care le dăduse și din ce economii îi rămăseseră după lunile muncite pe timpul verii. Nu-l putea lăsa să facă asta.

— Theo, nu pot să accept.

— Serios, e în regulă.

— La prețurile astea, am putea să ne luăm tot atâția hotdogi cât cântărim noi doi la un loc.

Se uită din nou peste meniu.

— Cincizeci de dolari homarul? Vine cu garnitură de aur?

— Și dacă ți-aș spune că teoretic nu eu plătesc? surâse el cu subînțeles.

— Ce vrei să spui?

Se uită în jur, apoi se plecă spre ea și îi strecură o carte de credit pe sub masă. Grace o întoarse.

— Portia Weston?

— Mi-am zis ca măcar cina de rămas-bun s-o plătească ea, explică Theo, ridicând din umeri.

— Vorbești serios? zise Grace uluită.

— Eu nu-i spun nimic dacă nici tu nu-i zici, zâmbi el.

Grace pufni în râs. Senzația de încordare se risipi pe loc. Era același Theo pe care-l știa, chiar dacă purta cămașă albă și chiar dacă erau înconjurați de adulți între două vârste, care discutau în șoaptă pe deasupra farfuriilor cu pește la suprapreț. Totul era în regulă.

— Înseamnă că nu-i putem refuza generozitatea, zise ea, uitându-se din nou în meniu. Ar fi nepoliticos.

— Foarte nepoliticos, întări Theo și făcu semn ospătarului. Comanzi tu prima?

— Da, zise Grace și se întoarse spre ospătar, reținându-și cu greu zâmbetul. Ne puteți ajuta? Nu știu ce să aleg între homar și mușchi de vită cu trufe...

— De ce să alegi? spuse Theo. Ia din ambele!

— Nu mai mănânc în viața mea! se văită Grace trei ore mai târziu, când coborâră din autobuz.

Se îndreptau spre casa ei. Era trecut de miezul nopții; străzile erau pustii, însă luminate puternic de felinarele pe lângă care treceau.

— Serios. Aș putea să mă întind pe jos și tu să mă rostogolești până acasă.

Theo își puse mâinile pe umerii ei și o împinse ușor, pas cu pas.

— Dar a meritat. Ciocolata aia...

Amintirea desertului îi smulse lui Grace un geamăt de plăcere.

— Acum înțeleg de ce oamenii bogați dau întotdeauna petreceri. Nu vă interesează decât mâncarea!

— Așa e, servim mâncare bună.

Theo ducea în mână două plase cu mâncarea rămasă, împachetată frumos în folie de aluminiu.

— Eu vreau somonul.

— Nu! protestă Grace. Eu și somonul avem o legătură specială. Suntem sortiți să rămânem împreună.

Theo râse și o împinse mai departe prin mijlocul străzii, când la stânga, când la dreapta. Ea se lăsa condusă. Îi simțea brațele ferme, chiar și prin căptușeala hainei. Preț de o clipă, și-ar fi dorit să fie mai cald afară, ca ea să nu trebuiască să poarte haină, iar palmele lui să-i atingă pielea...

Își veni repede în fire. Nu fusese niciodată beată, dar poate că în acel moment trăia un sentiment asemănător: unul de totală relaxare, ca și cum glasul conștiinței, până atunci mereu în alertă, moțăia acum într-un colț. Nu era obișnuită să se abandoneze unei astfel de letargii. O clipă de neatenție și...

— Plecăm luni, spuse ea.

Luni. Mai erau doar trei zile până când viața ei avea să se schimbe complet.

— Și cum te simți? se interesă el, coborând palmele și venind alături de ea.

— Cum ar trebui să mă simt?

— Ăsta nu e un răspuns.

— Poate nici n-am vrut să fie.

Theo o privi cu coada ochiului și surâse misterios.

— Ești greu de citit, Grace Weston.

— Trebuie să te străduiești mai mult, Theodore Coates! îi întoarse ea vorba, chicotind.

Ajunseră la casa ei din vârful dealului. Orașul se deschidea ca o mare de lumini în spatele lor. Ea se opri și se întoarse ca să-l admire. Deslușea în noapte unele străzi și mașinile în trafic, iar în depărtare – luminile podului Golden Gate Bridge.

— O să-mi lipsească priveliștea asta.

Theo scoase telefonul ca să facă o poză, după care începu să caute prin lista de contacte.

— Acum poți s-o iei cu tine.

Câteva secunde mai târziu, Grace își simți telefonul vibrând și auzi semnalul care o anunța că a primit un mesaj.

— Pot să fac una cu tine? întrebă, prinzând dintr-odată curaj.

Voia să ia ceva cu ea – o amintire cu el, cu ei, acolo.

Theo îi făcu semn să se aproprie; Grace îl ascultă și se ghemui alături, lăsând orașul în spate. El ridică telefonul.

— Șiii... trufe de ciocolatăăă!

Grace pufni în râs. Theo apăsă pe buton și făcu poza, apoi i-o arătă.

— Nu! Arăt de parcă sunt posedată! se amuză ea.

— Arăți bine.

— Pentru un demon. Vreau încă una, insistă ea.

— Fetele astea! oftă el.

Cu mâna pe umărul ei, o trase mai aproape și ridică telefonul.

— Trei, doi, unu...

Se declanșă blitzul.

— Să văd, ceru ea.

Theo îi arătă poza.

— Nu te-ai uitat! îl dojeni Grace.

Aparatul o surprinsese râzând spre obiectiv, dar el avea capul întors spre ea.

— Ba da. M-am uitat la tine.

Privirile li se întâlniră și abia atunci Grace băgă de seamă cât de aproape sunt unul de celălalt. Theo încă o ținea pe după umeri și obrajii aproape că li se atingeau. Ochii lui erau întunecați în penumbra nopții și ceva din adâncul lor îi făcu inima să tresalte.

— Ar trebui să... începu ea, dar nu se mișcă.

— Da, așa e, încuviință el, fără însă a-i da drumul.

Orașul vuia jos, la poalele dealului. Undeva în depărtare se auzi scârțâitul unui camion de gunoi – scrâșnet de frâne. Și totuși, lui Grace i se părea că ea și Theo sunt singurii oameni de pe pământ.

Ar fi putut să-l sărute.

Gândul prinse contur în mintea ei și deodată întrezări șansa ce se ivise. Putea să-l sărute, trebuia doar să străbată cei câțiva centimetri care îi despărțeau, să-și lipească buzele de ale lui, să-i atingă obrazul...

— Trebuie să intru, zise ea, trăgându-se la o parte.

Obrajii îi ardeau. Dacă Theo îi citise gândurile? Dacă știa ce ar fi vrut ea să facă?

— Mulțumesc pentru seara asta. M-am distrat!

— Da, răspunse Theo.

Părea dezamăgit și contrariat.

— Păi... ne mai vedem înainte să pleci?

— Poate, îngăimă ea. Nu știu. Adică o să fiu ocupată, dar... ai grijă de tine!

— Și tu, zise el, clipind nedumerit.

Încă o pauză.

— Bine, zise Grace, îndepărtându-se. Pa!

Se întoarse și o luă la fugă pe scări. Ce făcea? De ce stricase totul? Își luau rămas-bun; ar fi trebuit să fie un moment deosebit.

— Theo! strigă, însă el deja se îndepărtase.

Nu mai vedea decât o siluetă difuză strecurându-se printre luminile orașului.

Se sfârșise, își zise Grace cu inima frântă, apoi intră în casă.

Partea a II-a

Vara

I

Hallie nu o înțelegea pe Grace. Cât ai bate din palme, trecuseră de la sărăcie la traiul ideal în inima unui oraș în care câinii umblau cu covrigi în coadă și într-o casă în care puteau dispune de serviciile unui valet la orice oră din zi sau din noapte. Și totuși, sora ei se purta de parcă ar fi fost în doliu.

Teoretic era, însă din punctul de vedere al lui Hallie, infarctul tatălui lor fusese cel mai sincer gest al său după o lungă perioadă în care trăise în minciună și dizgrație.

— N-ai putea s-o lași mai moale? o întâmpină Hallie, apărând din noua ei cameră în timp ce Grace transporta cutiile pe scări.

Se aflau în casa de oaspeți. Încă de când plecaseră din San Francisco, Grace arbora aceeași expresie ușor încruntată și nemulțumită. Hallie se săturase de figura ei posacă încă din prima oră, însă acum, după trei săptămâni, chiar începea să-i pună în pericol buna dispoziție.

— Nu suntem într-o tabără de reeducare. Lasă pe altcineva să le care.

— Pe cine? se încăpățână Grace să împingă mai departe cutia pe hol.

— Nu știu, ridică Hallie din umeri. Poate menajera... sau grădinarul...

— Sunt angajații unchiului Auggie, nu ai noștri, îi reaminti Grace, însă Hallie își dădu ochii peste cap.

— Detalii! Nu ne-a spus de o mie de ori că ce e al lui e și al nostru? Adică inclusiv Julio. Nu cred că privești lucrurile cum trebuie.

O apucă pe Grace de braț și o duse la fereastră.

— Ia uită-te!

— Hallie... încercă Grace să se smucească.

— Nu, uită-te! insistă Hallie și deschise geamul care dădea spre curtea interioară. Cum să nu fii fericită? Aici e raiul pe pământ!

Într-adevăr, priveliștea era paradiziacă. Vila unchiului Auggie, în stilul caselor englezești, era construită din cărămidă roșie și înconjurată din toate părțile de trandafiri albi. Lui Hallie i se părea puțin ridicol, pentru că se aflau la mii de kilometri distanță de Anglia și la peste o sută de ani distanță de Anglia victoriană, însă probabil că, dacă aveai mulți bani, regulile generale de bun-gust și modestie nu se mai aplicau. Dacă unchiului lor îi lipsea simțul estetic, compensa în schimb prin lux. Partea din spate a casei o constituia de fapt o ușă mare, rabatabilă, toată din sticlă, care dădea spre o curte interioară îndeajuns de mare cât să poată găzdui mai bine de douăzeci de persoane pe cele câteva canapele cu tapițerie înflorată. Urma peluza de un verde sclipitor, care se

întindea până la piscina perfect dreptunghiulară, cu marginile pavate cu gresie, unde se aflau și câteva șezlonguri și un foișor în care se putea servi cina.

Casa de oaspeți se afla mai în spate, dincolo de piscină: o căsuță cu acoperiș de paie și obloane albe, cu priveliște spre o curticică pavată, decorată cu statuete de amorași. Hallie trase adânc în piept parfumul discret al trandafirilor. Era nespus de fericită.

— O să fie bine, surâse. Ți-am zis că se rezolvă și așa a fost.

— Da, mai puțin partea în care noi trebuie să găsim resurse ca să ne întreținem, răspunse Grace cu eternul ei refren pesimist. Mama încă nu și-a găsit de lucru, și nici noi...

— Bla, bla, bla, își acoperi Hallie urechile. Nu te mai ascult.

Se întoarse în camera ei să își ia ochelarii de soare și exemplarul jerpelit din memoriile lui Sarah Bernhardt. Plecarea din San Francisco fusese una dureroasă, însă după numai câteva zile de adâncă meditație pe marginea piscinei, Hallie se convinsese că Los Angeles e locul în care își va împlini destinul. Toate nenorocirile din ultimul an se întâmplaseră cu un scop. Moartea tatălui, Portia, Juilliard... Câteodată se simțea ca o prințesă dintr-un basm sadic – îndura pedepse după pedepse, toate inutile, ca și cum întregul univers ar fi conspirat împotriva bietei fete, iar soarta își râdea de durerea ei.

Dar gata! Suferințele luaseră sfârșit, mama vitregă și rea era acum departe, iar ea ajunsese în sfârșit acolo unde trebuia să ajungă.

La Hollywood.

Într-adevăr, îi luase ceva timp până să-și vină în fire. După cum spuneau și prietenii ei, Los Angeles era întruchiparea deșertăciunii culturale, tărâmul sânilor falși și al zâmbetelor și mai false. Toată lumea știa că pentru a deveni o actriță adevărată trebuia să mergi la New York sau la Chicago, poate. Dar în L.A.?

Niciodată.

Hallie trecuse printr-un moment de disperare. Cum să-și îmbrățișeze destinul de artistă adevărată într-un loc atât de superficial și de delăsător? Cei care veneau acolo o făceau ca să devină „faimoși“ (cuvântul în sine îi dădea fiori), nu actori serioși, dedicați meseriei. Acolo lumea citea tabloide și așa-zise romane despre celebrități – asta în cazul fericit în care citeau! Femeile se înfometau drastic și își injectau bacterii în ten, de parcă ridurile ar fi fost o rușine, și nu pânza pe care puteau fi pictate marile capodopere ale teatrului! Acela era locul în care...

— Fetelor! se auzi un glas din curtea din spate, cu binecunoscutele inflexiuni moi ale accentului din sud. Micul dejun e gata!

Hallie oftă și coborî, imitând în batjocură chemarea la masă:

— Auzi, cică „fetelor“... E doar cu trei ani mai mare decât mine!

— Nu mai fi așa, o certă Grace, care venea în urma ei. Ar trebui să-i acorzi o șansă. E drăguță cu noi.

— Sigur că da! zise Hallie fără convingere.

Singurul defect al unchiului Auggie era că toată generozitatea sa venea la pachet cu noua lui nevastă, Amber, fostă actriță de telenovele, ajunsă soție-trofeu, întruchiparea

vie – la mers, vorbă, coafură, stil – a tezaurului cultural precar din metropola americană. Când fetele ieșiră din casă, tânăra soție a unchiului zburda pe peluză într-o cămașă albă transparentă, cu părul prins sus într-o coadă și rujată cu un roz sclipicios. Menajera, o mexicancă voinică, venea în urma ei cu tava cu mâncare.

Amber le conduse pe fete la masa de lângă piscină.

— Neapărat să încercați sucul, e proaspăt stors! Face minuni pentru digestie!

Hallie schiță un zâmbet căznit. Încă din prima zi, Amber se dovedise a fi o sursă nesfârșită de „sfaturi utile“. Deocamdată se oferise să o „cupleze“ pe Hallie cu dermatologul, cosmeticianul și totodată nutriționistul ei. Când Hallie o întrebase unde e cea mai apropiată librărie, Amber se uitase la ea nedumerită și îi recomandase în schimb un salon unde îi garanta că va avea parte de cea mai bună epilare inghinală de pe Coasta de Vest – iar la final, ca bonus, primea și un masaj cu cremă cu cristale Swarovski.

— Cum v-ați acomodat? le întrebă în timp ce luau loc la masă.

— Foarte bine, mulțumim, răspunse Grace.

Hallie zâmbi vag, ocupată să alunge câinii Shih Tzu care îi lingeau gleznele.

— Marilyn! Monroe! Veniți la mama! îi chemă Amber și îl ridică în poală pe unul dintre ei. Știți că nici eu nu sunt de aici, zise ea, jucându-se cu nasul unuia dintre câini – dacă era Marilyn sau Monroe, cu greu s-ar fi putut spune. Sunt din Mayfield, Wisconsin. De nicăieri, cu alte cuvinte. N-ai ce vedea acolo decât porci și căpițe de fân, cât e câmpia de mare. Așa ziceam noi, chicoti Amber. N-aveam de gând să rămân acolo să fiu ospătăriță, așa că imediat ce am împlinit optsprezece ani, am și plecat. Hollywood, bine te-am găsit!

Deși Hallie n-ar fi vrut să o încurajeze să continue, ceva din ea rezona foarte puternic la ceea ce povestea Amber.

— Cum l-ai cunoscut pe unchiul Auggie?

— Pe platourile de filmare, anunță ea cu mândrie. Știți filmul produs de Lifetime, *Un țipăt vag în depărtare. Povestea Kaylei Bates*?

— Despre o fată răpită și vândută ca sclavă? se învioră Hallie imediat.

Serialele siropoase erau pasiunea ei ascunsă. Dintre filmele ale căror afișe tapetau biroul unchiului, văzuse mai multe decât ar fi avut curajul să recunoască în fața colegilor de trupă.

— Da! confirmă Amber cu avânt.

— Ai jucat în el? se miră tânăra, străduindu-se să-și aducă aminte în ce rol o văzuse.

— Eram infirmiera cu numărul doi, spuse Amber cu mândrie. Mă rog, Auggie venise să vadă cum merge lucrul, privirile ni s-au întâlnit în studio și... a fost dragoste la prima vedere!

— Ce frumos! zâmbi Grace.

— Îhî, făcu Hallie nu tocmai convinsă.

A fost dragoste, plus șansa de a scăpa de rolurile neînsemnate de figurantă.

— Mai joci?

— A, nu! Nu mai am timp. Am atâtea de făcut!

Luă o căpșună între buzele rozalii și își aranjă ochelarii de soare cu lentile enorme și cu un preț asemenea.

Într-adevăr, avea multe de făcut!

— Cum se simt azi fetele mele preferate? răsună glasul unchiului.

Hallie tresări.

Auggie traversă peluza spre ele. Lua ochii tuturor în pantalonii albi și cămașa polo de un portocaliu aprins, descheiată până la piept, de unde răsăreau câteva smocuri de păr. Avea un început de chelie și chipul bronzat îi era plin de riduri, însă după modul în care Amber sări de la locul ei și se cuibări pe lângă el, sărutându-l pe obraz, s-ar fi zis că Adonis însuși le acompania la micul dejun.

— Țineți minte, *mi casa, su casa*, zise el și luă ceașca de cafea pe care i-o întinsese Rosa. Dacă aveți nevoie de ceva, să-mi spuneți.

— Să nu uitați să vă dați cu loțiune pentru plajă. Nu sunteți obișnuite cu soarele de aici și trebuie să aveți grijă să nu vă ardeți, le sfătui Amber și îi întinse lui Hallie un tub mic. Mama mereu îmi zicea când eram mică: „loțiune, loțiune, loțiune“. Același lucru e valabil și pentru crema hidratantă.

— Ascultați-o, râse Auggie. Vă jur că mama ei arată de parcă n-ar avea nici măcar treizeci și cinci de ani.

Cei doi se amuzară împreună până când Auggie își văzu farfuria: o jumătate de grepfrut și o felie de pâine prăjită.

— Scumpa mea, ce-i asta? Unde e omleta mea?

— Dragule, trebuie să ai grijă la colesterol, îl îmbună Amber și îl strânse de braț.

— Nu-i așa că e ca o prințesă? zise Auggie, întorcându-se spre nepoatele lui. Întotdeauna are grijă de mine.

— Pentru că te iubesc.

Își arătară gesturi reciproce de afecțiune; Auggie o gâdilă sub bărbie, Amber îi dădu să guste un bob de strugure.

— Ar trebui să plec, întrerupse Hallie scena și se ridică.

— Stai! se alarmă Amber. Mănâncă.

— Nu pot, insistă Hallie, care era deja departe.

Parcă ar fi asistat la un reality show despre cupluri nepotrivite. Încă zece minute în preajma unei astfel de scene și risca să le arate ce mâncase la micul dejun.

— Am o groază de lucruri de făcut.

— Să te bronzezi și să faci baie în piscină? întrebă Grace.

— Nu, o fulgeră Hallie cu privirea.

Poate că petrecuse ultimele săptămâni într-o leneveală continuă, cu reprize alternative de bronzat, înot în piscină și huzurit pe canapea, dar nici Grace nu făcuse mare lucru.

— Am planuri, o informă afectată. Planuri foarte importante!

II

Hallie își puse o rochiță în stilul anilor ’90 și o pereche de cizme în stil victorian – cizmele ei preferate – și evadă din perimetrul proprietății unchiului. Cei care consideră că nu te poți descurca în L.A. fără o mașină cu siguranță nu stau în Beverly Hills. Unchiul Auggie locuia la nord de Rodeo Drive, într-o zonă verde și liniștită, care cu ușurință putea trece drept suburbie – dacă se putea numi „suburbie“ acea zonă împânzită de vile imense. Iar casa în stil englezesc a unchiului chiar se distingea de ale vecinilor, constată Hallie în trecere. Observă alte două vile în stil toscan, trei vile cu stucaturi și coloane grecești și o monstruozitate modernă care arăta de parcă cineva îngrămădise mai multe cuburi laolaltă.

Hallie își spuse că atunci când o să aibă bani, o să se dovedească mai moderată decât vecinii unchiului. S-ar fi mulțumit cu o vilă în stil spaniol, undeva în vârful unui deal, sau poate cu o vilă mai mică, în altă parte. Ceva care să aibă și puțină clasă... Visa cu ochii deschiși, anticipând norocul ce o aștepta undeva, la răscruce de drumuri. Unii dintre colegii ei din trupa de teatru erau de părere că pentru a-ți stăpâni cu adevărat meseria trebuia să lași în urmă bunurile materiale și să te dedici artei tale trup și suflet. Lui Hallie i se părea cam pripit. De ce să nu poată deveni o actriță adevărată și să aibă și lucruri frumoase? Jodie Foster; Halle Berry; Tilda Swinton – toate aveau roluri bune, solicitante și toate defilau pe covorul roșu în ținute superbe, create de designeri renumiți.

Nu era o chestiune de alegere – Hallie considera că talentul și averea pot coexista.

În acel moment avu o revelație și înțelese că Hollywoodul nu e un capăt de drum: dimpotrivă, putea fi chiar începutul. Putea găsi foarte mulți profesori cu reputație acolo. Și cum ar fi putut să învețe mai bine arta actorului decât jucând în piese? Trupe de teatru, filme... Își putea forma o experiență la care nici nu visase din roluri pe scenă sau pe platourile de filmare. Ba chiar îi părea rău pentru prietenele ei, care rămăseseră închistate în programe școlare și în lucrări de control semestriale, în vreme ce ea avea libertatea de a-și găsi adevărata personalitate creatoare...

Un claxon puternic răsună lângă ea și tânăra abia avu timp să se dea înapoi și să evite impactul cu o mașină sport de culoare aurie.

— Hei! strigă Hallie în urma ei. Eu aveam verde!

De după geamul fumuriu din dreapta apăru o mână subțire, cu o manichiură impecabilă, iar șoferul făcu un gest de lehamite. Încântător.

Când se uită în jur, Hallie constată că părăsise cartierul și ieșise pe Rodeo Drive, cu

trotuare curate și vitrine care-ți luau ochii. Lumina soarelui se reflecta în toate vitrinele, făcând totul să pară încă și mai strălucitor. Mașinile sport defilau pe toate străzile și la fiecare magazin aștepta câte un valet, astfel încât clienții să nu fie nevoiți să se înjosească într-atât încât să împingă ușa. Hallie mai văzuse opulență – la urma urmei, San Francisco nu era deloc de lepădat –, însă de data aceasta, sub soarele puternic, avea impresia că se află într-o altă lume – lumea sclipitoare a succesului și a strălucirii infinite.

O lume în care se regăsea. Da, aici voia să rămână, și trebuia să o dovedească. Începând chiar din acea zi.

Verifică încă o dată adresa de pe harta scoasă la imprimantă, apoi se uită lung la clădirea imensă de birouri. Pe lângă magazinele de haine și cafenelele cochete din zonă, descoperise și cinci mari agenții în căutare de tinere talente – acolo își începuseră cariera cele mai bune actrițe din zonă și tot acolo avea să se scrie și viitorul ei. Trase aer adânc în piept și intră în holul plin de canapele.

— Bună ziua, surâse recepționerului – un tânăr de vreo douăzeci de ani, la costum, care stătea cam stingher după biroul din mijlocul imensului hol placat cu marmură. Am un pachet pentru Marshall Gates.

— Nu, zise bărbatul fără să o privească. A spus că mașina o să ajungă aici până la ora douăsprezece.

Avea o cască în ureche și tasta la calculator cu o viteză uluitoare.

— Așteptați, vă rog. Nu, e la etajul cinci. Ați sunat la Dynamic. Unde doriți?

— Bună ziua, încercă din nou Hallie. Aș putea să las...

Bărbatul ridică un deget.

— La amiază. Nu mă interesează; la douăsprezece să fie aici!

În cele din urmă, își îndreptă atenția spre ea:

— Vă rog.

— Am un pachet pentru Marshall Gates.

Puse pe masă un plic cu numele destinatarului scris cu litere mari. Plicul conținea fotografiile ei, un CV și un DVD cu mai multe scene jucate de ea. Lucrase până noaptea târziu să editeze un filmuleț cu cele mai bune roluri ale ei. I se părea că Desdemona îi ieșise cel mai bine – interpretase rolul când trupa ei de teatru stradal jucase în parcarea stadionului la un meci al echipei Oakland Raiders.

Recepționerul împinse plicul înapoi.

— Nu primim materiale pe care nu le-am solicitat în prealabil. Apoi apăsă din nou pe cască: Aici Dynamic, așteptați o clipă.

— N-ați înțeles, încercă Hallie încă o dată, cu un zâmbet și mai larg. Vreau doar să se uite peste ele. După ce-mi vede probele, o să vă mulțumească.

— Dumneavoastră și altor cinci mii de tinere, zise tânărul, aruncându-i o privire atât de zeflemitoare, încât zâmbetul lui Hallie păli imediat.

— N-ați putea face o excepție, doar de data asta? Să-l strecurați cu restul corespondenței?

— Corespondența vine de la departamentul de corespondență, zâmbi el condescendent. Vi se pare că ăsta e departamentul de corespondență?

— Nu, înghiți ea în sec. Nu puteți spune că i-a sosit un colet? Sau aș putea chiar eu să-l duc sus. Nu spun nimic, jur!

— Să vă las să urcați? pufni el. E vorba de politica firmei; n-am ce face. Materialele nesolicitate n-au ce căuta aici.

Împinse din nou plicul spre Hallie cu degetul arătător.

— Dacă astea sunt regulile, cum pot să fac să-mi ofer serviciile? spuse Hallie, hotărându-se să schimbe tactica.

Bărbatul zâmbi din nou condescendent, iar Hallie roși, abia atunci înțelegând dubla semnificației a cuvintelor ei. Încrederea începea să o abandoneze în fața disprețului celuilalt.

— Vreau doar o mână de ajutor, vă rog. Ce trebuie să fac ca să-i conving să se uite peste dosarul meu?

— Spuneți-i agentului dumneavoastră să-l depună, răspunse tânărul plictisit, bătând cu degetele în tastatură. Intrați în echipa unui agent de casting. Jucați ceva, undeva. Ce Dumnezeu! Parcă abia acum ați coborât din autobuz.

— Acum câteva săptămâni, îngăimă Hallie.

— Bine ai venit la Hollywood, drăguță, o împunse el. Acum poți să mă lași să-mi văd de treabă sau trebuie să chem paza?

La fel se întâmplă și la celelalte agenții. Hallie își puse în valoare cele mai candide zâmbete, cel mai dulce glas – ba chiar cumpără niște baloane în încercarea de a se da drept un curier care are de livrat un cadou –, însă degeaba. Recepționerii abia dacă ridicau ochii să o privească, iar în rarele momente în care catadicseau să se uite la ea, o făceau cu un aer de superioritate și îi împingeau dosarul înapoi sau mai rău, îl aruncau direct la gunoi.

Se așeză la coadă la Coffee Bean; fierbea toată de frustrare. Nu se așteptase ca Hollywoodul să o întâmpine cu brațele deschise, dar nici să se izbească de o barieră de netrecut! Doar pentru ca un agent să catadicsească să se uite la poza ei trebuia ca ea însăși să aibă un agent care să o depună; iar ca să aibă un agent, trebuia să se facă remarcată de unul. Deci ce putea face?

— Ce vă dau?

— Un espresso dublu cu înghețată de vanilie.

Observă brațele perfect tonifiate ale barmanului blond. Poate ar fi fost bine să accepte recomandările lui Amber în privința sălii de fitness.

— Se poate să fie fără zahăr?

— Sigur. Doisprezece dolari.

Hallie deschise portofelul și i se muiară picioarele. Înăuntru erau doar două bancnote de câte un dolar. În cont nu mai avea bani și cardul era de asemenea gol după febra cumpărăturilor din urmă cu o săptămână (garderobă nouă, cărți despre monologurile folosite la audiții, un costum de baie superb care venea cu tot cu o

cămașă de colecție în stilul anilor ’50...).

— Stai liniștită, plătesc eu.

Din spate apăru un tânăr cu portofelul deja deschis. Avea puțin peste douăzeci de ani, tenul bronzat puternic și bărbia acoperită cu țepi deși. Cămașa albastră, șifonată și blugii de la o marcă anonimă îi dădea un aer neîngrijit. Când se întoarse spre ea de la tejghea, Hallie observă o cicatrice urâtă la baza gâtului. Dunga roșiatică urca șerpuind până pe gât.

— Nu, mulțumesc, spuse ea, îndepărtându-se.

— E în regulă, zise străinul, ridicând din umeri și plecând jenat ochii. Deja eram...

— Știi ce? îi spuse Hallie barmanului. Sunt la cură de detoxifiere. Mai bine îmi iau un ceai verde.

Scoase banii și așteptă lângă tejghea. Tipul cu cicatrice încă mai zăbovea pe acolo. Hallie își scoase telefonul, cu aerul că ar căuta ceva în agendă. Învățase la orele de emanciparea femeii că nu trebuia să-i încurajeze pe cei ca tipul ăsta, ci să-i îndepărteze cu afirmații categorice și, ca măsură de urgență, cu spray cu piper. Își lăsase flaconul mic în cealaltă geantă, dar nu avea de gând să lase lucrurile să ajungă până acolo. De îndată ce fu gata ceaiul, o și zbughi pe ușă, plângându-și singură de milă pentru ghinionul pe care îl avea.

Ce bine ar fi fost să apară un actor superb să o salveze, și nu un pierde-vară cu o față de drogat! S-ar fi angajat imediat într-o conversație lângă standul de condimente și, până să-și termine băuturile (a lui un espresso tare, aromat, masculin), el ar fi ajuns deja să o implore să joace în următorul lui film independent – ceva sfâșietor, intrarea perfectă pe scena Hollywoodului. Ore lungi pe platouri cu el, o atracție atât de puternică între ei doi... Până la sfârșitul anului s-ar fi ales cu un iubit de primă clasă și cu o nominalizare la Oscar – și asta fără ca nimeni să-i „solicite“ dosarul!

Da nu! Tocmai domnul Pierde-Vară, cu barba nerasă de câteva zile, ca a unui criminal, se trezise să o ajute. Se refugie în primul magazin și se duse lângă geam ca să se asigure că e singură.

— Vă ajut cu ceva? o abordă o angajată care îi aminti de Portia – aranjată, cu o tunsoare la milimetru și o fustă creion.

— Mă uitam doar.

Bănuitoare, femeia nu o scăpă din ochi până când Hallie nu se îndepărtă de ușa magazinului și începu să se plimbe printre raioane. Era de fapt o consignație cu multe rochii vaporoase și maiouri largi care atârnau la întâmplare pe rafturile goale, ca niște opere de artă. Hallie se uită la prețul unei rochii drăguțe și strâmbă din nas. Trei sute de dolari!

Ce mult îi lipseau banii!

Nu că ar fi avut vreodată prea mulți. De fapt, avuseseră, admise în sinea ei. Nu îi lipsiseră niciodată banii de buzunar pentru haine și ieșiri în oraș; niciodată nu se gândise să-și caute să lucreze undeva după ore, mai ales că avea atâtea proiecte cu trupa de teatru, care-i umpleau timpul. Nici măcar după ce tatăl le părăsise nu duseseră

grija banilor, pentru că el continua să le răsfețe cu tot felul de cadouri, ca să scape de sentimentul de vinovăție care îl rodea, iar ei îi strecura câte o bancnotă de cincizeci de dolari de fiecare dată când ieșeau la o cafea.

Dar acum...

Acum nu-și putea permite nici măcar strictul necesar, cum ar fi o cafea cu înghețată, darămite o rochie nouă.

— Vai de mine, e îngrozitor! se auzi de undeva din fundul magazinului.

Hallie ridică privirea. O fată tocmai ieșise din cabina de probă și se admira în oglindă. Prietena ei, o blondă, stătea întinsă pe o canapea și butona la telefon.

— Ce crezi?

Fata făcu o piruetă lentă, admirându-se. Părul ei negru și lucios curgea în valuri perfecte peste rochița scurtă și neagră.

— Poate e prea cuminte pentru el. Lui îi plac fetele mai rockerițe, cu tatuaje și haină de piele.

— Și ce dacă? zise o alta, care se uita la bijuterii și purta o fustiță de plajă cu imprimeu și maiou larg. Vrei să-ți pui vreun cercel undeva pentru el?

— Nici gând, râse bruneta. Știți bine ce-a ieșit ultima oară... Brie.

— Hei! ridică blonda ochii din telefon. A fost doar un cercel mic în limbă și l-am scos imediat.

— După o infecție și un pumn de antibiotice!

Pufniră toate în râs și se îngrămădiră pe canapea, de nici nu li se mai deslușeau mâinile, picioarele, colierele, gențile lucioase.

Hallie se uita la ele cu regret. Toate prietenele ei erau în San Francisco și, cu toate că încercase să rămână la curent cu ultimele noutăți – prin mesaje, telefoane sau conversații pe internet –, simțea prăpastia ce le desparte: un gol pe care altădată îl umplea cu întâlniri după ore și cu mâncare chinezească. Acum nu-i mai rămăseseră decât mesajele vocale de pe telefon și ocazionalele gânduri după o repriză de mesaje pe internet. Unul dintre motivele pentru care aproape nu se dezlipise de piscină în ultimele săptămâni fusese că nu știa cum să-și facă prieteni în L.A. Să se alăture vreunui grup? Să se înscrie la niște cursuri? Pe Grace nu părea să o deranjeze singurătatea, însă pentru Hallie sentimentul era apăsător; un gol dureros în coșul pieptului.

Una dintre fete observă că Hallie se uita lung la ele și ridică o sprânceană. Hallie se răsuci repede pe călcâie și ieși. Oricât de mult ar fi zis ea că aparține de Beverly Hills, tristul adevăr era că ea încă nu își găsise locul.

Deocamdată.

III

Încă resimțind mușcătura amară a respingerii, Hallie reveni la ocupațiile ei de până atunci și lenevi tot restul săptămânii pe marginea piscinei. Avea nevoie de o vacanță, își zicea ea în timp ce răsfoia agitată textul unor piese de teatru pe care oricum le știa pe de rost. Își recupera forțele, își reîncărca bateriile înainte de marele asalt asupra Hollywoodului. Deși cunoștea prea bine adevărul: de fapt, nu știa care avea să fie următorul ei pas. De planul inițial se alesese praful, iar Hallie era în derivă; nu avea nici proiect, nici ore la școală, nici activități sociale cu care să-și umple timpul. În loc să simtă că într-adevăr are parte de o vacanță extraordinară, trăia din plin eșecul, spre rușinea ei.

Tocmai de aceea tinerii urmează o facultate, își zise cu părere de rău. Nu ca să învețe, nici ca să se distreze, ci ca să-și prelungească frumoșii ani de rutină și de planuri bine puse la punct.

Într-o zi, hoinărind prin casa imensă, Hallie o găsi pe Amber pierzând și ea vremea în bucătăria luxoasă. Răsfoia niște reviste cu unul dintre câini în poală. Amber era într-adevăr o femeie care nu s-ar fi supărat să rămână într-o vacanță perpetuă.

— Scumpa mea! se lumină ea la față. Cum merg misterioasele tale planuri?

— Nu prea merg, se trânti Hallie pe un scaun, prea bosumflată ca să se mai mire de pantalonii roz de velur ai lui Amber. Nimeni nu vrea să-mi vadă dosarul. Nici măcar poza nu vor să mi-o vadă.

— Biata de tine!

Amber puse câinele jos și o îmbrățișă pe nepoată, umplând-o de parfum de lavandă.

— Știu prin ce treci. E un coșmar până reușești prima oară, dar nu trebuie să te dai bătută.

— Nu mă dau!

Cu toată dezamăgirea ei, Hallie era hotărâtă. Spre deosebire de Amber, n-avea de gând să-și găsească vreun producător chel și să își abandoneze meseria pentru a sta toată ziua la ore de yoga și la reprize de bronzat. Trebuia să supraviețuiască și să îndure toate greutățile.

Și-i mai trebuiau niște bani.

— Problema e că n-am niciun ban. Trebuie să-mi găsesc un job ca să am din ce-mi plăti orele de actorie, ieșirile în oraș și așa mai departe.

— Un job, se încruntă Amber de parcă ar fi fost un concept cu totul nou pentru ea. Ce fel de job?

— Nu știu. Poate într-un magazin. Nu am experiență, recunoscu ea. Munca de birou iese din calcul, pentru că nu mă pricep la dactilografiat; și dacă stau prea mult în fața calculatorului mă apucă durerea de cap.

Amber căzu pe gânduri.

— Dacă aveai peste douăzeci și unu de ani, știam o grămadă de lucruri pe care să le faci... Apoi se lumină brusc: Ce-ai zice de câini?

Hallie o privi nedumerită.

— Marilyn și Monroe trebuie plimbați de două ori pe zi. Plătim un băiat să-i ducă, dar ai putea s-o faci tu. Sunt niște scumpi, nu fac probleme, și ai face și mișcare.

— Poate, zise Hallie cu jumătate de gură.

— E flexibil, ai avea timp pentru planurile tale cu teatrul.

Amber părea decisă. Se duse la ușă, unde era telefonul.

— Îl sun să-i spun că am găsit pe altcineva.

— Ura! mimă Hallie bucuria.

Fusese respinsă de toate agențiile și acum avea câini de plimbat. Asta se alesese de viitorul ei luminos? Deschise frigiderul enorm și se uită absentă la iaurtul degresat și la nesfârșitele sticle de apă plată. Tot entuziasmul de la începutul săptămânii se risipise; se simțea obosită și...

Dintr-odată zări un necunoscut în bucătărie, la doar câțiva metri de ea. Scoase un țipăt prelung. Era tocmai nebunul din cafenea!

Urlă încă o dată și se refugie în spatele mesei din mijlocul încăperii.

— Ce cauți aici? Pleacă!

— Calmează-te, zise el, ridicând mâinile. Faci o greșeală.

— Nu, tu faci o greșeală, strigă ea, scormonind prin geantă. Am spray!

De fapt, nu avea, pentru că schimbase gențile. Întinse mâna după cuțite și înșfăcă unul mare, pe care începu să-l agite prin aer. Străinul se dădu înapoi.

— Nu te apropia! Paza! Paza!

— Sunt Brandon, spuse el. Crede-mă. Stau vizavi. Nu sunt un...

— Paza!

Amber reapăru grăbită; în același timp, unchiul Auggie și mama ei intrară din curtea interioară.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a urmărit! zise Hallie, împungând aerul cu cuțitul, ca să îl țină pe străin la distanță. Cred că m-a urmărit din oraș săptămâna trecută. Vrea să mă omoare. Sau mai rău!

Se lăsă o tăcere adâncă, după care unchiul Auggie pufni în râs.

— Nu e deloc amuzant!

Hallie tremura toată. Așa se întâmplau toate nenorocirile: o tânără frumoasă era urmărită de un psihopat.

— A intrat peste mine! A încercat să mă atace!

— Are o cheie, îi explică Auggie. Stă vizavi.

Hallie rămase blocată; încă nu reușea să înțeleagă.

— Deci nu mă urmărește? întrebă ea aproape fără glas.

— Nu.

— Nu m-ai urmărit până acasă? i se adresă lui Brandon.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el, clătinând din cap.

Hallie îi aruncă o căutătură cruntă; încă avea cuțitul în mână, pentru orice eventualitate. Normal că ceilalți spuneau că tipul nu reprezintă niciun pericol, dar la fel se spunea despre toți criminalii în serie. „Da, locuia chiar vizavi și totul a fost perfect până în ziua în care, într-un acces de nebunie, a ciopârțit-o pe biata femeie!“

— Serios, insistă Brandon. E în regulă.

Se apropie ușor, cu brațele depărtate, ca și cum ar fi avut de-a face cu un animal sălbatic. Încet, încet... Luă cuțitul din mâna ei tremurândă și îl puse pe masă.

În acel moment, Hallie avu impresia că îi aude pe toți răsuflând ușurați. Brandon surâse încordat.

— Poate ar fi trebuit să sun la ușă.

Hallie se uită împrejur. Resimțea efectul adrenalinei în tot trupul, care încă îi era amorțit de frică.

— Am crezut că o să mor, zise ea și izbucni în plâns.

O duseră pe Hallie în salon, pe un fotoliu plușat, să se calmeze. Mama ei și Brandon rămaseră lângă ea. Tânăra gemea și își ținea o compresă rece pe frunte.

— Sigur nu vrei să-ți aduc ceva? se interesă Brandon, vădit preocupat.

Hallie se dădu înapoi. Chiar dacă nu era un criminal în serie, barba nerasă, claia de păr șaten și cicatricea de pe gât încă îi dădeau fiori. Mai mult decât lipsa totală de maniere sau decât pantalonii mult prea largi pentru el era puternica vibrație ce radia din toată ființa lui; ca și cum i-ar fi urmărit fiecare mișcare.

— Nu e nevoie, răspunse cu glas tremurat. A fost doar un leșin.

Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă într-adevăr s-ar fi confruntat cu un criminal în serie. Probabil că unchiul Auggie ar fi creat filmul săptămânii după aceea (*Încuiați toate ușile. Povestea lui Hallie Weston*), iar Hallie ar fi fost imortalizată ca un personaj de sitcom care nu trezește nicio emoție.

— Gata, gata, o bătu pe umăr mama ei, cu un aer absent, apoi se întoarse spre Brandon: Ia loc. Cum ai spus că te cheamă?

— Brandon Mitchell. Stau vizavi și Auggie mă lasă să-i folosesc camera obscură. Îmi pare foarte rău, i se adresă din nou lui Hallie, cu o figură rușinată.

— O să-mi revin, ridică ea din umeri. La un moment dat...

— De fapt, venisem să vă caut pe tine și pe sora ta, continuă el, fixând-o cu privirea. Să vă invit la o petrecere la piscină, pe plaja din Malibu. Dar nu cred că mai ai chef să mergi acum.

La o petrecere? Cu el?

— Nu, mulțumesc!

— Ce idee grozavă! exclamă mama în același timp.

— Mamă! sări Hallie. Sunt în stare de șoc, trebuie să-mi revin!

— Dar chiar tu ai spus c-o să-ți revii. Sunt sigură că și Grace s-ar bucura să mai iasă din casă, zise mama ei, trimițându-i lui Brandon un surâs larg. Le-ar face plăcere să vină. La ce oră?

— Aș putea să vin să vă iau pe la opt? o întrebă Brandon pe Hallie.

Ea oftă și ridică slăbită din umeri.

— Bine, atunci ne vedem mai târziu. Și cu sora ta, desigur, adăugă înainte să iasă.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă Hallie pe mama ei imediat ce plecă Brandon. E un... ciudat.

— Prostii, zise mama ei, bătând-o pe umăr. E puțin timid, atâta tot. Amber zicea că tatăl lui e foarte cunoscut. Deține o firmă de avocatură și a atras toți clienții importanți.

— Și ce dacă? Nu cu tatăl lui mă duc la petrecere.

— Îți prinde bine să mai ieși din casă, să începi să-ți faci prieteni, insistă mama. Du-te și spune-i surorii tale. Cred că citește la piscină.

Hallie se ridică, dându-și ochii peste cap. În loc să o caute pe Grace, se ascunse în casa de oaspeți. Făcu o baie lungă, cu speranța că atunci când va ieși, mama va fi prea absorbită de pictură ca să mai insiste ca fiica ei să socializeze cu Brandon și amicii lui.

Ghinion însă, pentru că la cină singurul subiect de discuție rămase tot Brandon și apariția lui din acea după-amiază.

— Un tânăr foarte politicos, comentă mama, gustând din puiul fript.

— Am auzit că au dat trei milioane pe casa lor, spuse Amber.

— Mi s-a părut că te cam place, adăugă Auggie, făcându-i cu ochiul lui Hallie. S-ar putea să-ți găsești perechea.

— Nici gând! A fost doar politicos, se grăbi Hallie, ceea ce nu-l făcu pe Auggie să renunțe.

— Ascultă ce-ți spun, insistă el. Eu văd niște lucruri...

— Așa e, încuviință Amber. Ești ca un mic cupidon, nu-i așa, dragule?

— Hallie și Brandon se pupă într-un copac... începu Grace să fredoneze, dar sora ei o lovi pe sub masă.

— Ți s-ar potrivi, își dădu Auggie cu părerea. E de încredere, serios... Cam tăcut, dar tu oricum vorbești cât pentru doi.

— S-a înroșit toată, chicoti Amber. Poate că e ca și aranjat.

— Nu, încercă din nou Hallie.

Se simțea ca într-o piesă de teatru slabă, jucată pe două fronturi, în care toată lumea se amuza pe seama ei. Căută iute un subiect ca să scape.

— În orice caz, Grace e cea pe care ar trebui s-o întrebați despre iubiți.

După cum anticipase, Amber și Auggie se luminară instantaneu.

— Cine? Cine?

— Nimeni, spuse Grace, uitându-se urât la Hallie. N-am pe nimeni..

— S-a rușinat, surâse Hallie cu seninătate. Pot spune că numele lui începe cu litera T.

— Cu T! exclamă Amber. Tristan? Tyler?

— Toby? interveni Auggie. Teddy?

— Todd!

Grace îi aruncă surorii ei o privire amenințătoare. Hallie se mulțumi doar să rânjească. Așa-i trebuia. Relația lui Grace cu Theo era cel mai prost păzit secret, iar Hallie nu știa ce vede sora ei la băiatul ăla. Îl considera simpatic, desigur – dacă prin asta se înțelegea plictisitor, apatic, legat prin sânge de cel mai de temut dușman al lor –, însă nu avea cum să se mulțumească doar cu atât. Ea voia pasiune, aventură, poftă de viață. Un Heathcliff! Un Romeo (dar ceva mai rapid în reflexe când era vorba de chestiuni pe viață și pe moarte). Avusese prieteni în San Francisco, însă niciodată pentru o perioadă mai lungă de timp. Băieții pe care îi cunoștea ea voiau doar să se uite la filme în pivnițe părăsite, să vorbească despre politică sau să încerce să o dezbrace fără știrea ei (de parcă s-ar fi lăsat chiar atât de ușor ademenită de demonii capitalismului încât să piardă controlul asupra propriilor haine). Până și băieții de la liceu era plictisitori; se purtau de parcă o cameră întunecoasă de cămin și o jumătate de semestru de teorie literară îi făceau regii universului.

Ea nu se pricepea să piardă vremea în aburii alcoolului, nici să se țină de mână cu un băiat la film, așa cum făceau alte cupluri. Grace și Theo n-aveau decât să facă toate astea; ea voia mai mult. Ea căuta Marea Iubire, ceva rupt din basme, ceva care să o ridice pe val, să-i pătrundă până în adâncul ființei și să o facă să se înfioare. O dragoste pe care să o simtă, care să-i deschidă lumi, ceva misterios și grandios în același timp, un fel de aventură despre care să se scrie într-o zi. O poveste în care el să fie Richard Burton, iar ea Elizabeth Taylor; sau el să fie Fitzgerald și ea Zelda; el Brad Pitt, ea Angelina Jolie.

Voia... un *bărbat*. (Gândul o făcu să ofteze prelung, cuprinsă de dorință.)

IV

Grace acceptă să meargă la petrecere – mai degrabă ca să scape de întrebările lui Auggie și ale lui Amber, după cum o înștiință pe sora ei. Câteva ore mai târziu, se aflau în jeepul nou-nouț al lui Brandon și se îndreptau spre coastă.

— Cum te simți? o întrebă el pe Hallie, aruncându-i o privire.

— Mai bine, mulțumesc, răspunse Hallie, pe care îngrijorarea lui o mai înmuiase.

Îl studie gânditoare. Inspira o senzație de calm profund. Nu se deranjase să se schimbe pentru eveniment. Purta aceeași cămașă șifonată și avea aceeași barbă neîngrijită. Crezuse că faptul de a fi luat drept un psihopat îi va da măcar un indiciu cu privire la regulile de bază ale igienei.

— Cu ce te ocupi? se interesă ea.

Dacă familia lui locuia în monstruozitatea cu coloane greco-romane de alături, cu siguranță era bogat. Și probabil că apariția lui neîngrijită era echivalentul californian pentru aerul șleampăt al tinerilor de bani gata de pe Coasta de Est, care purtau cămăși din materiale fine, dar roase de molii, și pantofi italienești din piele scofâlcită, doar pentru a demonstra vechimea averii familiei. Probabil asta era explicația, își spuse Hallie; un fel de a zice „Sunt prea ocupat ca să am o slujbă adevărată. Sau să fac un duș“.

— Cum adică? întrebă Brandon.

— Adică ce faci? insistă Hallie. Ai terminat liceul, ai abandonat... sau ce altceva?

— N-am fost la liceu, zise Brandon fără să își ia ochii de la drum. Nu fac nimic acum.

Poate avusese niște probleme, își zise ea. Fumase prea multă iarbă și pierduse contactul cu viața reală, ca prietenul ei din trupa de actori, Kenny Mathers. Într-o zi se pregătea să se ducă la un curs pentru ingineri de sunet în Florida; a doua zi se închisese în camera lui ca să se joace pe calculator și să mănânce numai pufuleți cu aromă de brânză. Se uită la Brandon cu mai multă atenție; ochii îi păreau cam injectați...

Privirea îi alunecă spre dunga roșiatică de pe gât.

— Care-i povestea cu cicatricea aia?

— Hallie! o apostrofă Grace.

— Ce? se întoarse ea, făcând ochii mari. Întrebam și eu.

— Nu-i nimic, tuși Brandon. E din... Irak.

Hallie rămase cu gura căscată.

— Adică ai fost în armată?

— Da, își frecă el gâtul. Vreo doi ani.

Hallie rămase uluită. Nu cunoștea pe nimeni care să fi fost propriu-zis pe front. Majoritatea prietenilor ei jucau în scenete pacifiste și protestau împotriva ipocriziei imperialismului american.

— Ce s-a întâmplat? se interesă ea și imediat simți un ghiont în spătarul scaunului.

— Nu-i nevoie să răspunzi, se grăbi Grace.

— E în regulă, răspunse el, bătând darabana cu degetele pe volan. M-a lovit un șrapnel într-o ambuscadă. Eu am fost norocos; alți camarazi n-au fost...

— Îmi pare rău, murmură Grace din spate.

— Se mai întâmplă, ridică el din umeri.

Se lăsă tăcere până când Brandon porni radioul. Nu-și mai vorbiră tot restul drumului. Cu un sentiment de vinovăție, Hallie se mulțumi să se uite pe geam. Se rușina de prejudecățile pe care le avusese în legătură cu Brandon. Dar nu era vina ei! S-ar fi așteptat ca Brandon să îi spună că s-a ales cu cicatricea după o căzătură la surfing sau o cascadorie periculoasă cu prietenii. În schimb, Brandon se dovedise un fel de Captain America: servea țara și proteja omenirea. Așa că stângăcia și timiditatea lui n-ar fi trebuit să mire pe nimeni; probabil că suferea de șoc posttraumatic sau era copleșit de sentimentul de vinovăție al celui care supraviețuise sau ceva asemănător.

Când ieșiră de pe autostradă, neliniștea lui Hallie dispăru ca prin minune.

— Grace, uite! strigă ea, arătându-i surorii ei oceanul albastru și limpede în lumina amurgului.

Șoseaua unduia de-a lungul coastei stâncoase; în stânga, nisipul părea că o ia la vale sub ei.

— Nu vezi asta chiar pe toate drumurile, nu? surâse Brandon, însă Hallie era atât de absorbită de peisaj, încât nu îl auzi.

Orizontul se întindea neîngrădit în zare; nu semăna deloc cu cerul plumburiu din San Francisco, din care întotdeauna părea că se lasă ceața. Când mașina coti spre nord, spre Malibu, Hallie întinse gâtul ca să se mai bucure puțin de priveliște. O luară printre casele îngrămădite de-a lungul străzii, ridicate deasupra plajei pe piloni fragili.

— Cum ar fi să te trezești în fiecare dimineață cu priveliștea asta? murmură Hallie.

În clipa aceea își făcu o promisiune. Nu mai voia o casă în stil spaniol pe un deal; dacă va avea bani, își va lua casă acolo, să aibă oceanul în pragul ușii.

Continuară să meargă pe serpentinele de pe coastă până când Brandon coti brusc și opri. În față se afla o casă modernă construită din blocuri de piatră, aluminiu și sticlă.

— Am ajuns la faimoasa vilă a familiei de Santos, anunță el cu un vag surâs malițios.

— Cine e gazda? se interesă Hallie la coborâre.

— O domnișoară pe nume Ana Lucia.

Brandon așteptă ca fetele să-și ia lucrurile, apoi le ajută să traverseze șoseaua aglomerată.

— Era cu două clase în urma mea, deci e cam de vârsta voastră.

— Super! grăbi Hallie pasul. Abia aștept să-i cunosc pe toți!

Înăuntru, pereții păreau că se zguduie din temelii din cauza basului asurzitor; petrecerea se muta treptat de afară înăuntru, pe măsură ce fetele în bikini intrau și se plimbau pe holuri, iar băieții cu ochelari de firmă pe nas își turnau cocteiluri din sticlele aflate la discreție pe masa din bucătărie. Hallie sorbi totul dintr-o privire, fericită că învățase să își controleze expresia feței în așa fel încât să pară cât mai nonșalantă.

— Toată lumea e atât de... sclipitoare, remarcă Grace, undeva alături. Parcă am nimerit în mijlocul unei ședințe foto pentru o revistă.

Într-adevăr, toți tinerii păreau poleiți din cap până-n picioare cu sclipici de Hollywood, care lui Hallie îi părea că se datorează zâmbetelor impecabile și bronzului auriu.

— Chiar așa e, râse Hallie. Uite!

În salon, două fete săreau pe o canapea de piele albă, în timp ce un băiat încerca să le facă poze cu un aparat vechi. Fetele își duceau mâinile la sâni ca să-și susțină sutienele și râdeau cu poftă.

— Aveți grijă la tipul ăla, le avertiză Brandon. E un pervers. Are și un site de internet – *Friday Night*...

— *United*? completă Hallie încântată. Îl citesc tot timpul! Face cele mai reușite poze de petrecere.

— Cu fetele alea grămadă unele peste altele în băi, acoperite cu sclipici? se strâmbă Grace dezgustată.

Fără să o ia în seamă, Hallie se uită cu atenție la figura fotografului, încercând să și-o întipărească în minte pentru o eventuală întâlnire viitoare. Una dintre vedetele care pozase de curând pentru pagina lui ajunsese model pentru Prada și Gucci și scria într-o revistă de femei propriile articole despre aventurile ei cu persoane importante din lumea modei. Se descurcase destul de bine pentru o fată care nu făcuse mare lucru pentru faimă, în afară de a purta o căciulă de blană sub forma unei guri de leu – și cam atât – într-un pictorial îndrăzneț.

— Băieții cred că sunt prin spate, zise Brandon.

Toată partea din spate a casei era construită din panouri glisante de sticlă care dădeau spre o curte plină de musafiri.

— Pot să fac eu prezentările.

— Stai puțin, zise Hallie cu emoție.

Se opri la una dintre oglinzile din hol și își refăcu luciul buzelor. Un nou oraș, un nou public de cucerit. Și-l va cuceri!

Când să-l urmeze pe Brandon, Grace o prinse de braț:

— Te rog să nu bei prea mult, să nu dispari cu vreunul dintre băieții ăștia și să nu faci vreo prostie.

— Drept cine mă iei? o fulgeră Hallie cu privirea.

— Drept tine însăți.

— Mă descurc, se smuci Hallie. Tu ești cea care ar trebui să aibă grijă să nu mă facă pe *mine* de rușine.

Îl ajunse din urmă pe Brandon, care ieșise. Afară era și mai multă lume; grupuri de tineri se bălăceau în bazinele cu apă fierbinte sau stăteau în fața unei scene improvizate, pe care câțiva băieți montau boxe și aparatură de sunet. O scară șubredă de lemn ducea spre plajă, unde un meci de volei era în toi.

— Sunt prietenii tăi? îl întrebă Hallie pe Brandon, care își croia drum prin mulțime.

Aparent se înșelase în privința aspectului neîngrijit al lui Brandon, pentru că toți cei de acolo purtau cămăși de firmă și blugi mulați; unii se mulțumeau doar cu pantalonii de plajă, la bustul gol.

— Nu tocmai.

Hallie abia avu răgaz să înțeleagă ce voia să spună, pentru că el se și opri în dreptul unui grup, într-un colț. Era locul perfect, înțelese imediat Hallie: canapele, covor de verdeață, cu vedere panoramică spre toate celelalte locuri în care se desfășura petrecerea. Doi băieți la bustul gol, cu părul aranjat cu gel, încercau să le atragă atenția unor fete care butonau la telefoane, fără să participe la distracția generală.

— Salut, se apropie Brandon.

Se lăsă tăcere, apoi unul dintre băieți izbucni în râs.

— Ce surpriză, Brandon Mitchell! exclamă el și îl îmbrățișă pe Brandon, bătându-l ușor pe spate. Nu te-am mai văzut de-o veșnicie! Am crezut că ai dispărut în Mexic sau că te-ai internat la dezintoxicare sau așa ceva.

— Nu. Tot pe-aici, spuse Brandon cu mâinile în buzunare și se întoarse apoi spre Hallie: Ea e Hallie. S-a mutat de curând aici cu sora ei. Sunt nepoatele... sau verișoarele lui Auggie Jennings.

— Pe-aproape, surâse Hallie larg. Salutare!

— Saluuut, făcu unul dintre băieți ridicând insinuant din sprâncene.

Fetele își dezlipiră în sfârșit privirile de pe ecranul telefoanelor, iar Hallie constată că sunt chiar cele trei pe care le văzuse în magazin. Bruneta de lângă el îl lovi glumeț în stomac.

— Nu-l lua în seamă. Bine ai venit în L.A., zise ea cu un zâmbet cald.

Avea buzele rujate într-o nuanță de roz aprins și un costum de baie la modă, confecționat numai din cordoane și inele metalice, iar Hallie se întrebă cum de nu cade imediat de pe ea.

— Eu sunt Ana Lucia, se prezentă fata, apoi se apropie ca să o sărute ușor pe ambii obraji, de-abia atingând-o. Ei sunt Tai, Carter, Brie și Meredith.

— Mă bucur să vă cunosc, zâmbi Hallie spre toată lumea.

— Noi tocmai ne pregăteam să începem un joc, se întoarse Carter spre Brandon. Vrei?

La rândul lui, Brandon se întoarse spre Hallie, de parcă i-ar fi cerut permisiunea.

— Du-te, te rog, îl încurajă ea. Eu mă descurc.

— Avem noi grijă de ea, râse Ana Lucia. Ia loc, i se adresă ea lui Hallie, invitând-o pe canapea alături de ele.

— Vezi? zise Hallie, așezându-se, însă Brandon nu părea convins. N-am nevoie să

mă păzești ca pe un copil. Du-te, distrează-te!

— Atunci ne vedem mai târziu, încuviință el nehotărât.

Băieții o luară la fugă spre plajă. Carter și Tai se îngrămădiră pe scară, Brandon îi urmă agale. Hallie se așeză confortabil, bucuroasă de primirea călduroasă de până atunci. Serialele pe care le văzuse mințeau; nimeni nu o aruncase încă într-o piscină ca să-i spună: „Bun venit în Malibu, fraiero!“

— Povestește-ne despre tine, o îndemnă Ana Lucia, cu un zâmbet încurajator.

Își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. Șuvița îi alunecă ușor pe umăr, iar Hallie își propuse să rețină gestul ca să îl facă și ea.

— De unde vii?

— Din San Fancisco. Stăm cu vărul mamei în Beverly Hills; cu Auggie Jennings.

— E producător, nu? se încruntă Ana Lucia.

— Da, face filme.

— Seriale, o corectă blonda pe nume Brie.

Avea un chip mic, colțuros, și purta una dintre rochiile de firmă pe care visa Hallie să o poarte pe covorul roșu, însă pe Brie atârna ca o cârpă ieftină, pentru că o udase și o șifonase.

— Aha, făcu Ana Lucia și strâmbă din nas, însă foarte discret. Și părinții tăi cu ce se ocupă?

— Mama pictează, răspunse Hallie cu prudență, iar tata e agent la bursă. De fapt, a fost, adăugă teatral. A murit de curând.

— Vai de mine, îmi pare rău, se înduioșă Ana Lucia, susținută de celelalte fete.

— Groaznic.

— Cred că ești cu nervii la pământ, adăugă Meredith, cu o privire compătimitoare.

— Ne-a fost greu, spuse Hallie, care își perfecționase deja figura de femeie „curajoasă, însă vulnerabilă“. Acum a trecut, zâmbi ea vitejește. Sper într-un nou început, aici.

— Foarte bine, îi strânse Ana Lucia mâna. O să mergi la CBH?

Hallie o privi nedumerită.

— Colegiul Beverly Hills, o lămuri Meredith.

Dintre fete, ea era îmbrăcată cel mai simplu: părul prins într-o coadă la spate, un costum de baie colorat și o fustă lungă, în falduri.

— Nu. Am terminat în mai, spuse Hallie.

— Bun! Și eu la fel, zise Meredith. Brie e cu un an mai mare. Tocmai s-a lăsat de UCLA...

— Iau o pauză, o corectă Brie. O să mă întorc.

Meredith însă clătină din cap sugestiv.

— Da, sunt sigură... În orice caz, eu încep în toamnă cursurile la University of Southern California. Iar Ana Lucia e în anul doi la Harvard.

— Doar pentru că a insistat tata, își dădu Ana Lucia ochii peste cap. Zice că am nevoie de un plan de rezervă în caz că nu reușesc cu actoria.

— Ești actriță? o întrebă Hallie radioasă. Și eu. Trebuie să-mi povestești! Vreau să știu totul despre audiții!

— Sigur. Cine te reprezintă? întrebă Ana Lucia, însă Hallie se arătă nedumerită. Managerul, agentul?

— Ah, n-am pe nimeni. Abia ne-am mutat aici.

— Mda, făcu Ana Lucia, iar zâmbetul nu îi mai era atât de larg. Ai un portofoliu?

— Da, am un portofoliu foarte serios, se grăbi Hallie să răspundă. Piese de teatru în principiu, dar și câteva roluri în scurtmetraje, în seriale...

Nu menționă că toate filmele erau realizate de prieteni și că unicul rol din televiziune fusese unul întâmplător, însă apariția ei în fundal la o emisiune de știri cu transmisie în direct conta pentru ea foarte mult.

— De ce? Tu ai... reprezentanți?

— Normal, zise Ana Lucia, îndepărtându-și părul din ochi. Sunt cu WME[4].

Menționase numele celei mai mari și mai renumite agenții de parcă vorbea despre nimicuri. Agenții de pază de acolo nici măcar nu o lăsaseră pe Hallie să intre cu dosarul.

— Fantastic, zise Hallie copleșită de admirație.

— Nu știu ce să zic, ridică Ana Lucia din umeri. Mă gândesc să schimb agenția. Nu mi se pare că au priceput care e stilul meu, înțelegi?

Hallie nu prea înțelegea, dar nu apucă să răspundă, pentru că Ana Lucia zări pe cineva și se lumină la față.

— Au venit! strigă ea și sări de pe canapea, ca o adolescentă fanatică la un concert.

— Cine? Cum? Ah... făcu Brie.

Hallie se întoarse și zări un grup de băieți, toți îmbrăcați în blugi mulați și geacă de piele, cu barbă țepoasă de rocker. Ana Lucia le ieși în întâmpinare, aranjându-și numeroasele bretele ale costumului de baie pentru a lăsa la vedere un decolteu cât mai generos.

— Săptămâna trecută a fost cât pe ce să vorbesc cu Reed, după concertul lor, spuse. Haideți.

— Mergi tu, zise Meredith, căscând, însă Brie o urmă cuminte.

Hallie urmări cum Ana Lucia încearcă să-și facă loc în grupul băieților, apropiindu-se tot mai mult de unul dintre ei, plin de tatuaje, care râdea încontinuu. În mod ciudat, băiatul nu părea să o observe, oricât de aproape ar fi fost de el și oricât de frecvent își trecea degetele prin breton.

— Take Fountain, explică Meredith. Sunt foarte aproape să încheie un contract cu o companie mare de discuri. Ana Lucia e pe urmele lor încă de anul trecut, de când au refuzat să cânte la ziua ei de naștere.

— Nu e obișnuită să primească refuzuri?

Între timp, băieții intrară în casă, cu Ana Lucia pe urmele lor.

— Deloc, se amuză Meredith. Și să nu-ți faci griji că n-ai un agent, adăugă ea și se ridică. Ana Lucia a uitat să menționeze că tatăl ei e director la studiourile Universal. Dacă e vorba de un contract bun, orice agent din zonă ar accepta imediat să-i reprezinte

până și câinele.

Hallie se simți ușurată. Ana Lucia îi vorbise de parcă Hallie ar fi fost deja o ratată pentru că nu avea un agent, un editor și un manager după ea.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, surâse Meredith cu subînțeles. Câteodată Hollywoodul poate să pară o adevărată junglă. Tata e scriitor. Ne-a târât aici când eu eram în primul an de liceu la New York și jur că m-am simțit de parcă aș fi aterizat direct într-un reality show. Mă duc să salut niște oameni, zise ea, uitându-se în jur. Vii?

— Sigur, se ridică Hallie repede. Cu mare plăcere.

---

[4] William Morris Endeavor, agenție de tinere talente cu sedii în mai multe orașe mari din SUA. (N. tr.)

V

După vreo cinci sute de prezentări, lui Hallie îi înțepeniseră obrajii. Se săturase să zâmbească întruna și să spună mereu aceeași poezie: „San Francisco, tată mort, actriță.“ Spre surprinderea ei, toată lumea o întreba, la fel ca Ana Lucia, dacă are un agent, așa că Hallie își formulă rapid un răspuns mai onorabil: ca să nu mai întâmpine aceleași priviri cu subînțeles, spunea că are câteva interviuri programate. Era firesc să se uite cu toții la ea ca la o aspirantă abia coborâtă din autobuz. Dar Hallie știa că ea nu e ca alții. Știa că va reuși. Era doar o chestiune de timp.

— Vii cu mine? întrebă Meredith.

Vorbea mai tare, pentru că erau înconjurate de petrecăreți care dansau cu pahare în mână. Îi arătă un grup de tineri care aprindeau ceva care sigur nu era tutun.

— Nu, mulțumesc.

Hallie se uită în jur; începea să se simtă înghesuită, iar zgomotul o deranja.

— Cred că mă duc să mă uit la ocean.

— Bine, zise Meredith, după care o trase aproape și o îmbrățișă, sărutând-o pe ambii obraji, însă fără să o atingă propriu-zis. Te sun mâine. Ne strângem la o mică gustare.

Hallie coborî scara de lemn și ajunse pe plajă, unde își dădu jos sandalele. Nisipul era umed. Plaja era pustie, cu excepția câtorva siluete înlănțuite în depărtare. Valurile oceanului se spărgeau monoton de mal. Inspiră adânc aerul nopții și încercă să se deconecteze. Îi plăcea să se afle în grupuri mari, însă doar atunci când se afla în centrul atenției. În seara aceasta se afla abia undeva la margine și încerca să facă o impresie bună. Abia dacă știa ce se întâmplă în jurul ei.

Deocamdată.

Se îndreptă spre apă, încercând să alunge sentimentul de singurătate care pusese stăpânire pe ea. La urma urmei, acesta era doar capitolul introductiv din povestea ei; astea erau zilele de zbucium spre care se va uita înapoi cu drag în timpul interviurilor și din care se vor construi caracterul și îndârjirea ei. „Da, a fost greu, pentru că veneam din altă lume“, le va spune jurnaliștilor. „Dar am știut că, dacă mă dedic muncii mele, totul se va rezolva.“

Și așa va fi.

Ajunse la mal și scoase un mic scâncet când valurile reci îi scăldară picioarele. Orizontul se deschidea în fața ochilor ei sub forma unei umbre albăstrui și deodată o cuprinse fiorul anticipației. Se afla în locul perfect, la începutul unui nou capitol din viață. I se deschideau toate posibilitățile; își putea crea singură destinul.

Își dădu jos cămașa și o lăsă să cadă în nisip. Intră în apă. În clipa aceea se înfăptuia botezul ei; se spăla de vechea lume în valurile reci ale Pacificului, pentru ca atunci când va ieși la suprafață să fie o nouă persoană, mai strălucitoare. Da!

Apa era ca gheața, dar continuă să înainteze. Un talaz o acoperi complet, iar ea înotă spre adâncuri. Dincolo de coama valului, apele se rostogoleau și se încălecau. Hallie se întoarse pe spate să privească cerul. Părea o întindere nesfârșită, întunecată și tăcută, străpunsă din loc în loc de câte o stea. Sora ei trăncănea tot timpul despre știința universului, despre matematică, ordine, istorie sau altele de felul ăsta, însă Hallie considera că marile mistere ale lumii sunt menite să rămână întocmai: niște mistere. Cui îi pasă de fizică, de lucruri concrete, când există poezia, arta, emoția?

Se întoarse din nou pe burtă. Plaja rămăsese mult înapoi; luminile vilei dispăreau una câte una, cu fiecare nou val. Începu să tremure și pielea i se încrețea. Apa rece îi spulberase în cele din urmă entuziasmul pentru intenția ei măreață. Trebuia să se întoarcă la unchiul Auggie și la minunea numită cadă cu apă fierbinte. Începu să înoate spre mal, sperând într-un fel că se va găsi cineva pe plajă să-i observe sosirea: momentul în care ea avea să iasă din apă precum o sirenă. Ar fi fost o primă impresie pe cinste!

Înota cu putere, însă nu părea să se apropie de mal. Dimpotrivă, părea că se îndepărtează. Curentul o trăgea înapoi și, deși împingea tare în picioare, se simțea greoaie și înceată în mișcări. Pentru prima dată, își dădu seama că e singură în mijlocul oceanului, pe întuneric. Nimeni nu știa că e acolo.

Încercă să-și păstreze calmul. Strigă, însă glasul ei purtat de vânt părea atât de fragil!

Începu să împingă din nou din picioare și își simți trupul greu ca plumbul. „Pot!“ își zise. Nu trebuia să se scufunde – nu se putea una ca asta. Era sortită să îndeplinească lucruri măreațe. Nu putea să...

Un talaz o acoperi complet și o trase în jos. Se zbătu din greu, dând din mâini și din picioare, și ajunse la suprafață aproape fără aer. Tuși. O cuprinse frica.

— Ajutor! strigă. Să mă ajute cineva!

Apa era neagră ca smoala, iar în jurul ei – numai vâltori.

— Ajutor! încercă din nou.

I se păru că vede ceva în apă – poate doar o umbră –, apoi o acoperi din nou un val greu. De data asta se învârti sub ape preț de câteva secunde, care-i părură ore, până când își simți picioarele arzând. Nu știa dacă se ridică la suprafață sau dacă e trasă și mai în jos.

Apoi simți două brațe înconjurând-o și un trup cald care o ducea spre suprafață. Ieși cu gura larg deschisă, ca să înghită cât mai mult aer. Se simțea ametită. Se zbătu puțin, însă salvatorul ei o ținea strâns.

— E în regulă, o liniști el, îndreptându-se spre mal cu mișcări puternice. Te-am prins. O să fie bine.

Hallie îi observă în trecere ochii căprui, pomeții osoși. Ce frumos era! Un înger, își

zise cu un sentiment de sfârșeală. Un sfânt venit să o salveze de la o moarte sigură.

Apoi totul se făcu negru.

VI

Îl chema Dakota. Dakota Kane. Avea nouăsprezece ani, cânta, scria poezii, iar când medicul de gardă anunță că Hallie nu are decât o ușoară hipotermie, ea știa deja că îl găsise în sfârșit pe bărbatul pe care îl așteptase toată viața.

— M-ai salvat, îi spuse, strâmbând ușor din nas când asistenta îi scoase perfuzia. M-aș fi înecat.

— Nu trebuie să gândești așa, o strânse el de mână.

Părul ud îi cădea în șuvițe aproape până la umeri. Cămașa se lipea de el pe sub jacheta de piele. Și ochii... Hallie îl admiră fericită. Ce frumos era!

— Sigur poate să plece? o întrebă Dakota pe asistentă. Mai e nevoie să facem ceva?

„Să *facem*.“ Hallie asista cu încântare la conversație.

— Să stea liniștită câteva zile, la căldură, zise asistenta, după care i se adresă lui Hallie: Fără partide de înot sub clar de lună.

— Promit! Îmi cer scuze pentru tot deranjul.

— Cum te simți? întrebă el îngrijorat, după ce plecă asistenta. Vrei să-ți aduc ceva?

— Sunt bine, răspunse Hallie, tremurând puțin.

Îi luaseră hainele ude și o îmbrăcaseră cu un halat larg, de spital. Spera totuși că o prinde nuanța de bleu.

Dakota își dădu jos haina și i-o aranjă pe umeri.

— Să sun pe cineva?

— Vai de mine! Grace!

Prinsă cu povestea romantică și cu palpitanta salvare de la înec, uitase de cei care o așteptau la petrecere.

— Pe sora mea. Nu știe unde sunt.

Dakota îi oferi telefonul lui. Hallie formă numărul, apoi ezită.

— Cred c-o să se supere foarte tare...

— Atunci mă ocup eu.

Îi luă telefonul înapoi și făcu apelul.

— Salut, ești Grace?

Îi trimise lui Hallie un zâmbet încurajator, apoi ieși în hol să vorbească.

Hallie așteptă până ce nu-l mai văzu, apoi sări din pat și fugi la baie. Dumnezeule! Se îngrozi de propria înfățișare. Destinul ei se scria în acel salon de spital și ea arăta ca o mâță plouată! Trecu imediat la acțiune: își „pieptănă“ cu degetele părul răvășit și își șterse urmele de rimel de sub ochi, deși nu-i cursese prea mult, semn că era, într-

adevăr, rezistent la apă.

— Hallie?

Își mai șterse încă puțin părul cu un prosop de hârtie, apoi ieși.

— I-am spus ce s-a întâmplat, o anunță el. Și că te duc acasă.

— Mulțumesc pentru tot. Dacă nu erai tu...

Își aminti de valurile înverșunate și din nou o copleși gândul morții iminente. Simți că o lasă picioarele, dar Dakota apăru imediat lângă ea.

— E în regulă, o liniști el. Te-am prins.

Se lăsă moale în brațele lui, încercând să dea uitării acele gânduri negre. Totul se sfârșise; acela fusese întunericul dinaintea răsăritului. Suferința ei își servise scopul și i-l scosese pe el în cale.

Destinul...

Pe când se îndreptau spre ieșire, ea lipită de trupul lui cald, Dakota spuse:

— Voiam să te întreb... Ce căutai în larg?

— O să zici că sunt nebună, roși ea.

— Deloc. Hai, spune-mi.

Avea un chip senin, pe care se citea curiozitatea, și în acea clipă pe Hallie o cuprinse un sentiment ciudat de siguranță, ca și când i-ar fi putut spune orice, pentru că el ar fi înțeles.

— Era un fel de ritual, explică ea. Botezul meu pentru noua viață de aici.

Așteptă să-i audă râsul batjocoritor, însă Dakota surâse conspirativ:

— Venus care se ridică din ocean...

— Exact!

Ieșiră pe ușa principală, iar el se opri pe trotuar, gânditor.

— Am ars-o, spuse în cele din urmă. Am străbătut jumătate de țară ca să ajung aici, m-am instalat și, când am ajuns la ocean, am ars harta.

— Pentru că n-a mai contat cum ai ajuns aici, completă ea, înțelegându-l perfect.

— Un nou început.

Privirile li se întâlniră. Luminile de neon de deasupra formau umbre ascuțite pe obrajii lui, iar părul lui cârlionțat, acum uscat, era învăluit într-o pâclă neagră. Hallie își înfrână un suspin de dorință.

— Trebuie să te duc acasă, zise Dakota, iar ea aproape că încerca să se convingă că se simțea în glasul lui un oarecare regret.

Îl urmă până la mașina lui. De fapt, l-ar fi urmat oriunde.

Trecuse de ora două când ajunseră la vila unchiului Auggie. Toate luminile era aprinse înăuntru.

— Îmi pare rău, se îmbărbătă Hallie pentru ce avea să urmeze.

— De ce? o ajută el să coboare din mașină.

— O să vezi.

Nici nu intrară bine, că Valerie și apăru în hol să-i întâmpine. Amber venea alergând din spate.

— Scumpa mea! o strânse Valerie în brațe cu foc. Ce s-a întâmplat? Ești bine? Dacă te pierdeam și pe tine...

— Grace a sunat și a spus că nu te găsește, adăugă Amber, cu ochii mari.

Purta un neglijeu scurt, roz, iar halatul alb, subțire abia dacă-i ascundea formele.

— N-am știut ce să credem. Auggie vorbește cu poliția chiar acum. Era cât pe ce să trimită o patrulă după tine.

— Ar fi trebuit să anunți pe cineva înainte să dispari, se auzi glasul lui Grace din spate.

Stătea în celălalt capăt al holului, împreună cu Brandon. Îi aruncă surorii ei o privire acuzatoare.

— Nu te-ai gândit c-o să ne facem griji?

— Ești bine? o întrebă Brandon, apropiindu-se.

Avea ochii injectați; pesemne că era obosit.

— Te-am căutat ore întregi.

— E bine, spuse Dakota.

Hallie se desprinse din îmbrățișarea mamei.

— A văzut-o un doctor și e în regulă. Are nevoie de odihnă ca să-și recapete forțele.

Cu toții se întoarseră spre el.

— El e Dakota, anunță Hallie zâmbitoare. El m-a salvat.

— Oricine ar fi făcut la fel, ridică Dakota din umeri. Noroc c-am auzit-o...

— Prostii! izbucni unchiul Auggie, făcându-și apariția.

Îl strânse pe Dakota la piept și îl bătu zdravăn pe spate.

— Ești eroul zilei. Îți suntem datori.

— Serios, nu e cazul. E de-ajuns că ea e bine.

Hallie simți din nou că o lasă puterile. De data asta nu din cauza clipelor de groază trăite mai devreme, ci pentru că înțelegea intensitatea trăirilor lui.

— Rămâi puțin? îl întrebă ea. Bei o cafea sau ceva...

— A fost o seară lungă, o întrerupse el cu un surâs. Ar trebui să te odihnești.

Însă mama ei probabil că îi înțelese dezamăgirea, pentru că îl împiedică pe musafir să iasă.

— Atunci mâine, spuse repede Valerie. Mâine o să fie mai întremată. Poți să vii oricând.

De data asta, Hallie nu avu nimic de comentat față de ieșirea mamei, pentru că Dakota zâmbi.

— Cu siguranță.

Apoi se întoarse spre ceilalți, salută și ieși.

După ce ușa se închise în urma lui, se lăsă tăcere, apoi toată lumea tăbărî pe Hallie.

— Scumpa mea!

— Nu-i așa că e simpatic?

— Mai egoistă de-atât poți fi? Ne-am făcut griji!

Hallie îi ignoră pe toți, cu ochii pironiți în ușa abia închisă.

— Mă duc să mă culc, spuse cu un aer visător.

Încă avea jacheta lui pe umeri și mirosea a fum de țigară, a parfum și a *el*.

— Ne vedem mâine dimineață.

— Hallie! o apostrofă Grace.

— Doctorul mi-a recomandat odihnă.

Se retrase, lăsându-i pe ceilalți să-și bată gura în continuare. Să se scandalizeze și să facă scene. Ea avea lucruri mai importante la care să se gândească.

La noua dragoste a vieții ei, de exemplu.

Așa cum promisese, Dakota reveni a doua zi de dimineață și o găsi pe Hallie pe un șezlong, la piscină. Purta cel mai bun costum de baie al ei, iar părul și-l îndreptase cu mare efort până îi dăduse un luciu frumos. Stătea acolo de la ora nouă, ca să fie sigură că Dakota o găsește în postura asta; își luase o poziție care spera să fie cât mai interesantă. În mână avea un exemplar din *Another Bullshit Night in Suck City*[5], însă era prea agitată ca să se poată concentra să citească. Ori de câte ori se deschidea poarta, nu se putea abține să nu ridice privirea ca să vadă cine este. Fiindcă Julio avea treabă în grădină, unde aranja trandafirii, până la sosirea lui Dakota, Hallie întorsese capul de atâtea ori, încât avea deja dureri de gât. Însă când îl zări – în blugi negri, un tricou cu guler în V și părul cârlionțat ciufulit de vânt – uită de orice durere.

— A venit! șopti Hallie.

Grace, care stătea lângă ea, fură o felie de mango din fructele pregătite pentru sora ei și își dădu ochii peste cap.

— Măi să fie!

— Am uitat că vii, spuse Hallie când el ajunse în dreptul lor.

Grace pufni, dar sora ei o fulgeră cu privirea.

— Bună.

Dakota se aplecă, o sărută pe obraz – așa se făcea pe acolo, după cum aflase Hallie – și îi întinse un buchet de flori.

— Le-am cules pentru tine... Și pentru tine, zise el, întinzându-i și lui Grace un buchet.

— Mulțumesc, spuse Grace, luminându-se la față.

— Din păcate, Grace nu poate să rămână cu noi... Nu-i așa? se grăbi Hallie, cu o privire rugătoare spre sora ei.

Grace se uită pe rând la cei doi; în cele din urmă surâse cu reproș.

— Așa e. Dar mulțumesc pentru flori.

— Ce frumos din partea ta, remarcă Hallie, în timp ce sora ei se retrăgea în casă. Cred că niciodată n-a mai primit flori.

— Nu sunt cine știe ce... bâigui Dakota, observând buchetul scump de orhidee adus ceva mai devreme de Brandon și aranjat într-o vază în mijlocul mesei.

— Ba nu, îmi plac la nebunie! Florile sălbatice sunt mai frumoase decât alea simandicoase și sufocante din florării. Sunt mai naturale.

Scoase cu o smucitură florile de la Brandon și le azvârli alături pentru a face loc

buchetului modest de la Dakota.

— Gata!

Dakota se așeză pe șezlongul alăturat și se uită la cartea ei.

— E unul dintre autorii mei preferați, explică ea repede.

Fusese cât pe ce să ia un volum de Kerouac, însă se gândise că Dakota e genul mai modern și mai serios. Și nu se înșelase.

— Și al meu, zâmbi el larg, răsfoind paginile însemnate la colțuri. Am citit-o acum mulți ani, dar am pierdut cartea. Poate mi-o împrumuți pe-a ta când termini.

— Poți s-o iei acum. Eu am citit-o de multe ori.

— Ești sigură?

— Foarte sigură, și împinse cartea spre el. Când termini să-mi spui ce crezi.

— Facem un club de lectură mai intim, sugeră Dakota, cu un zâmbet atât de copleșitor, încât Hallie abia își reținu un suspin.

Era în continuare perfect.

Desigur, știa că așa va fi, însă în cele două ore de așteptare i se strecurase în minte o ușoară îndoială. Nu cumva suferise un șoc posttraumatic din cauza excesului de sare inhalată, care o determinase să îi dea lui Dakota dimensiuni eroice? Dacă la lumina zilei nu-i va părea altceva decât un rocker cu blugi jegoși?

Dar în clipele acelea, când îl avea alături de ea, i se părea la fel de măreț precum și-l amintea. Chiar mai măreț, pentru că amintirea ei nu putea cuprinde intensitatea întunecată a privirii lui...

— Iu-huuu! se auzi glasul pițigăiat al lui Amber din cealaltă parte a peluzei.

Se afla în curtea interioară și vorbea la telefon.

— Să nu vă mișcați de-acolo! Vin imediat!

Le făcu semn cu mâna, apoi dispăru înăuntru.

— Aș vrea să fac puțină mișcare, înghiți Hallie în sec. Ar trebui să plimb câinii.

— Vrei să-i plimbăm împreună? sugeră el prompt, cu un surâs complice.

Se plimbară câteva ore bune pe străzile așternute cu un covor de frunze, cu Marilyn și Monroe zbughind printre picioarele lor. Hallie îl ținea pe Dakota de braț, de parcă erau un cuplu de modă veche. Vorbiră despre multe lucruri, abia găsindu-și cuvintele în graba de a-și spune cât mai multe. Hallie nu se putea abține. Trebuia să afle totul despre el.

— Liceul, spuse Hallie.

— Nesfârșit. Frustrant. Limitat. Terminat, se strâmbă el.

— La fel și la mine, râse ea.

— Serios? Sunt sigur că ai fost cea mai populară fată din școală. Regina balului. Făcută să reușească în toate etc., etc.

— Nu, protestă Hallie, iar el o privi mirat. Bine, poate am fost populară, dar nu m-a interesat. Întotdeauna m-am simțit altfel decât ceilalți. Pentru că mulți nu înțelegeau ce-mi doresc.

— Adică? se întoarse el.

— Adică.... îmi doream să contez. Să mă fac cunoscută. Să-mi las amprenta în lume.

Se opri, cu un sentiment de vinovăție.

— Știu că sună a aroganță, dar nu e așa. Suntem atât de neînsemnați și viața e atât de scurtă! Nu vreau să plec dintr-odată și să nu rămână nimic din mine, înțelegi?

— Da, o aprobă el. Eu de-asta scriu. Ca să știe cineva că exist. Să comunic cu ceilalți.

— Cum ar fi ca în douăzeci de ani cineva să vadă un film în care joc eu sau să asculte unul dintre cântecele tale? Nu neapărat aici, adăugă ea cu entuziasm. În Anglia, în China, peste tot. Să se știe cine suntem, să se știe că am existat. Nu doar să...

— Să ne ducem, completă el. Părinții mei cred că e o prostie că m-am mutat aici ca să mă fac cunoscut.

— Nu e așa, insistă ea. Mai degrabă cred că e o prostie să stai pur și simplu și să nu încerci să-ți îndeplinești visurile. Să stai toată viața să te gândești „ce-ar fi fost dacă...?“.

— Ei nu înțeleg asta, încuviință Dakota. Tata lucrează într-o fabrică; muncește ca un sclav zece ore pe zi. Pentru ce? Pentru un salariu care se duce până la sfârșitul lunii? Eu vreau mai mult.

— Ești mai mult, se grăbi Hallie să adauge dintr-o suflare.

Dakota înțelegea. O înțelegea.

— Amândoi suntem mai mult de-atât.

Dintr-odată el se opri, iar Hallie constată dezamăgită că ajunseseră din nou în fața vilei. Câinii începură să latre nerăbdători.

— Mă bucur că te-am întâlnit, zise Dakota cu o oarecare timiditate. Nu mă bucur de împrejurarea în care te-am cunoscut. Dar știi...

Hallie se mulțumi să încuviințeze din cap, pentru că n-avea curaj să deschidă gura.

— Eu și băieții cântăm în Hollywood vineri seara, anunță el. Te pot trece pe lista de invitați dacă te simți mai bine și ai putea să vii.

— Mi-ar face plăcere, se entuziasmă ea. Dar...

— Ce e?

— Până vineri mai e atât de mult!

Simți cum îi iau foc obrajii, dar nu avea ce face. N-ar fi suportat să știe că îl vede din nou abia peste o săptămână.

Probabil și Dakota gândea la fel, pentru că zâmbi larg.

— Trebuie să te refaci, cum a zis doctorul. Mai ieșim mâine la o plimbare?

— Perfect, zise ea fericită.

Perfect, așa era el.

---

[5] Scriere memorialistică a autorului american Nick Flynn (n. 1960). (N. tr.)

VII

Dakota veni în vizită a doua zi, a treia zi și tot restul săptămânii. De fiecare dată îi aducea o atenție: o copie demo a ultimului său disc, o piersică coaptă, un mac roșu. Hallie le aranjă pe toate ca pe niște trofee pe pervazul din camera ei – erau, de fapt, o dovadă palpabilă a timpului petrecut cu el, a faptului că el era un băiat în carne și oase, nu doar o fantasmă a minții ei, după o viață întreagă în care visase cu ochii deschiși și-și dorise o astfel de relație.

Asta fiindcă el era perfect pentru ea. Sensibil, atent, creativ, puternic. Încă din noaptea în care Dakota o salvase din apele nemiloase ale oceanului – atât de curajos, de eroic –, Hallie trăise într-o constantă agitație. Era de-ajuns doar să se gândească la el și simțea cum îi crește adrenalina. Iar când erau împreună, putea să jure că totul în jur dispărea. Cu siguranță așa arăta dragostea.

— Hallie! strigă Grace de jos. A venit Brandon.

— Vin imediat, răspunse Hallie.

Era vineri, seara concertului, și se ducea la Hollywood să-l vadă pe Dakota cântând. Neavând carnet sau bani de taxi, găsise soluția perfectă: Brandon și jeepul lui. Se încălță în grabă, își luă jacheta lui Dakota pe umeri, apoi mai îngroșă puțin conturul negru din jurul ochilor. Auzi pașii nervoși ai lui Grace pe scări și după câteva secunde o văzu în prag.

— Crezi c-o să-i placă? se întoarse Hallie, nerăbdătoare.

— Lui Brandon?

— Nu! Lui Dakota.

— Ești bine, își dădu Grace ochii peste cap. Întotdeauna arăți bine când nu te împopoțonezi ca femeile din anii ’50.

Hallie se uită urât la ea, apoi își luă geanta și balsamul de buze.

— Vreau doar să fiu perfectă pentru el.

Grace își mușcă buzele.

— Ce e?

— Nimic, răspunse sora ei cu jumătate de gură. Doar că... N-ar trebui să te grăbești. Îl cunoști de numai patru zile.

— De cinci, o corectă Hallie imediat. Oricum, nu contează de cât timp ne știm. Noi doi transcendem timpul.

— Nu te grăbi, insistă Grace, deloc impresionată. De când ne-am mutat aici nu te-ai văzut cu nimeni. Nu faci nimic altceva decât să stai și să-l aștepți sau să te plimbi.

— Pentru că a trebuit să mă refac după ce-am văzut moartea cu ochii sau ai uitat cumva? Țin să-ți spun că nici tu nu ești prea activă în relațiile cu ceilalți.

Evită să menționeze că încă nu primise niciun răspuns la solicitările de prietenie și la mesajele trimise Anei Lucia și lui Meredith; prietenia de-o noapte de la petrecere nu se materializase în ceva mai concret.

— Știu destule despre el, susținu Hallie, concentrându-se asupra singurului lucru care conta cu adevărat.

— Să știi că *vorbesc* cu el, nu doar stăm și ne uităm unul la altul.

Urmă un moment de tăcere; Grace părea jenată.

— Doar să *ai grijă*, bine?

Hallie înțelese aluzia abia după câteva secunde și se arătă scandalizată. Nici Grace nu părea mai în largul ei.

— E mai mare ca tine. Ați fost împreună toată săptămâna. Ziceam și eu...

— Mai bine taci, spuse Hallie, după care ieși furtunos din cameră. Să nu te mai prind că te iei de viața mea sexuală!

Coborî în grabă. N-ar fi recunoscut-o în fața surorii ei, însă adevărul era că Dakota nici măcar nu o sărutase, darămite să încerce mai mult. Nu făceau altceva decât să-și vorbească ore în șir și să schimbe priviri pătrunzătoare, pe care nimic nu le-ar fi putut egala. O singură dată mâna lui o atinsese pe a ei în treacăt și rămăseseră lipite preț de trei secunde. Dar nimic mai mult.

Romantismul și curtoazia o aduceau pe Hallie în pragul disperării. Trebuia să le pună capăt, chiar în noaptea aceea.

Brandon găsi un loc de parcare pe Sunset Boulevard și o conduse pe Hallie până la intrarea în club. Afară era o coadă lungă de tineri dubioși, în cămăși șifonate, și de adolescente gălăgioase.

— Mulțumesc că m-ai adus. Sigur vrei să rămâi? se interesă Hallie.

Pe drum, Brandon fusese tăcut ca întotdeauna. Vorbise doar în propoziții scurte, stângace, și bătuse neîncetat cu degetele în volan. Nu părea să fie genul care să stea la un concert rock.

— Aș putea să ascult câteva melodii, zise el, îndesându-și mâinile în buzunarele hainei umflate – „jacheta de gherilă“, cum o botezase Hallie în sinea ei. Oricum ai nevoie de cineva care să te ducă acasă după, nu?

— Mă duce Dakota, răspunse ea, aranjându-și părul. M-ar fi putut aduce tot el, dar a trebuit să fie aici pentru verificările de sunet și pentru ultimele detalii.

— Da, zise el gânditor. E-adevărat. Mă gândeam...

— Da? făcu Hallie scrutând mulțimea, deja preocupată de altceva.

Clubul se afla între un hotel cu o firmă luminoasă la intrare și o dugheană jegoasă în care se vindea alcool. Luminile dinăuntru învăluiau toată strada.

— Te gândeai odată să devii actriță...

— *Sunt* actriță, îl corectă.

— Da, așa e. Mă gândeam că s-ar putea să-ți trebuiască niște fotografii noi, iar eu mă

pricep puțin. Te-aș putea ajuta, dacă vrei.

Hallie se întoarse și îl măsură fugitiv. Nu părea un fotograf profesionist, dar cine știe, poate că în spatele bărbii nerase de câteva zile se ascundea o viziune de geniu.

— Poate. Adu-mi un portofoliu sau ceva și mă uit.

— Super. Aș putea să trec mâine sau...

— Ana Lucia, strigă Hallie, reperând părul bogat și lucios al fetei prin mulțime. Ne vedem! îi aruncă ea lui Brandon peste umăr.

Se grăbi spre Ana Lucia, Meredith și Brie, care așteptau la rând. Toate purtau blugi strâmți și maiouri care se mulau perfect pe corp. Le salută, entuziasmată să vadă chipuri cunoscute.

— Ce mai faceți?

— Ne enervăm, zise Ana Lucia bosumflată.

Își încrucișă mâinile peste piept, iar nenumăratele brățări de la mână zdrăngăniră zgomotos.

— Nu mai sunt bilete, adăugă Meredith, trimițând nou-venitei bezele din aer.

Brie ridică ochii din telefon și făcu un gest de salut spre Hallie, apoi se întoarse la ale ei.

— Idiotul de la ușă nici măcar n-a vrut să cheme managerul ca să pot să intru, protestă Ana Lucia. I-am promis lui Reed că vin. O să zică acum că l-am tras în piept!

Se înălță pe vârfurile cizmelor cu un toc periculos de înalt ca să vadă mai bine în față.

— Nu intrați cu mine? Eu sunt pe lista invitaților.

Toate privirile se întoarseră deodată spre ea.

— Cum? Tu? Cu cine? exclamă Ana Lucia. Scuze... Dar ești nouă în oraș.

— L-am cunoscut pe Dakota la petrecerea de săptămâna trecută și...

Un surâs larg îi înflori pe chip. Ana Lucia rămase cu gura căscată.

— Nu te cred!

— Ba da, ridică Hallie din umeri cu un aer nonșalant, de parcă ar fi zis „ba da, am un prieten tare de tot și este un superstar rock, dar nu e cine știe ce scofală“.

— Nu pierzi deloc vremea! râse Meredith.

Până și Brie ridică încă o dată ochii din telefon pentru a-i face lui Hallie un semn de încuviințare.

— Perfect! strigă Ana Lucia și o luă pe Hallie de mână ca să o conducă spre intrare. Oricum voiam să te sun să ieșim, dar acum avem ocazia să ne cunoaștem mai bine. Tu cu Dakota, eu cu Reed. Ai putea să ne duci chiar în culise, nu? adăugă, dintr-odată luminată la față.

Formația cânta extraordinar – de fapt, Hallie nici nu se aștepta să fie altfel. Ritmuri frânte, melodii sălbatice, dar acaparante. Publicul îi adora și cânta în cor în timp ce băieții ciupeau corzile chitarelor și se dădeau în spectacol ca niște adevărați rockeri. Într-adevăr, era o trupă improvizată, însă cu atât mai irezistibilă, pentru că la fiecare melodie aducea o vibrație nouă, nestrunită.

— Nu-i așa că sunt cei mai buni? strigă Ana Lucia, sărind și cântând în același timp cu mulțimea.

Hallie încuviință din cap. Pentru ea nu existau „ei“, ci doar „el“; pentru ea Dakota era singur pe scenă.

— Încetinim puțin ritmul, anunță Dakota, făcând semn publicului să-l asculte.

Avea tricoul ud de transpirație, părul lipit de frunte, însă emana o energie ca nimeni altul. Mișcările sale pe scenă arătau atâta siguranță de sine, încât Hallie avea impresia că-l vede învăluit într-o aură sclipitoare.

— Avem o melodie nouă. Sperăm să vă placă.

Reed dădu tonul cu câteva acorduri, apoi intră basul – ușor, seducător. Dakota luă microfonul și începu să cânte.

Hallie uită să mai respire.

Era o baladă profundă, sfâșietoare. Un sigur reflector mai era aprins, și era îndreptat spre Dakota, care avea chitara atârnată de gât. Stând acolo, părea un uriaș desprins din basme. Hallie avea impresia că distanța dintre ei devine de necuprins, că între ei doi se cască o prăpastie imensă: el, sus pe scenă, ea – pierdută în mulțime.

Până când privirile li se întâlniră pe deasupra capetelor celorlalți. Distanțele se șterseră. Rămăseseră doar el și ea, și nimeni altcineva. Hallie aproape că ar fi putut jura că restul melodiei îl cântase pentru ea, și doar pentru ea. Într-atât de mult se pierdu în frumusețea clipei, încât nici nu își dădu seama când melodia se sfârși, iar trupa ieși de pe scenă în chiotele disperate ale fetelor.

— Jur că a cântat-o pentru tine, o strânse Ana Lucia de braț.

Hallie încercă să își păstreze aerul nonșalant, însă nu reuși. Chiui și ea de fericire.

— Nu-i așa că a fost minunat?

— Ai văzut ce bine arată Reed? se entuziasmă cealaltă. Hai să-i salutăm!

Își făcură loc prin mulțimea de adolescente agitate care deja se îngrămădeau la ușile cabinelor.

— Nu se poate, le tăie calea un bărbat vânjos.

— Suntem cu băieții, spuse Ana Lucia, însă bărbatul nu se mișcă. Hallie?

— Stai puțin.

Hallie îi trimise un mesaj lui Dakota, care apăru după câteva momente.

— Poți să le lași, Al.

Gardianul vânjos se dădu în lături. Fetele trecură și intrară în cabină, însă Hallie rămase în urmă.

— A fost minunat, zise ea cu timiditate.

— Crezi? întrebă Dakota.

Era transpirat, dar emana aceeași energie puternică de pe scenă. Surâse și-și îndepărtă o șuviță de păr din ochi.

— Eu nu pot să-mi dau seama deloc. Când cobor de pe scenă totul devine o nebuloasă. De parcă aș cădea în amnezie.

— Ai fost minunat, insistă ea. Toată lumea e în delir. Nu-mi vine să cred că nimeni

nu te-a contactat pentru un contract.

Dakota ridică din umeri și o conduse pe holurile întunecate până la cabina lor, cu pereții acoperiți de graffiti, în care ceilalți membri ai trupei recapitulau cu entuziasm spectacolul, înconjurați de microfoane, instrumente și cabluri.

— Frate, mi-ai tăiat-o la *Liars' Game*!

— Ba nu, tu mi-ai tăiat-o cu soloul tău, ai lălăit-o prea mult.

Ana Lucia, Brie și Meredith stăteau înghesuite într-un colț, pe o canapea. Alte două fete stăteau în picioare pe margine, prefăcându-se că nu le deranjează că nu au loc să stea jos.

— Reed, McCoy și AJ, îi prezentă Dakota pe colegii săi. Ea e Hallie.

— Deci ea e fata, o scrută Reed – un tânăr blond, cu brațele pline de tatuaje, îmbrăcat cu o vestă de piele și blugi. Ia spune-ne, nu-i așa că nu te-a salvat din ocean?

— Ba da, m-a scos, zise Hallie, schimbând pe ascuns o privire cu Dakota.

— Toată săptămâna numai despre asta a vorbit, mormăi Reed. Marele salvator!

Hallie se strădui să nu pară entuziasmată. Deci vorbea despre ea și se gândea la ea.

Dakota îl împinse pe bateristul dolofan pe nume McCoy la o parte de pe canapea pentru a le face loc fetelor. Băieții reîncepură discuția aprinsă despre lista de melodii, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să schimbe ordinea cântecelor.

— Dacă tot dansează, zise A.J. din spatele bretonului brunet, de ce să nu-i lăsăm să danseze până la capăt?

— Mă bucur c-ai venit, îi șopti Dakota lui Hallie.

Buzele lui îi atinseră urechea. Când își trecu un braț pe după umărul ei, fata simți că îi sare inima din piept.

— Și eu, răspunse ea, tot șoptit.

Băieții discutau mai departe, însă Hallie era conștientă doar de căldura trupului lui Dakota, lipit de ea. În cele din urmă, Ana Lucia tuși puțin, apoi se uită la Reed cu un surâs impecabil.

— Cine are chef de puțină distracție după concert? Aș putea să obțin intrare liberă la Soho House. Pentru unii dintre noi, adăugă ea, uitându-se la fetele necunoscute.

— Sigur, e foarte bine, primi aprobarea băieților.

Ieșiră cu toții, însă când ajunseră afară, Dakota rămase mai în urmă.

— Poate ar trebui să te duc acasă. Trebuie să-ți recapeți forțele.

Strânse ușor mâna lui Hallie. Cu toate că ea murea de nerăbdare să descopere clubul exclusivist menționat de Ana Lucia, pentru că citise despre el în reviste, mai degrabă își dorea să rămână cu Dakota.

— Ai dreptate, zise ea repede. Îl luă de braț și adoptă o mină obosită: Mergeți voi, distrați-vă.

— Te sun mâine? o întrebă Ana Lucia și – cu totul atipic pentru ea – îi dădu o îmbrățișare. Să luăm o gustare.

— Mișto.

Așteptară până când ceilalți urcară în taxiuri și se îndepărtară.

— Ce facem acum? întrebă ea.

— Am spus că te duc acasă, zâmbi el.

— Da, știu... spuse ea și îi zâmbi la fel de larg.

De deasupra lor, felinarele și reclamele nesfârșite scăldau trotuarul în lumină. Era minunat: orașul pulsa de viață și ea se afla chiar în inima lui. Cu Dakota.

— Ar fi un loc pe care aș vrea să ți-l arăt, zise el, împletindu-și degetele cu ale ei.

Urcară pe Mulholland Drive, pe serpentinele înguste ale canionului, până când ajunseră deasupra dealurilor Hollywoodului. Dedesubt se deschidea valea. Dakota parcă pe marginea drumului, o ajută pe Hallie să coboare și pe urmă se urcară amândoi pe capota mașinii.

— E locul meu preferat din tot orașul, zise el, admirând luminițele de sub ei.

Erau luminile blocurilor și ale farurilor albe și roșii, care șerpuiau pe autostradă spre orizont. Hallie avea senzația că toată lumea e la picioarele lor.

— Ce de oameni, murmură ea, încercând să-și imagineze că fiecare luminiță reprezintă câte o persoană.

— Câteodată e copleșitor. Fiecare om de-acolo are visurile lui. Eu sunt doar un copil neînsemnat, printre atâția alții.

Vorbea și parcă întreaga lui persoană se deschidea spre lume, înfometată. Hallie îl urmărea cum admiră lumea de sub el.

— Dar pe urmă îmi spun că sunt aici, sus. Am ajuns până aici. Aș putea să fiu chiar eu acel unic individ care se distinge dintr-o sută, dintr-o mie. Împreună cu tine, adăugă el cu un surâs. Împreună.

Se întoarse spre ea și o mângâie ușor pe obraz. Hallie își ținu respirația. Timpul se opri în loc. Privirile li se încleștară. Apoi el se aplecă spre ea; Hallie îi simți respirația pe buzele ei. Tot mai aproape.

În sfârșit.

Închise ochii și se abandonă sărutului, ca și cum însăși forța gravitațională o ținea lipită de el, ca și cum se cufunda din nou în apele oceanului. Și de data asta tot el o ținu la suprafață. Îi simți mâna pe ceafă. Se agăță de cămașa lui de parcă s-ar fi agățat de ultima fărâmă de viață. Știa că este prea târziu.

Se îndrăgostea și nimeni nu o mai putea salva.

Partea a III-a

Toamna

I

Ar fi trebuit să-l sărute.

Trecuseră patru luni de la seara în care Grace și Theo ajunseseră la doar un pas de un sărut, pe strada aceea întunecată de unde se vedea întreg orașul San Francisco. Patru luni nesfârșite într-un oraș nou, pe care ea și le ocupase cu școala și cu orele de lucru într-un magazin select de dulciuri din Beverly Hills. Rememorase scena din acea seară până în cel mai mic detaliu. Luminile de deasupra lor, buzele lui atât de aproape de ale ei. Retrăia fiorul pe care îl simțise în anticiparea sărutului, forța invizibilă care parcă o apropiase tot mai mult de el...

Însă indiferent din ce unghi analiza scena sau ce scuze găsea, ajungea de fiecare dată la aceeași concluzie: ar fi trebuit să-l sărute.

Aceea fusese unica ei șansă, biletul de rămas-bun. Cine știe? Poate dacă ar fi fost mai impulsivă, mai spontană, mai îndrăzneață, ar fi făcut-o; ar fi ignorat toate temerile care o țineau în loc și s-ar fi apropiat mai mult, așa cum își dorise de fapt. Însă momentul trecuse... De fapt, nu trecuse, ci ea fugise de el! Trebuia să înfrunte crudul adevăr, și anume acela că nu era genul de fată care sărută băieții din senin, cu atât mai puțin unul care-i arătase o afecțiune mai degrabă platonică (sau chiar mai rău, o afecțiune fraternă). Nu se putea arunca în brațele lui cu riscul de a strica o prietenie. Nu avea curajul.

Când se gândea la ultima lor seară – adică ori de câte ori revedea fotografia făcută de Theo cu ei doi, pe care o lipise pe dulap, sau când îi vedea pe Hallie și pe Dakota îmbrățișați, sau când simțea telefonul vibrând și spera să fie un mesaj de la el –, nu regreta atât faptul că nu-l sărutase, cât faptul că nu era genul de fată care să îndrăznească să o facă. La urma urmei, el era mai mare decât ea, dezarmant de chipeș și, teoretic, înrudit cu ea (chiar dacă prin alianță). Să-i simtă buzele pe ale ei, să-și răsfire degetele prin părul lui castaniu sau pur și simplu să-și lase capul pe brațul lui... toate astea îi păreau pur și simplu absurde. Mai degrabă săruta primul superstar local care îi ieșea în cale.

Dată fiind propria lașitate și absența lui Theo, Grace alese singura soluție accesibilă fetelor cuminți și la locul lor: să uite complet de scena respectivă. Să uite felul în care se priviseră atunci, slăbiciunea ei și mai ales lașitatea care o determinase să fugă în casă. În versiunea „oficială“ închipuită de ea, nimic din toate acestea nu avusese loc.

Spre ușurarea ei, și Theo părea să facă la fel. În niciunul dintre mesajele trimise de-a lungul verii, prin e-mail sau prin telefon, și nici în schimbul de videoclipuri cu animale

drăgălașe nu făcuse referire la acele „zece secunde“. Probabil că el nici măcar nu se prefăcea; probabil că pentru el într-adevăr nu se întâmplase nimic, iar ea nu făcea altceva decât să piardă timpul întorcând pe toate fețele o scenă inexistentă.

Și totuși, o voce rebelă îi tot șoptea în minte că ar fi putut să-l sărute.

— Grace? Pământul către Grace?

Ridică ochii din caietul gol. Harry, colegul ei de laborator, o cerceta nedumerit.

— Ce e? întrebă cu un aer absent. Mai vrei iod?

— S-a terminat ora. N-ai auzit clopoțelul?

Grace se uită în jur: colegii lor se îngrămădeau să iasă din clasă și din școală. De afară se auzeau râsetele și glasurile copiilor ajunși în stradă.

— Scuze, roși ea. Mulțumesc.

Începu să-și strângă lucrurile. Harry rămase cu ea și tot trăgea de cureaua genții de umăr, mâzgălită cu pastă corectoare și desene în cariocă.

— Mă gândeam să ne întâlnim să învățăm capitolul șase, sugeră când ea se îndreptă spre ieșire. McLaren a zis că ne dă test luni.

— Nu e nevoie; eu l-am citit. Oricum am făcut la cealaltă școală cam tot ce se face aici.

— Bine, se arătă el dezamăgit.

Grace se simți vinovată. Era unul dintre cei mai buni parteneri de laborator ai ei; își făcea temele cu seriozitate și nici nu trecea prin materie cu ușurință, ca alți colegi. Măcar putea să-l ajute să treacă testul.

— Dar aș putea să repet cu tine dacă vrei, se oferi. Duminică după-amiază e bine? La bibliotecă?

— Perfect! se lumină el. Îți las numărul meu, pentru orice eventualitate.

Făcură schimb de numere pe treptele școlii. Spre deosebire de cealaltă școală, ale cărei clădiri erau înghesuite într-un spațiu îngust între blocuri, școala cea nouă se afla în mijlocul unui mare spațiu verde; o clădire albă, încadrată de arbori, cu alei și băncuțe. Adesea Grace se mira de curățenia aleilor: nici urmă de graffiti sau de gunoaie. De fapt nici nu s-ar fi zis că e o instituție de învățământ, ci mai degrabă un centru de relaxare.

Un claxon prelung și insistent răzbătu până la ei. În parcare, Hallie îi făcea semne din mașina lui Dakota.

— Trebuie să plec, anunță Grace, îndesându-și caietul în ghiozdan.

Claxonul răsună din nou, iar Grace se scuză cu un surâs:

— Sora mea nu mai are răbdare.

— Nu vreau să vă rețin. Ne vedem duminică.

Când ajunse la mașină, îi găsi pe Hallie și pe Dakota sărutându-se îmbrățișați, la fel cum îi văzuse toată vara. După luni de zile în care îi găsise sărutându-se pe holurile școlii, la piscină sau chiar în cămara unchiului Auggie – unde pesemne că șirurile de conserve constituiau un afrodiziac neașteptat –, Grace nici măcar nu-i mai lua în seamă. Cu excepția situațiilor în care lucrurile deveneau mai... intime.

Tocmai când ea se apropia de mașină, mâna lui Dakota se strecură în jos pe trupul lui Hallie. Grace ciocăni în geam:

— Puneți pătrățelul roșu. Sunt minori prin preajmă!

Hallie râse și își trase scaunul mai în față pentru a-i face loc surorii ei în spate.

— Nu te mai plânge! Îți facem un bine că te luăm.

— De ce-ați venit? întrebă Grace după ce-și făcu loc lângă chitara lui Dakota, printre ambalaje de fast-food. Nu mă plâng, dar puteam să vin mai repede dacă știam.

— Nicio problemă, zise Dakota, pornind mașina. Erai ocupată cu noul tău amic.

Ridică sugestiv din sprâncene, privind-o în oglinda retrovizoare. Grace lovi ușor în scaun.

— Te pomenești că acum faci pe Cupidon!

— E simpatic – părul ciufulit, aerul ăla de skater, interveni Hallie, ca să o tachineze pe sora ei. Apoi, fiindcă primi o privire mirată, se scuză: Ah, am uitat, inima ta aparține altuia!

— Voi ce-ați mai făcut? schimbă Grace subiectul.

— Spune-i, o încurajă Dakota.

— Ce să-mi spui?

— Am primit un telefon, pentru reclama la suc! se întoarse Hallie bucuroasă.

— Ce bine!

— Nu-i așa? Am rămas eu și încă trei fete, dar le-am văzut în sala de așteptare și aș zice că eu sunt mult mai fotogenică.

— Și mai modestă, se amuză Grace.

Hallie îi scoase limba.

— Ai răbdare. Dacă obțin un rol în reclama asta, o să pot să-mi caut un agent și-apoi în sfârșit o să se mai miște lucrurile.

— Mă bucur foarte mult, spuse Grace cu sinceritate.

— Asta datorită lui. Hallie se aplecă și-l sărută pe Dakota pe obraz. El a aflat despre anunț.

— Ce de lucruri poți să auzi la coadă la Trader Joe’s! spuse Dakota. Fără a-și lua ochii de la drum, sărută mâna prietenei lui. Era un gest mecanic, însă Grace simți cum ceva în adâncul sufletului ei se strânge în fața acestei dovezi de căldură și intimitate.

Nu-i purta pică surorii ei pentru că o vedea fericită. Se bucura că își găsise iubirea, mai ales că dragostea o transformase dintr-o adolescentă nesuferită și impulsivă într-o persoană calculată. Totuși, momentele lor de intimitate îi făceau rău. Nu era neapărat o durere, cât mai degrabă un sentiment sfâșietor de dor după ceva ce ea nu avusese niciodată și la care doar asistase din afară.

— Cum e la școală? se interesă Hallie, când ajunseră în cartierul lor.

Toamna colorase frunzișul copacilor care mărgineau străzile largi în nuanțe de cărămiziu și roșu. Ți-ai făcut prieteni noi... în afară de skaterul ăla?

Grace ridică din umeri.

— Serios, Grace, trebuie să încerci. Deja a trecut o lună din semestrul ăsta și n-ai

ieșit cu nimeni.

— Las-o în pace, interveni Dakota. E greu să te acomodezi. Iar Grace se descurcă foarte bine; nu toți sărim din floare în floare.

— Nici eu n-am sărit din floare în floare, se apără Hallie. Dar am fost delicată, discretă...

— Arogantă, completă sora ei.

— Obositoare, adăugă Dakota cu un zâmbet, la care până și Grace râse. N-o asculta, zise el, căutându-i din nou privirea în oglinda retrovizoare. Liceul e un iad. Din punctul meu de vedere, dacă termini orele fără să-ți vină să-ți tai venele, atunci e bine.

— N-am ajuns încă la scene din *Clopotul de sticlă*[6], surâse ea. Doar că e greu. Ei se cunosc de mult timp; colegii sunt foarte...

— Răsfățați? Bogați? Aroganți? sugeră Dakota dintr-o suflare.

— Cam așa ceva.

— Ți-am spus, oftă Hallie. Sora mai mică a Anei Lucia e în ultimul an, verișoara lui Tai e cu tine în grupă la engleză. Caută-le.

Grace nu răspunse nimic. Fetele respective erau foarte populare și se învârteau în grupuri în care toate fetele veneau coafate și machiate. Chiar dacă Hallie intrase în lumea lor de sticlă și se întâlnea cu noile sale prietene cochete la dejun și la cumpărături sau se furișa cu ele la un cocteil în Hotelul Roosevelt, Grace știa că ea una nu face parte din lumea aceea. O singură dată, la un sfârșit de săptămână, ieșise cu fetele acestea, dar se simțise pe dinafară când ele se apucaseră să pună la cale o cină aniversară la Catalina; li se părea ridicol ca cineva să își serbeze ziua acasă, și atunci înțelesese Grace definitiv că ea și ele trăiau în lumi diferite.

— Mă descurc, insistă Grace. Sunt un lup singuratic.

Dakota scoase un urlet de lup, iar Hallie pufni în râs și se cuibări lângă el. Pletele ei bogate și negre se revărsau pe haina lui de piele. Grace simți aceeași strângere de inimă ca mai devreme.

— Aș putea să cobor aici? zise dintr-odată.

— Aici? întrebă Dakota. Pot să te duc până acasă.

— Nu mai e mult. Merg pe jos.

El trase pe dreapta, iar Grace coborî iute.

— Spune-i mamei că vin târziu, strigă Hallie.

— Cred că glumești! oftă Grace. Tocmai a început noua serie de portrete. Cred c-ați putea fugi până-n Vermont și tot n-ar observa.

Probabil că ceva din tonul ei atinse o coardă sensibilă, pentru că Hallie se aplecă mai mult peste geamul mașinii.

— Poate ieși cu noi mâine, sugeră. Mergem la un film sau ceva.

— Sigur, zise Dakota. Poate, dacă vii, ne aliem împotriva ei și mergem la ceva fără scene dramatice cu boli și morți tragice.

— N-am nevoie de dădacă, zise Grace cu un surâs vag, la care Hallie își dădu ochii peste cap.

— Voiam doar să te scot din casă.

— Nu e cazul. Oricum am de lucru. Mulțumesc că m-ați adus până aici.

Se plimbă agale până la vila unchiului Auggie. Încă nu se putea gândi la locul acesta ca la un „cămin“ în adevăratul sens al cuvântului. Ceea ce o dezgustase mai mult decât remarcile repetate ale lui Hallie cu privire la presupusa ei aventură cu Theo erau invitațiile compătimitoare de a ieși în trei. Într-adevăr, sora ei avea intenții bune, dar prefera să stea acasă de una singură în loc să fie a treia roată la căruță când ceilalți doi își schimbau priviri sau își șopteau cuvintele dulci la ureche.

— În stânga este domeniul familiei Carson, unde s-au petrecut niște crime oribile în 1952.

Grace ridică ochii. Cartierul era vizitat constant de turiști care urmau un așa-zis tur al starurilor. Treceau în autobuze cu etaj descoperit și aproape că nu se opreau din făcut fotografii. Însă grupul din fața ei părea altfel: erau cinci turiști japonezi care se adunaseră ciorchine lângă o decapotabilă roz, iar o blondă stătea în coate și în genunchi pe trotuar pentru a schimba roata.

— Trei dintre fetele familiei Carson au murit într-un incendiu, continuă blonda în timp ce apăsa pe cric.

Purta pantaloni scurți de catifea și o cămașă șifonată și prăfuită.

— Se zice că a fost mâna mafiei, însă nimeni n-a fost arestat.

Ridică dintr-odată ochii și o văzu pe Grace, care la rândul ei se holba la ei.

— Uitați-o pe una dintre nepoatele lui Carson! Au ajuns ca niște pustnici, rareori se arată în public. Repede, poze!

Turiștii se întoarseră și începură să-i facă poze. Din instinct, Grace își acoperi fața.

— Ce faci? Nu sunt din familia Carson!

Cealaltă îi făcu semn să tacă.

— Ei habar n-au, șopti. Trebuie să le dau ceva, altfel își cer banii înapoi. Se ridică în picioare și își șterse fruntea, însă mai rău o murdări.

— Ți-a rămas o...

Grace scoase un șervețel din ghiozdan, dar când să i-l întindă, tresări.

— Ești cu mine la școală. Avem ora de sport împreună.

— Așa e, râse străina. Tu ai lovit-o pe Cassidy cu mingea de volei în față.

— N-am vrut, strâmbă Grace din nas.

— Glumești? A fost cel mai mișto lucru care s-a întâmplat toată săptămâna asta. Abia își scosese bandajele după operația estetică la nas – pardon, după corectarea „deviației de sept“, surâse fata. Eu sunt Palmer.

Întinse mâna, dar o retrase iute pentru că era mânjită de ulei.

— Grace. Ai nevoie de ajutor?

— Poți? se bucură fata. Am văzut cum se face de o mie de ori, dar pur și simplu nu reușesc să mă descurc cu cheia fixă. Se întoarse apoi spre turiști și zise: La următoarea casă, Brad Pitt a lucrat ca grădinar ca să câștige bani de chirie; tundea iarba proprietarilor, prin 1992.

Turiștii se minunară și se îndepărtară pentru a face poze.

— Chiar așa? întrebă Grace.

— Posibil. De ce să le stric bucuria?

Grace, care lucra la mașină, pufni în râs.

— De ce n-ai rugat pe cineva să te ajute?

Mașina era veche, dar întreținută foarte bine, iar Palmer purta haine de firmă, chiar dacă și le murdărise.

— Și să-mi diminuez profitul? Nici vorbă! În plus, nu ni se tot spune să învățăm cum vine cu emanciparea femeii sau cum se numește?

— Cu feminismul, toate bune, dar mă tem că-ți lipsește o piesă.

Grace îi arătă cricul.

— Cred că n-ai cum să ridici mașina.

Palmer înjură și lovi cu piciorul o aripă a mașinii.

— Ce mă fac acum?

— Îmi pare rău.

Începu să adune toate piesele la un loc. Apoi se uită în sus și observă că Palmer o analiza cu o atenție sporită.

— Ce? Am ceva pe față?

— Nu, mă gândeam... Ai cumva o mașină?

— Da. Adică mama mea are.

— De câte locuri?

— Îmi pare rău, dar nu fac așa ceva.

— Adică nu vrei să faci bani? zise Palmer, fluturându-și genele, așa cum făcea Hallie cât voia ceva cu tot dinadinsul. Tu conduci, eu fac pe ghidul, și-i aducem la hotel într-o oră. Îți dau jumătate din bani.

— Cât? întrebă Grace după o clipă de gândire.

— Douăzeci de dolari de fiecare, împărțiți la doi.

Grace se uită la grupul de turiști, făcând calcule. Ieșea mai mult decât câștiga la magazinul de dulciuri.

— Primești și o șapcă! adăugă Palmer, arătându-i o șapcă de baseball cu emblema Hollywoodului. Venită direct de la prezentările de modă din Paris; să le faci în ciudă tuturor fetelor!

Grace nu se putu abține și izbucni în râs. Îi plăcea Palmer, chiar dacă părea puțin cam nebună. În plus, ce avea mai bun de făcut? Acasă o aștepta rutina zilnică: n-ar fi făcut decât să își pregătească temele, să stea cu nasul în cărți și să evite conștiincios să-și verifice e-mailul.

— Bine, acceptă ea încântată. Cu o condiție: șapca rămâne la tine.

— Bate palma!

---

[6] Roman al scriitoarei americane Sylvia Plath (1932-1963). (N. tr.)

II

Ajutând-o pe Palmer cu turul ghidat, Grace reuși nu doar să-și rotunjească economiile, dar și să câștige o prietenă cu care să-și facă temele și să bea o cafea. În plus, nu renunțase să spere că se mai puteau găsi în Beverly Hills și adolescenți normali, scăpați de tiparele *90210*[7].

Palmer putea fi considerată o persoană normală. Era fiica unei avocate cu reputație și a unui star dintr-o importantă ligă americană de fotbal – o aventură nefericită, după cum Palmer însăși o descria. Grace descoperi în scurt timp că fata are o fire vijelioasă și o colecție inegalabilă de șepci. Probabil că ar fi putut foarte ușor să se situeze în rândul celor mai populare fete din școală, însă prefera să-și cheltuiască energia pe proiecte absurde, care, considera ea, o vor ajuta să-și clădească imperiul financiar până la vârsta de douăzeci de ani.

Popularitatea e trecătoare, îi mărturisise odată lui Grace, cu zâmbetul amar al celei care cunoscuse pe propria piele dezamăgirea care însoțește acest adevăr. În schimb, independența era veșnică. Grace, care încă tânjea după casa din San Francisco, preschimbată între timp într-un șantier de construcții, înțelegea perfect ce vrea să spună prietena ei.

— Poftim partea ta, îi întinse Palmer banii o săptămână mai târziu, după un tur matinal.

Mergea pe principiul „muncește când concurența doarme“ sau „profită cât încă mai au rău de zbor“.

— Nu-i așa că britanicii sunt pur și simplu adorabili? Habar n-au cum se dă bacșișul; pur și simplu îți îndeasă banii în mână, din politețe.

— Mai degrabă cred că o fac pentru că te văd pe tine cum stai bosumflată, de parcă au comis cea mai mare gafă culturală, surâse Grace cu subînțeles.

— Tu îi zici „gafă culturală“, eu îi zic „schimb valutar“, ridică Palmer din umeri. Mă rog... Vrei să mâncăm ceva împreună, acum că ai bani câștigați cinstit?

— Mulțumesc, dar am programat un dejun în familie.

Grace opri mașina în fața vilei lui Palmer – o proprietate întinsă, la mică distanță de vila unchiului Auggie.

— Mamei îi place să ne strângem o dată pe săptămână; are impresia că în felul ăsta se implică și ea în viața noastră.

— Hei, să știi că ești norocoasă, spuse Palmer, întinzându-i bancnotele și aranjându-și șapca într-o parte. Mama vrea să-i spun, personal sau prin secretara ei, unde sunt și

ce fac, din oră în oră. Poate ne vedem mai târziu la un film? Îți dau un mesaj.

Ajunsă acasă, Grace îl găsi pe Dakota afară, ajutând la pusul mesei. Rosita îl tot dojenea, însă el o ignora și alerga din bucătărie cu boluri cu fructe și veselă de argint.

— Te-ai trezit devreme, remarcă Grace, furând o felie de șuncă de pe unul dintre platouri.

Dakota bolborosi ceva, iar Hallie apăru valvârtej din casa de oaspeți:

— Unde ai fost? o întrebă ea, trântindu-se pe un scaun. Să nu-mi zici că te-ai apucat de jogging sau de vreun sport, așa cum face Amber ca să-și mențină silueta!

— Jogging? se amuză Grace. Am fost cu Palmer, colega mea de la școală.

— Bravo! sări Dakota. Îți faci prieteni, ieși. În scurt timp o să ajungi regină în Beverly Hills.

Grace își dădu ochii peste cap, însă cu un sentiment de victorie pe care îl ținu pentru ea. Era oare patetică fiindcă o bucura atât de mult această unică prietenie sau mai degrabă conta că cineva, undeva, nu o considera tocmai o ratată?

Hallie întinse mâna după pâinea prăjită, însă Grace protestă:

— N-ar trebui să-i așteptăm pe Auggie și pe Amber?

— Sunt la salon, răspunse Hallie, turnându-și suc. Amber zicea că-l duce pe Auggie să-și epileze spatele sau așa ceva. Îți dai seama? se cutremură ea. Nu m-aș apropia de un tip cu păr pe spate nici dacă ar fi miliardar!

Grace tuși.

— Da, știu, răspunse Hallie, deloc jenată. N-avem voie s-o vorbim de rău pe nevasta-trofeu.

Grace îi aruncă încă o privire de reproș. Nu înțelegea de ce Hallie insistă să îi poarte pică lui Amber – era ca și cum ar fi purtat pică unuia dintre cei doi câini blegi. Într-adevăr, erau enervanți câteodată, dar erau simpatici și jucăuși și numai un om fără inimă i-ar fi dat deoparte.

Și ea fusese suspicioasă la început – diferența de vârstă și pasiunea lui Amber pentru treningurile de culoare roz o calificau drept o adevărată „vânătoare de comori“. Însă după mai multe luni de zile în preajma ei și a unchiului Auggie, se convinsese că cei doi se potrivesc pur și simplu, oricât de neconvențională ar fi relația lor. Amber punea mult suflet când îi făcea duș lui Auggie, și era răsplătită necondiționat cu aceeași afecțiune; bârfeau împreună, râdeau împreună și îi tachinau fără încetare pe toți cei din jur.

Probabil că Auggie și Amber nu reprezentau tocmai un ideal de căsnicie pentru Hallie, însă Grace bănuia că se putea și mai rău. La urma urmei, părinții lor avuseseră o relație foarte strânsă, care totuși se destrămase când tatăl decisese că vrea o viață mai activă și mai bogată, cu cine la restaurante chinezești scumpe în locul fripturii în casă, cu seri la operă și la spectacole în locul jocurilor de Monopoly în familie. Cel puțin Amber și Auggie păreau să prețuiască aceleași lucruri în viață, chiar dacă era vorba de simple bârfe sau de tratamente exclusiviste la un salon.

— Dragele mele, apăru mama din anexa în care își amenajase atelierul de pictură.

Purta o fustă lungă și o bluză largă, portocalie. Se apucase de yoga și mergea la o sală unde se pare că mergea și Oprah, după spusele lui Amber; umpluse toată casa de cărți despre meditația transcendentală și despre puterea „Marelui Secret“. Grace spera să nu fie doar o fază intermediară într-o posibilă trecere spre scientologie. Valerie își sărută fetele pe frunte și îl îmbrățișă pe Dakota.

— Ca să vezi, ce devreme te-ai trezit ca să vii!

Dakota căută privirea lui Hallie peste masă și cei doi își zâmbiră foarte discret. Grace înlemni cu o bucată de șuncă în gură. Dormise la ei acasă?

Mama lor nu observă nimic și se așeză.

— Nu-i așa că e frumos să fim cu toții împreună?

Se serviră cu mâncare. În afară de faptul că avea poftă de șuncă, Grace nu participa deloc la masă. O analiza pe Hallie și i se părea că sora ei are un chip mai luminos, mai feminin. Sau poate era doar o cremă autobronzantă nouă? Iar schimburile de priviri furișe dintre sora ei și Dakota i se părea că ascund ceva. Să fie priviri din „dimineața de după“?

— Când ai ajuns aseară? o întrebă pe Hallie.

— Târziu, ridică cealaltă din umeri.

— Cât de târziu? Nu te-am auzit.

— Înseamnă că ai adormit devreme.

— Doamnă Weston... interveni Dakota.

— Valerie, te rog.

— Valerie... reluă el cu un surâs dezarmant, voiam să te întreb dacă aș putea s-o „răpesc“ pe Hallie câteva zile de-acasă. Am vrea să mergem până în Vegas sau poate până în San Francisco.

— În Vegas? făcu Grace, care era cât pe ce să se înece cu sucul.

— Te rog, mamă, se milogi Hallie, ignorând-o pe Grace. Aș putea trece pe la prietenele mele de acasă; aș putea chiar să fac un scurt film ca un fel de documentar, cu toată călătoria.

— Cu ce bani? întrebă Grace.

Știa că banii pe care-i câștiga din plimbatul câinilor se duceau pe cafele și pe orele de actorie.

— Nicio grijă. Dakota a plănuit totul în cele mai mici detalii.

— Stăm la moteluri ieftine sau pe la prieteni. Am un amic care lucrează la un hotel din Vegas. Poate să ne facă rost de cazare ieftină.

Insistau. Vegas însemna cazinouri, cluburi de noapte, dar și calea rapidă spre oficierea unei căsătorii. Grace simți un fior străbătându-i tot trupul. E drept că Hallie era topită după scenele de un romantism exagerat, dar să meargă chiar atât de departe?

— Nu știu ce să zic, se încruntă mama lor, cu un aer absent. Poate să fie periculos. Dacă aveți probleme cu mașina? Dacă aveți vreun accident?

— Am grijă de ea, promit, zise Dakota și îi surâse lui Hallie afectuos.

— Nu știu, nu știu...

— Măcar spune-mi că te mai gândești, insistă Hallie. Am vrea prin noiembrie. Până atunci mai ai timp.

— Bine, oftă Valerie, mă mai gândesc.

— Mulțumesc! sări Hallie în sus de bucurie și ocoli masa ca să o strângă în brațe.

— Dar nu promit nimic! spuse Valerie, de parcă nu înțelesese deja toată lumea că o să le dea aprobarea.

În cel mai rău caz, avea să se lase atât de absorbită de pictură, încât nici nu-și va mai aminti de întrebare, darămite să observe absența lui Hallie.

Grace rămase tăcută până când terminară de mâncat. Abia când sora ei intră în casă să-și ia costumul de baie, se ridică de la masă și urcă după ea.

— Vegas? zise ea, postându-se în pragul camerei lui Hallie. Sper că n-ai de gând să faci vreo nebunie!

— Adică? întrebă cealaltă, aranjându-și părul și rujându-se.

— Eu știu... să fugiți?

— Poftim?

— Știu, sună nebunesc, dar te-aș vedea făcând așa ceva. Vorbesc serios! izbucni ea când sora ei pufni în râs. Am văzut cum schimbai priviri cu Dakota, iar acum că doarme aici...

Hallie îi făcu disperată semne să tacă și închise ușor ușa.

— Ce știi tu despre asta?

— Știu doar că de obicei doarme până la zece și că stă la patruzeci de minute de aici, răspunse Grace, pironind-o cu privirea pe sora ei. E un calcul foarte simplu.

— Nu e problema ta.

— Așa e. Doar că nu vreau să suferi. Mai ales după ce s-a întâmplat anul ăsta...

— E altceva, se încăpățână Hallie. Dakota nu e ca tata. Nu mi-ar face rău niciodată. Tu n-ai cum să înțelegi, adăugă ea, deschizând șifonierul. N-ai fost îndrăgostită, nu știi cum este. Crede-mă că știu ce fac.

Însă Grace nu se lăsă convinsă. Dragostea nu era un motiv ca să te pierzi cu firea.

— Îmi place Dakota, încercă ea să o îmbuneze pe Hallie, dar vă cunoașteți de doar câteva luni. Nu crezi c-ar fi bine s-o luați mai încet?

— De ce? zise Hallie, gesticulând larg. Îmi tot spui să am grijă, s-o iau mai încet... De ce? Îl iubesc! Ce rost are să ne prefacem, să ne stăpânim, când știm că suntem făcuți unul pentru celălalt? Pentru totdeauna!

— Dar tocmai ai zis că...

— Știu ce-am zis! Stai liniștită. N-avem niciun plan, dar o să se întâmple și asta... mai devreme sau mai târziu.

Oftă și pe chip îi apăru o privire languroasă:

— E dragoste adevărată. Și veșnică.

Apoi se trezi la realitate și își luă geanta.

— Mergem pe plajă și apoi ne întâlnim cu ceilalți la Ana Lucia. Să nu mă aștepți! zise ea, făcându-i cu ochiul și luând-o la fugă pe scări.

Grace o urmări pe geam cum alergă la Dakota, care o aștepta pe peluză. Îl cuprinse pe după gât, iar el o luă în brațe și o roti, apoi o lăsă ușor jos. Se sărutară prelung, pasional, apoi urcară în mașina lui. Plecară în răcnete asurzitoare de muzică rock.

Oare Hallie avea dreptate? Cuibărită pe o canapea în curtea din spate, în timp ce își făcea temele, Grace întoarse întrebarea pe toate fețele, tot restul zilei. Oare chiar așa era o persoană îndrăgostită: iresponsabilă, plină de avânt, gata să se arunce cu capul înainte de pe cea mai înaltă clădire? Grace dintotdeauna se considerase prea rațională ca să se lase prinsă în jocul amăgitor al dragostei; Hallie, în schimb, era cu totul iresponsabilă, și totuși se topea în brațele unui băiat.

Poate că ea însăși era cea care avea de pierdut prin firea ei timidă.

---

[7] Referință la serialul *Beverly Hills, 90210*. (N. tr.)

III

Cum Hallie era complet absorbită de relația cu Dakota și de planurile lor măreațe de călătorie, Grace încercă să profite de ocazie ca să se ocupe de viața ei. Săptămânile care urmară le petrecu în compania lui Palmer sau dând curs deselor solicitări venite din partea lui Harry, care voia să învețe împreună cu ea. Deși avea impresia că lui Harry numai la învățătură nu-i stă capul!

— Cum ți se pare aici? abandonă Harry studiul, pentru a cincea oară în mai puțin de șaizeci de minute.

Se aflau pe marginea piscinei unchiului Auggie, iar Harry se bălăcea cu picioarele în apă. Grace începuse a se întreba dacă nu cumva are un deficit de atenție sau ceva asemănător, pentru că nu se putea concentra defel.

— Cred că e foarte interesant să fii întotdeauna cu un pas înainte.

— E cam plictisitor, răspunse ea, așezându-se alături.

Își dădu jos sandalele și își umezi picioarele în piscină, suspinând de plăcere când simți atingerea rece a apei. Toamna în L.A. era mai curând un fel de vară indiană. Vremea era atât de călduroasă, încât Grace tânjea după zilele cețoase și răcoroase de acasă.

— De multe ori stau degeaba la ore.

— Ești norocoasă, zise Harry, stropind cu picioarele.

Purta pantaloni scurți și roșii care contrastau cu gresia de pe marginea piscinei.

— Cred că e bine să stai și să nu-ți faci griji.

— Da, dar la un moment dat începi să te plictisești. Iar profesorilor nu le place să-mi dea teme suplimentare.

— Bucură-te că ai mai mult timp liber, stropi el mai tare. Părinții mei deja mă stresează cu facultatea. Aplauze pentru stereotipurile asiatice!

Grace râse.

— Nu e amuzant! Vor să intru în echipa de baseball, să am tot felul de activități extra-curriculare. Ar trebui să te gândești și tu la asta: cluburi tematice sau ceva asemănător.

— Poate, răspunse ea dezinteresată. Nu sunt prea sociabilă.

— Spune-le asta și la admitere, se bosumflă Harry. „Da, scuzați-mă că am doar cea mai mare medie generală de pe pământ și n-am activități extra-curriculare. Am preferat să învăț în loc să mă prefac că sunt un adevărat cetățean.

Grace râse din nou.

— Serios! E ca un fel de joc pe care îl joacă toată lumea. Ai impresia că păcălim pe cineva? Toată lumea știe că facem muncă de voluntariat din interes, și nu pentru că ne-ar păsa cu adevărat.

— Dar contează de ce o faci pentru cei pe care-i ajuți?

— Filosofezi acum? Bine!

Theo studia filosofia, își aminti Grace fără să vrea. Studia la Stanford, la doar șase ore și șase minute distanță pe autostradă – în funcție de trafic. Verificase odată.

— Ai vrea să ne vedem mai târziu? întrebă Harry din senin, însă după ceva timp de gândire.

— Cred că nu mai avem mult.

Grace ieși din apă și se duse înapoi la masă. Sorbi însetată câteva guri de suc și se îngropă din nou în cărți și în notițe.

— Nu-ți face griji. Nu ne dă test tocmai din capitolul ăla. Mai avem timp să-l facem.

— Da, ezită Harry, tușind. Dar voiam să te întreb dacă ai avea chef să mergem la un film sau ceva.

Grace înlemni. Se întoarse brusc și bâlbâi ceva.

— Sau am putea să bem o cafea, spuse el repede, aparent la fel de înspăimântat ca Grace. Sau să mergem la cheful lui Josh. Părinții lui nu sunt acasă și a chemat câțiva prieteni la un film. Facem ce vrei...

Ce voia ea. Grace înghiți în sec. Voia să fie undeva la șase ore distanță.

— Nu cred...

Niciun băiat nu o mai invitase undeva, la o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului. De unde să știe cum să-l refuze?

— Salut, se auzi din spate.

Grace se întoarse și îl văzu pe Brandon apropiindu-se de ei agale. Purta niște blugi jerpeliți și avea eterna barbă nerasă de câteva zile, însă în acel moment îi păru ca un înger. Salvarea ei!

— Brandon! exclamă ea bucuroasă, iar Harry se bosumflă. Ce faci?

— Nimic nou. Se opri lângă piscină cu mâinile în buzunare. Tu ce-ai mai făcut?

— Nimic! răspunse ea iute, strângând caietele. Tocmai terminam aici, nu-i așa, Harry?

Harry rămase uluit, vizibil dezarmat.

— Da, bine...

— Am învățat o grămadă!

Simțea că exagerează, însă nu se putea controla. Trăise cele mai stânjenitoare treizeci de secunde din istoria omenirii.

— Ne vedem la școală!

Harry se uită la ea, apoi la Brandon și își strânse lucrurile.

— Da, ne vedem la școală.

Așteptară ca el să plece, apoi Grace se prăbuși pe scaun ușurată.

— Am întrerupt ceva? râse Brandon.

— Da, dar ai veșnica mea recunoștință.

— Săraca de tine, râse. Dacă ai știi cât de greu e să faci primul pas!

— Dacă ai știi și tu cât de greu e să încerci să eviți acel pas! îi întoarse ea vorba. Mulțumesc, oricum. Îți rămân datoare.

— E în regulă.

Brandon se uită în jur cu atâta speranță, încât Grace îl compătimi puțin.

— Nu e acasă.

— Ah... E cu el?

— Da, răspunse Grace în timp ce își strângea caietele. Ar trebui să se întoarcă peste vreo oră, dacă vrei să mai treci pe aici.

— Nu e cazul, zise el, ridicând din umeri și încercând să pară degajat. O ajut pe domnișoara Whitman să-și golească garajul. Mă gândeam că Hallie ar vrea să vadă.

— Nu e cumva actrița aia care juca în musicaluri în anii ’50? se interesă Grace.

Casa familiei Whitman se afla la capătul străzii, umbrită de ulmi, cu o grădină neîngrijită plină de flori și buruieni.

— Trecem tot timpul pe lângă ea când facem tururi cu ghid. Un tip obsedat a făcut cam o sută de poze numai cu poarta și cutia ei poștală.

— Da, confirmă Brandon. E ca un muzeu. Are haine vechi, suvenire luate de pe platourile de filmare... Mă gândeam că lui Hallie i-ar plăcea...

— Da, poate.

Brandon însă părea la fel de dezarmat precum fusese Harry mai devreme. Lui Grace i se făcu milă.

— Pot să vin eu?

— Stai liniștită, nu trebuie să faci asta dacă...

— Dar vreau. Mi-ar plăcea.

În cele din urmă, Brandon surâse și chipul lui, sobru de obicei, păru întinerit, chiar plăcut.

— Bine, dar ai grijă. E raiul vechiturilor acolo!

Nu exagerase. Dincolo de vegetația sălbatică și de fațada de basm a casei, vila legendarei Gray Whitman era plină de cutii vechi, cărți și lucruri care aminteau de popularitatea proprietarei. Doamna își făcea siesta de după-amiază, explică Brandon – adică se delecta cu seriale și cu un pahar de cherry. Așa că cei doi se îndreptară spre garaj. Brandon forță puțin ușa ca să o deschidă. Întreg spațiul fu inundat de o lumină care probabil nu mai pătrunsese acolo de ani de zile.

— Ziarele astea sunt din 1962! se miră Grace, cercetând un teanc de maculatură îngălbenită de vreme. Cine le mai ține?

Brandon râse.

— Cineva care are toată colecția de reviste *Variety* încă în țipla originală de plastic, zise Brandon, ridicând o cutie și stârnind un nor de praf.

— Cum de-ai ajuns să faci curat aici? îl întrebă ea, pipăind un sac, foarte probabil unul dintre mulții care aveau să ajungă la gunoi.

— M-am oferit să ajut. Nu prea am ocupații, iar bătrâna e simpatică. Poate puțin cam... pretențioasă.

— Puțin? ridică ea dintr-o sprânceană. A declanșat alarma când l-a văzut pe turistul de care ți-am povestit. L-a pus pe fugă cu toate sirenele alea care urlau de peste tot.

— Poți s-o condamni? În fiecare seară se găsește câte unul care să dea târcoale casei. Vrea doar să fie lăsată în pace. Eu o înțeleg.

Grace rămase pe gânduri. Îl vedea pe Brandon zi de zi, dar niciodată nu schimbaseră mai mult de o vorbă.

— Cum te descurci? întrebă, înainte să-și dea seama că poate era prea indiscretă. Amber mi-a zis că ai început niște cursuri de... fotografie?

Brandon încuviință din cap, apoi tăie cu briceagul o altă cutie. O mânecă i se ridică, lăsând la vedere un tatuaj de pe biceps.

— Ai mei m-au împins de la spate să fac ceva... orice ca să ies din casă.

— Și-ți place? Odată m-am înscris și eu la un curs de artă. A fost interesant.

— Îmi place în camera obscură, admise el după o clipă de gândire. Să amestec soluțiile, să trec prin toate etapele, dar fotografiatul propriu-zis...

Strâmbă din nas.

— Psihologul la care m-au obligat să mă duc e cel care le-a sugerat asta. Se presupune c-ar trebui să mă ajute să mă reintegrez în societate, să fiu atent la detalii... Habar n-am la ce detalii totuși.

— Poate că tocmai asta e ideea. Poate că e de-ajuns să te uiți, chiar dacă nu știi ce cauți.

— Poate, zise el, clădind încă un teanc de ziare vechi. Doar că ei au impresia că totul o să reintre în normal. Că o să mă trezesc într-o zi și o să redevin cel care eram: petreceri, volei pe plajă, excursii în Tijuana. Asta era înainte.

Deodată chipul i se umbri.

— Mai avem nevoie de saci de gunoi, constată el, de data asta pe un alt ton. Vrei ceva din casă?

— Nu, mulțumesc.

Brandon ieși. Grace despachetă lucrurile în tăcere câteva minute. Nu își putea închipui clipele de groază prin care trecuse Brandon, însă începu să simtă o mare simpatie pentru el. Câteodată nu exista cale de întoarcere spre viața de dinainte. Nici ea nu se putea închipui cum fusese în urmă cu doar câțiva ani. Visa să rămână în aceeași casă pentru totdeauna, credea că familia e o valoare constantă în viață, nu o variabilă. Îi fusese greu să revină la normalitate după toate cele petrecute; înțelegea lupta pe care Brandon o dădea pentru a se preface că totul este în regulă.

Băiatul se întoarse cu două sticle de apă minerală, un pachet de biscuiți cu ciocolată belgiană și, spre ușurarea ei, mult mai luminat la chip.

— Ea a insistat, explică Brandon, lăsând cele primite pe un dulap prăfuit.

— Deci pe cei care o ajută nu-i servește cu biscuiți simpli, râse Grace.

Luă un biscuit și deschise o nouă cutie.

— Uaaau, costume!

Scoase un body sclipitor, cu o pelerină asortată; le ridică și admiră îndelung cusăturile bine lucrate de mână.

— Ai dreptate, zise ea impresionată, împăturind costumul și punându-l înapoi. Lui Hallie i-ar plăcea să vadă toate astea.

Brandon oftă cu regret, lăsând astfel să se înțeleagă tot ce gândea despre Hallie și absența ei. Apoi își dădu seama că Grace îi studiază reacția și schimbă iute subiectul:

— Ce nu-ți place la prietenul tău care a venit să-l ajuți la învățat? Mie mi s-a părut simpatic. De ce-ai avut nevoie de ajutor?

Grace se schimonosi la amintirea celor câteva secunde extrem de penibile prin care trecuse.

— Nu știu. E un tip plăcut, într-adevăr, și ne simțim bine împreună. Doar că...

De data asta ea oftă cu regret.

— ...Pur și simplu simt.

— Ce să simți? ridică Brandon dintr-o sprânceană.

— Că n-aș vrea să facem împreună mai mult decât să studiem.

— Cu siguranță a prins mesajul când a văzut cum l-ai dat afară, râse Brandon.

— Dumnezeule! Pur și simplu n-aș vrea să-și facă o impresie greșită. Suntem prieteni. Și-atât!

— Fii mai înțelegătoare, o sfătui el împăciuitor. Poate fi destul de greu când cineva nu-ți împărtășește sentimentele.

Nu era nevoie să explice mai mult. Sentimentele lui pentru Hallie fuseseră vizibile încă din clipa în care se cunoscuseră, dar Grace știa că sora ei nici nu îl lua în seamă – cu excepția glumelor pe care le făcea pe seama felului său de a se îmbrăca sau a unei iminente crize, de parcă îl considera un criminal în serie. Poate dacă ar fi petrecut mai mult timp împreună, l-ar fi cunoscut mai bine. Însă Hallie era mult prea îndrăgostită de Dakota pentru a-și face timp și pentru Brandon. Iar Grace o înțelegea: artistul cuceritor era mai presus de veteranul introvertit. Nici nu se punea problema alegerii, și probabil că și Brandon înțelegea asta.

— Hai! se îmbărbătă Grace, punând deoparte apa și desfăcând următoarea cutie. Dacă ne ținem de treabă, sigur ajungem măcar până la 1964.

Trecuse de șapte când Brandon consideră că pot încheia ziua. Insistă să o conducă pe Grace acasă, în ciuda protestelor ei.

— Niciodată nu știi cine apare din umbră. Mama m-ar certa să știe că te-am lăsat să vii singură.

În fața vilei, când ea dădu să deschidă ușa, aceasta se deschise brusc din cealaltă parte. Hallie apăru în prag gâfâind.

— În sfârșit! Unde ai fost?

— Afară...

Hallie o trase înăuntru atât de repede, încă abia apucă să îl salute pe Brandon, căruia îi închise ușa în nas. Grace se smuci din strânsoare și își frecționă brațul.

— De ce-ai fost atât de rea? Nici măcar nu l-ai salutat.

— Lasă-l pe Brandon, își dădu sora ei ochii peste cap, apoi o împinse pe Grace spre bucătărie. Trebuie să vii să vezi.

— Ce?

— Ai răbdare. Dar mai întâi vreau să facem ceva cu părul ăsta. Îi desfăcu coada și i-l aranjă puțin. De ce n-ai venit la coafor săptămâna trecută cu mine? Poate ar trebui să te și schimbi în altceva... Ba nu, n-avem timp. E bine și-așa.

— Nu înțeleg, exclamă Grace, frustrată și nedumerită în același timp. Spune-mi odată ce se întâmplă! zise ea exasperată, îndepărtând-o pe Hallie, care încerca să o dea cu ruj.

Hallie zâmbi larg și continuă să încerce să o aranjeze până când Grace ieși împleticindu-se în curtea interioară. Valerie, Amber și unchiul Auggie erau așezați la masă, iar cu ei stătea... Grace încremeni.

— Uite cine-a venit! strigă Hallie, fluturându-și brațele ca la un spectacol. Theo!

IV

— Salut, surâse Theo. Surpriză!

Grace se uita la el șocată. Se tunsese și avea ochelari cu rame noi, negre. Purta un tricou roșu cu emblema facultății și pantalonii lui crem. Însă, în ciuda tuturor schimbărilor, era același inconfundabil Theo – în carne și oase în fața ei, după atâta timp. Grace simți cum îi saltă inima.

— Theo! strigă ea și se repezi spre el cu brațele deschise.

El însă o primi într-o îmbrățișare reținută și se retrase aproape imediat. Ea rămase nedumerită și își lăsă brațele moi.

Se lăsă tăcere.

— Ce te aduce pe aici? întrebă ea după ce își mai reveni. Am crezut că ești ocupat cu examenele.

— Câțiva prieteni ai lui au venit pentru meciul de baseball al facultății, explică Hallie. Așa că s-a gândit să treacă să ne salute. Ce bine, nu?

— Ar fi trebuit să vii mai devreme, zise Valerie. Ești binevenit. Faci parte din familie, la urma urmei.

— Mulțumesc, zise el și se întoarse spre Amber și Auggie. Vă mulțumesc încă o dată că m-ați invitat la cină.

— Ce de politețuri, râse Amber. Sigur nu vrei să rămâi peste noapte? Avem camere.

— Nu. Mă întâlnesc cu băieții după meci și mergem în campus. Nu puteam trece pe-aici fără să te văd... să vă văd pe toți.

Ridică privirea spre Grace, dar imediat se uită în altă parte, aproape rușinat.

Grace rămase pe gânduri. Se purta de parcă abia se cunoscuseră, deși trecuse atât de puțin de când se certau ca niște chiori pe scorul de la jocul de Scrabble. Se întâmplase ceva? Greșise ea undeva? Se așeză pe un scaun oarecare, tot mai dezamăgită.

— Du-te și stai lângă Theo, o împinse sora ei. Sunt sigură că aveți multe să vă povestiți!

Grace o ascultă. El își luă paharul de apă mai aproape și începu să bea însetat.

— Mai ușor, îl certă ea cu îngăduință. Știi că unii nu au deloc.

Theo lăsă paharul pe masă atât de brusc, încât o parte din apă se vărsă.

— Nu-i așa că-i minunat? se auzi glasul lui Amber din celălalt capăt al mesei. Theo tocmai ne povestea despre Stanford și despre frățiorul lui.

— Dash e bine, zise Theo. S-a făcut mare, nici nu știi cât de repede crește. Iar Portia...

— O știm pe Portia, râse Grace. Ce i s-a năzărit săptămâna asta? Ore de pilates pentru copii? Algebră pentru începători?

Îi aruncă o privire cu subînțeles, așa cum obișnuiau să facă în San Francisco. Însă Theo își pironi privirea în jos, în farfuria cu pui pe care tocmai i-o adusese Rosa. Pe Grace o cuprinse o dezamăgire fără margini.

— Theo...Theo... medită Auggie încruntat. E cu T, nu?

Grace înlemni.

— Ăăă, da... zise Theo nedumerit.

— Puiul e foarte bun, zise Grace din senin, ca să schimbe subiectul. De unde are Rosa rețeta?

— Theo cu T, o ignoră unchiul, adresându-se lui Amber cu subînțeles.

După o clipă de nedumerire, Amber se lumină.

— Cu T!

Amber se uită pe rând la Grace și la musafir.

— Așa e! Bine ai venit!

— Da... mulțumesc, zise Theo fără să înțeleagă nimic.

Spre ușurarea lui Grace, Amber primi un telefon care îi distrase atenția; profită de ocazie ca să încerce să schimbe din nou subiectul.

— Cum e la facultate? V-a mai slăbit proful de istorie? Se poartă cu ei ca un dictator, explică ea pentru restul lumii. Le dă teste din senin.

— E mai bine, doar că am de învățat de două ori mai mult. M-am hotărât să-mi iau o a doua specializare, în afaceri, anunță Theo cu jumătate de gură. Ca să fie împăcați și părinții mei.

— Nu mi-ai spus, se încruntă ea, însă unchiul Auggie păru mulțumit.

— O mișcare înțeleaptă. E bine să fii deschis. Cu economia de azi...

— Cui îi pasă de economie! sări Hallie. Theo vrea să știe ce-am mai făcut. Vrea s-audă despre cariera mea în actorie, de exemplu.

— Mi-ar plăcea să-mi spui, surâse el, pentru prima oară în acea seară. Spune-mi tot.

După ieșirea entuziastă pe care o avusese când dăduse cu ochii de Theo, Grace rămase tăcută tot restul cinei. Ceva nu era bine. Theo abia dacă se uită la ea toată seara. Când vorbeau Valerie sau Hallie, râdea și glumea ca pe vremuri, dar răspundea cu stângăcie la întrebările ei, și câteodată doar pe jumătate. În cele din urmă, renunțase să mai intervină. Ce se întâmplase cu glumele lor, cu prietenia lor atât de naturală?

Poate că greșise atunci, în San Francisco, își zise dintr-odată îngrozită. Poate că Theo înțelesese perfect că ea voia să ajungă la un sărut, iar acum, că se revedeau, o evita pentru că nu mai voia să treacă printr-un moment la fel de jenant.

— Eu trebuie să mă întâlnesc cu Dakota, se ridică Hallie.

Scrâșnetul scaunului ei o trezi pe Grace la realitate. Începuse să se întunece, iar pe masă rămăseseră doar resturi.

— Mi-a părut bine să te văd, Theo. Mai treci pe-aici.

Îl sărută pe obraz și plecă.

Amber și Auggie se ridicară și ei de la masă.

— Noi ne retragem, zise Amber, făcându-i cu ochiul lui Grace. Vă lăsăm să... recuperați.

— Nu e nevoie, se grăbi Grace. Serios, puteți să mai rămâneți.

Însă cei doi dispărură în casă, urmați de Valerie. Astfel că dintr-odată Grace se pomeni singură cu Theo. Care începu să se joace cu șervețelul.

— Și... ce-ai mai făcut? se interesă.

— Adică de ieri până azi? încercă ea să glumească, însă el păru și mai stânjenit.

— Da, normal... Da.

— Sunt bine. Mă bucur că ai ajuns. Mă bucur să te văd. În carne și oase, vreau să zic.

Deodată în curtea interioară se aprinseră zeci de beculețe răsfirate printre copaci. În surdină începu să se audă o melodie lentă. Pesemne că Amber credea că le face o favoare creând o atmosferă intimă și romantică. Însă Theo arăta de parcă ar fi fost gata să sară în piscină ca să scape mai repede.

— Vrei să-ți fac un tur al casei? se oferi ea.

— Sigur! Ce bine!

Grace îl conduse înăuntru, mulțumind providenței că aveau șapte dormitoare, o sală de gimnastică și o bibliotecă. Avea să le ia ceva timp să le vadă pe toate.

— Trebuie să vezi camera de proiecții, explică ea, urcând scara în spirală. Unchiul Auggie are un ecran cât un perete, iar pe fundal e un colaj cu fotografii de-ale lui Amber, de pe vremea când poza pentru reviste. Băile pentru oaspeți sunt în roz și portocaliu!

Theo o urmă, admirând încăperile decorate cu marmură și candelabre scumpe.

— Nu mi-ai spus niciodată dacă într-adevăr îți place aici.

— Nu știu, răspunse ea. Amber e drăguță dacă ajungi s-o cunoști. Unchiul Auggie are intenții bune. E generos, a încercat chiar să-mi dea o alocație, dar... Și așa mă simt prost că stăm în casa lui.

— Da, dar... te simți ca acasă?

— Nu, zise ea după câteva clipe de gândire. Nu e ca înainte. Nu mă înțelege greșit. E minunat în Beverly Hills și suntem norocoase să fim aici. Dar uită-te și tu. E altă lume. Nu știu dacă o să simt vreodată că aparțin acestui loc... ca înainte.

Deschise ușa spre biblioteca plină de cărți, cu mobilier din lemn închis la culoare și fotolii din piele verde. Deasupra unui șemineu uriaș atârnau capete împăiate de căprioare, iar pe pereți erau agățate tablouri în ulei. Biroul din lemn de mahon își aștepta stăpânul, iar călimările erau deschise. O bibliotecă era esențială unui gentleman. Unchiul Auggie nu intra niciodată acolo.

Theo rămase uimit. Se apropie de niște rafturi și cercetă cotoarele legate în piele.

— E... straniu într-un fel, dar superb în același timp.

— E încăperea mea preferată din toată vila, spuse ea fericită. Nimeni nu vine niciodată aici, ceea ce mi se pare o mare greșeală.

— O mare greșeală... repetă el, cu privirea pierdută pe geam, spre niște turme foarte

îndepărtate.

Grace se așeză într-unul dintre fotoliile tapițate.

— Uită-te la cărți. Poți să le scoți, dacă vrei.

Theo încercă să scoată un volum, însă nu reuși să-l clintească.

— Ce naiba...?

— Nu sunt adevărate, râse Grace.

Theo încercă o altă carte și de data asta trase afară un rând întreg.

— Sunt lipite, zise ea. Îți dai seama? Amber mi-a povestit că cel care a făcut biblioteca le-a adus în bloc, doar de aspect. Unele nici n-au ceva scris înăuntru; sunt doar de fațadă.

— Ce sacrilegiu! se indignă musafirul, clătinând din cap, și se așeză pe fotoliul alăturat, în fața șemineului. Dar ăsta? zise el, uitându-se la grilajul șemineului.

— Merge pe gaz.

Grace apăsă un buton și flăcările false se ridicară în aer, proiectate pe un ecran LCD.

— Vezi? se amuză. Vara a fost atât de caldă, încât abia te puteai mișca. Toată ziua nu făceam decât să lenevesc și să butonez telecomanda de la aerul condiționat.

Spre ușurarea ei, Theo pufni în râs. În sfârșit, o urmă de normalitate.

— Ce-ai mai făcut? îl încurajă ea. Spune-mi despre familia la care stai în Hamptons. Aproape că n-ai zis nimic toată vara.

— Mi-a plăcut, ridică el din umeri, fără entuziasm. Ca în familie, știi cum e.

— Da... răspunse ea într-o doară, fiindcă nu știa. Și la facultate? E bine?

— Da. La tine cum e? întrebă el, fixând cu privirea flăcările false. Ți-ai făcut prieteni noi?

— Da, câțiva... Ți-am spus de Palmer.

— Da, fata cu șepci.

— Da. Am început să ies cu Harry, adăugă din senin. Și cu Brandon. Eram cu el acum, înainte să vin.

— Tipul de vizavi? se miră Theo. Nu e mai mare?

— Douăzeci și doi de ani, răspunse ea cu nonșalanță, de parcă se învârtea numai prin cercuri de băieți de peste douăzeci de ani.

— Nu e puțin ciudat? întrebă Theo, ușor luat prin surprindere. Pentru el, vreau să zic. Tu fiind cu mult mai mică...

— De ce? se aprinse ea. Pentru că par un copil?

— Nu asta am vrut să zic...

— Ne înțelegem foarte bine. De fapt, avem chiar foarte multe în comun, anunță ea, încrucișându-și brațele peste piept și uitându-se la el sfidător.

Asta credea despre ea? Că e încă un copil care nu poate să-și facă prieteni mai maturi?

— Mă bucur că-ți faci prieteni.

— Da.

De-afară se auzi huruind motorul unei mașini – Dakota își parca hârbul în fața casei.

— Mă mir, remarcă Grace, bucuroasă să schimbe subiectul. De-abia plecaseră.

Se duse la fereastră. Mașina se opri brusc, tăind curba pe care o făcea aleea de pietriș. Dakota nici nu apucă să oprească motorul, că Hallie imediat ieși și alergă înăuntru. El coborî și strigă după ea, însă ușa de la intrare deja se trântise zgomotos.

— Nu e de bine! oftă Grace.

Nu-i văzuse fața lui Hallie prea bine; observase doar o urmă de supărare. Dakota rămase pe loc câteva secunde, parcă analizând situația, după care intră și el în casă. Grace se trase iute de la fereastră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Theo, alarmat să o vadă atât de îngrijorată.

— Nu știu...

Însă în adâncul sufletului presimțea nenorocirea iminentă.

— ...Dar nu e de bine. Ar trebui să mă duc să văd cum se simte.

— Da, sigur, se grăbi el, dezamăgit. Și eu ar trebui să plec să mă întâlnesc cu băieții.

— Bine.

Îl conduse jos până la ușă, unde el rămase puțin pierdut, adus de spate și cu mâinile în buzunare.

— Salută-le pe mama ta și pe Hallie din partea mea, spuse cu reținere.

— Și tu... adică tu să o saluți pe Portia.

Apoi se îmbrățișară, probabil cea mai scurtă și mai stângace îmbrățișare din istoria îmbrățișărilor. Grace îl bătu pe spate.

— Drum bun înapoi.

— Și ție... Adică ai grijă de tine, se corectă.

— Da, pe străzile periculoase din Beverly Hills, își mușcă ea buzele.

După ce închise ușa în urma lui, Grace își lipi fruntea de lemnul tare. Era deziluzionată. Ce mai rămăsese din prietenia lor? Doar niște subiecte fade de discuție și niște îmbrățișări stângace? Așteptase atât de mult momentul revederii! Nu-și închipuise vreodată că ar putea să se schimbe ceva în relația lor, așa că purtarea neobișnuită a lui Theo o surprindea cu atât mai mult. Iar el se purtase de parcă nici nu se cunoșteau – de parcă toate după-amiezile în care se distraseră împreună nici nu existaseră.

Se îndreptă apoi spre casa de oaspeți. În mintea ei recapitula și analiza întâlnirea cu Theo; căuta o explicație pentru răceala lui, și singura pe care o găsea era acea ultimă seară, în fața casei lor. De acolo pornise totul. Ea stricase relația.

Auzi glasul lui Hallie și reveni cu picioarele pe pământ.

— Nu înțeleg! De ce nu vrei să vin?

— Nu e vorba că nu vreau, răzbătu glasul rugător al lui Dakota. Doar că nu se poate; nu acum.

Grace se opri pe scări. Nu-i plăcea să tragă cu urechea, așa cum făcea când era mică și asculta pe la ușa surorii ei. Și totuși, nu se mișcă din loc.

— De ce nu? strigă Hallie. E din cauza formației? Au zis băieții ceva? Știam eu că Reed nu poate să mă înghită!

— Te rog, Hallie... O să fiu ocupat cu înregistrările, n-o să avem timp să ne vedem.

Iar tu nu poți să pleci de aici; nu pot să-ți cer așa ceva.

— De ce nu? Pot să o fac! Aș face orice ca să fim împreună! Hallie începu să plângă cu suspine, iar Dakota încercă din nou să o liniștească, pe un ton mai împăciuitor.

— E vorba doar de câteva luni, zise el, dar Grace abia îl mai auzea.

Grace și-l închipuia îmbrățișând-o pe Hallie în acel moment.

— După ce se mai liniștesc apele, vin în vizită, bine? Cine știe, poate nu le place cum cântăm și ne fac vânt chiar a doua zi.

— Nu-i adevărat. O să fie încântați, zise Hallie printre sughițuri.

Urmă o lungă tăcere. Grace dădu să se întoarcă și să coboare neobservată, însă tocmai atunci ușa camerei lui Hallie se deschise și Dakota ieși.

— Salut! sări Grace, deja roșie în obraji. N-am știut că sunteți înăuntru. Eu tocmai am venit de-afară.

Dakota nu băgă de seamă stângăcia ei. Părea obosit, așa cum și Grace se simțea când avea senzația că e prinsă într-unul dintre vârtejurile sentimentale ale lui Hallie.

— Trebuie să plec, îi zise el și aruncă o privire spre camera din care tocmai plecase. Ai grijă de ea, bine?

Grace încuviință din cap. Dakota coborî în grabă, câte două trepte deodată; la fiecare pas al lui se auzea o bufnitură mută.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grace, intrând în camera surorii ei.

— Formația a obținut un contract, spuse Hallie; plângea și avea ochii roșii. Se duc la New York să înregistreze un album.

— Ceea ce este foarte bine! exclamă Grace și veni mai aproape.

— Ba nu e! strigă Hallie. Dakota pleacă. De ce trebuie să plece? Toți cei pe care-i iubesc pleacă! Se trânti pe pat, cu fața în pernă, și începu să plângă în hohote.

V

Dakota plecă în următoarea sâmbătă. Hallie fu alături de el clipă de clipă, însoțindu-l la repetițiile cu trupa, în toate drumurile pe care le avea de făcut și la toate petrecerile de rămas-bun. Se agăța de el și îl strângea de umăr atât de tare, ca și cum ar fi crezut că poate să-l facă să rămână doar prin puterea voinței ei. Apoi sosi ziua plecării – mult prea curând.

— Mă suni? îl întrebă Hallie, îmbrățișându-l cu ochii înlăcrimați.

— În fiecare zi, îi promise el, strângând-o la piept.

Se aflau la terminalul de „Plecări“. Grace rămase discret la o oarecare distanță. Dakota era împreună cu formația, însă Hallie nu fusese niciodată genul de persoană care să renunțe la dramatismul unei scene pasionale de despărțire. Insistase să îl conducă până la aeroport, așa că Grace, singura dintre surorile Weston care avea permis de conducere, se văzu nevoită să-i însoțească la volan.

Cât timp Dakota și Hallie își luară rămas-bun, ea aștepta lângă standul de ziare.

— Haide, D.! se auzi din mulțime un strigăt de nerăbdare.

Restul băieților așteptau dincolo de controlul de securitate, cu chitarele în brațe și cu gențile de călătorie în mână. Reed îi făcu semn să vină.

— Hai odată! Ne îmbarcăm!

Dakota se desprinse din îmbrățișare și o sărută pentru ultima oară. Îi șopti ceva – Grace nu reuși să audă ce –, apoi își puse ghiozdanul pe umăr și se îndepărtă.

— Mergem? o întrebă Grace pe sora ei, însă Hallie nici nu se clinti.

Îl urmărea cum dă biletul și se duce.

— Hallie...

— Mai stai, zis ea, urmărind în continuare cum Dakota înaintează spre punctul de scanare a bagajelor.

Era vesel și glumea cu colegii de trupă. Grace îl urmări și ea cu privirea, așteptându-se ca el să întoarcă măcar capul să o salute pentru ultima oară pe Hallie, dar nu se întoarse. Continuă să se îndepărteze odată cu șirul de pasageri, până când dispăru de tot.

Grace se întoarse spre Hallie, al cărei chip era deja istovit de lacrimi și care prevestea o nouă repriză de plâns.

— Mergem, zise Grace, luând-o pe sora ei de braț ca să o conducă afară. Am putea să ne oprim să mâncăm ceva.

— Nu mi-e foame, răspunse Hallie sec.

Grace se posomorî, amintindu-și cum arătaseră săptămânile de după moartea tatălui: crizele de plâns, nopțile nedormite, refuzul ei de a mânca.

— Îți vine foamea între timp, zise Grace, încercând să pară cât mai veselă. Când o să simți miros de cartofi prăjiți, parcă văd c-o să vrei să-mi furi jumătate din porție.

Traversară strada braț la braț, Hallie urmându-și sora fără să protesteze.

— Pun pariu cu tine pe o sută de dolari că Dakota o să te sune înainte să aterizeze în New York. Pe avion au conexiune wireless, nu?

— Cred că da... se lumină Hallie.

— Vezi? Puteți să vă trimiteți mesaje ca și cum nici n-ar fi plecat. Puteți să vorbiți la telefon, pe Skype... O să-l vezi în fiecare zi!

— Ai dreptate, zise Hallie și își șterse lacrimile. Oricum mă duc la el peste câteva săptămâni. Până atunci o să aibă ceva aranjat și o să ne putem căuta un loc unde să stăm împreună.

— Așa e, aprobă Grace, bucuroasă că sora ei nu abandonase totul și că măcar mai găsea resursele de a-și face un plan. Vezi? Nu e sfârșitul lumii. Te iubește, n-are cum să dispară pur și simplu.

Și totuși dispăru.

Nu total și nu dintr-odată. Ci treptat, astfel încât Grace avea uneori impresia că sora ei exagerează și joacă rolul iubitei sfâșiate de durere, crezându-se părăsită fără a fi fost de fapt abandonată. Dakota continuă să sune și să trimită mesaje în primele săptămâni; expedie chiar și un pachet cu suvenire din New York. Fotografii. Câteva versuri. Apoi mesajele se răriră, la fel și telefoanele. După o lună trimitea doar câte un mesaj pe telefon, pe la ora trei noaptea; suna din când în când, dar conversațiile erau întotdeauna foarte scurte. Grace asista la treptata prăbușire a surorii ei într-o nouă stare de deprimare totală: Hallie începu să stea toată ziua în fața televizorului, cu telefonul alături în caz că suna Dakota. Orice cuvânt sau mesaj de la el era analizat până în cel mai mic amănunt, de parcă ar fi fost o revelație divină.

— Nu înțeleg, zicea Hallie nedumerită. A zis că sună, dar nu m-a sunat toată săptămâna. De ce-mi face asta?

Grace nu știa ce să-i răspundă. Întotdeauna îl crezuse pe Dakota un băiat bun, care ține la Hallie – la toată familia, de fapt. Atunci de ce dispăruse așa?

— Pentru că e un nemernic, de-aia!

Palmer nu se sfia să vorbească deschis despre Dakota. Ea și prietena ei se aflau la cafeneaua lor obișnuită de pe South Beverly Drive și sorbeau câte o cafea cu gheață. Masa era plină de caiete de școală, însă lui Grace nu îi stătea mintea la învățătură.

— Nu spune asta, protestă Grace.

— De ce? A mirosit șansa de a-și face un nume, așa că a lăsat totul în plata Domnului și a fugit. Se întâmplă tot timpul pe-aici.

— I-ai văzut împreună. O iubește.

— Și ce dacă? zise Palmer, sprijinindu-și cizmele de cowboy pe scaunul liber și lăsându-se pe spate ca să o prindă soarele. Crede-mă, dragostea e ultimul lucru la care

se gândesc cei de teapa lui, mai ales când e vorba de carieră.

— Dakota nu e așa, îngăimă Grace. Nu vrea să fie popular; vrea doar să facă muzică.

— Fii serioasă! pufni prietena ei în râs. Nu mai suntem în Evul Mediu; ar putea vorbi cu ea oricând. Dar nu o face. Ceea ce înseamnă că nu vrea.

— Nu pot să cred asta. Părea foarte de treabă.

— Așa par întotdeauna.

Grace se uită abătută în jur. Orice ar fi zis Palmer, ea tot nu era de acord. Dakota o iubea la Hallie. Nu era ca toți ceilalți: fără inimă, superficial. O condusese de multe ori pe Grace acasă, îi cumpărase mamei lor vopsea în ulei, își petrecuse aproape toate nopțile, timp de patru luni, numai cu Hallie în brațe, mângâind-o cu gesturi tandre. Nu, cu siguranță era o greșeală la mijloc. Probabil era ocupat cu formația, dar cu siguranță avea să sune sau poate chiar să se întoarcă să îndrepte lucrurile. Hallie îl va lăsa să sufere și să se zbată un timp, iar apoi totul va fi ca înainte.

— Te duci la petrecerea lui Harry weekendul ăsta?

— Ce? întrebă Grace distrată.

— La „petrecerea“ lui Harry, repetă Palmer, schițând niște ghilimele în aer, iar oja roz de pe unghii îi luci în bătaia soarelui. Am auzit câteva persoane importante discutând despre asta. Cred că o să fie extraordinar!

— Nu știu ce să zic... ezită Grace, jucându-se cu stiloul. Nu cred că e o idee bună.

— De ce? o întrebă cealaltă, zâmbind șiret. Crezi c-o să-ți pierzi mințile și o să te cuplezi cu el într-un moment de abandon?

— Niciodată, râse Grace. Știi că nu simt nimic pentru el.

— Adică nu te-ai îndrăgostit de el? zise Palmer și își dădu ochii peste cap. Avem șaisprezece ani, cine crezi că se îndrăgostește la vârsta asta? Nu vrea decât să iasă cu tine, nu să vă căsătoriți. Ieși cu el, distrează-te.

— Nu pot, șopti Grace, uitându-se în jur ca să se asigure că nu o aude nimeni. Mai ales dacă nu simt nimic pentru el. De ce, tu faci asta? o întrebă pe Palmer după o clipă de gândire.

— Cine? Eu? Dacă n-ai observat, băieții nu prea dau năvală să mă scoată în oraș. Sau să mă invite pe la ei.

— Dar ești super, spuse Grace nedumerită.

— Și mie îmi place să cred la fel, zise Palmer, zâmbind larg. Dar se pare că băieții nu sunt de aceeași părere. Se pare că-i intimidez.

— Poftim? De unde știi?

— Să vedem, zise ea și începu să numere pe degete: îi sperie farmecul și fizicul meu, asta e clar.

— Da, e clar, râse Grace.

— Plus faptul că nu înghit tâmpenii, urăsc răspunsurile monosilabice și nu mă sinchisesc de părerea altora. În opinia generală, trec drept o feministă nesuferită certată cu viața.

— Cine spune asta e nebun. Și nu știe ce pierde.

— Știu, oftă Palmer. Dar tot eu stau singură acasă și mă întreb când o să mă invite și pe mine un băiat în oraș, adăugă ea, de data asta fără niciun fel de ironie.

— Atunci hai să stăm împreună. Nici eu nu cred c-o să ies la întâlniri prea curând.

— Pentru că tu ești rațională și matură. Eu vreau aventuri ieșite din comun acum, cât sunt prea necoaptă ca să am minte.

— Ai grijă ce-ți dorești, o avertiză Grace. Hallie a fost și ea nebună, iar acum vezi unde a ajuns. Nu și-a schimbat pantalonii de trening de trei zile.

Întoarsă acasă, Grace o găsi pe sora ei încă ghemuită în vârful patului. Se duse în atelierul mamei pentru un sfat.

— Stai puțin, draga mea, o rugă Valerie, fără să-și ia ochii de la pânza lată cât peretele. Am prins un val de inspirație.

Grace rămase în prag. Această anexă a casei era de fapt o seră cu un acoperiș înalt de sticlă, prin care lumina trecea nestingherită. Câteva tablouri neterminate stăteau rezemate de pereți, iar mesele și scaunele erau pline până la refuz cu recipiente goale de vopsea. Unul dintre colțurile încăperii era dedicat relaxării spirituale: o rogojină de yoga, alături de niște bambuși și de o mică statuie a lui Buddha; la ferestre atârnau clopoței care scoteau clinchete plăcute în bătaia vântului. Grace privea cu suspiciune meditațiile matinale și pasiunea mamei pentru filosofia orientală, însă schimbarea fusese benefică. Valerie continua să fie la fel de aeriană și de superficială ca și până atunci, însă frenezia cu care muncea acum era una autentică, diferită de automatismul distant și rece cu care lucrase după moartea lui John. Sub ochii fiicei sale, Valerie trasă în fugă mai multe dungi groase de vopsea de un violet deschis. Pânza, deși abstractă, era totuși luminoasă și plină de forță.

— Gata, se opri Valerie. Lăsă pensula jos și se întoarse spre fiica ei. Ce părere ai?

— Îmi place.

Grace nu pretindea că înțelege munca mamei sale. Tablourile cuminți de la început, cu natură moartă sau cu imaginea golfului la apus, fuseseră înlocuite de o artă abstractă. Tablourile deveniseră tot mai ermetice.

— Culorile sunt foarte frumoase.

— Nu mai e mult, zâmbi Valerie. Ce voiai să discutăm?

— Despre Hallie.

Grace se simțea ca un copil de șase ani care își pârăște sora pentru că a spart o vază.

— Știi că nu s-a dat jos din pat toată săptămâna.

— Are nevoie de timp, zise mama în timp ce spăla pensulele în chiuveta de porțelan. Biata de ea, băiatul ăla i-a frânt inima.

— A mai trecut prin asta. Patru luni l-a jelit pe tata. Nu-i face bine.

— Respirăm durerea din aer, zise Valerie calmă. Lacrimile noastre spală trecutul.

— Nu spală nimic! Ea se înecă în lacrimi!

Valerie se apropie și o îmbrățișă.

— Nu înțelegi. E foarte natural ce se întâmplă. Abia după ce câmpiile inimilor noastre au fost udate de ploaia durerilor putem planta culturi noi.

Cu asta pusese capac!

— Nu vrei să vorbești cu ea? întrebă Grace, deja simțindu-se învinsă.

— O să se dea jos din pat când o să fie pregătită. Eu nu pot s-o grăbesc.

Și se întoarse la pânza ei.

Dacă Valerie nu se grăbea, Grace, în schimb, voia să accelereze totul.

Se așeză pe marginea patului, uitându-se la Hallie, care își trăgea nasul.

— Știi ce te-ar înviora? O baie fierbinte. Poți să folosești baia din apartamentul principal, care are bule de aer. Și ai putea să iei și din lumânările pentru aromaterapie ale lui Amber.

— Ce rost are? clătină Hallie din cap. Presimt că a cunoscut pe altcineva.

— Are rost, pentru că n-ai făcut duș de câteva zile. Vrei să faci ciuperci la picioare?

— Nu există așa ceva.

— Punem pariu?

Hallie stătea lungită fără vlagă, de parcă murise cineva. Oare la asta se reducea soarta ei, să cadă răpusă la pat după orice dezamăgire în viață? Grace începea să își piardă răbdarea.

— Hai, sus!

Se ridică și dădu pătura la o parte.

Hallie se smiorcăi.

— Te ridici să faci baie! Apoi facem ceva cu pantalonii ăștia, zise Grace, uitându-se la treningul pătat. Cred că nu ajunge să-l spălăm; mai bine îl ardem.

— Lasă-mă!

Hallie se întoarse pe o parte și își îngropă fața în perne.

— Nu!

Grace o luă de braț și o forță să se ridice.

— N-are cum să mă ajute o baie, urlă Hallie. Nimic nu mă ajută. A plecat și nu se mai întoarce!

— Dar eu sunt aici, zise Grace, trăgând-o în continuare de braț. N-am de gând să te mai suport încă o zi în halul ăsta. Sau să simt cum puți. Scuză-mă că-ți spun... Dacă vine vreuna dintre prietenele tale? Chiar vrei să te găsească așa?

Hallie rămase locului și se uită în oglindă.

— Poate că o baie n-ar strica, admise ea. Putem să aprindem lumânările Dipytique ale lui Amber?

— Normal, se bucură Grace.

Probabil că unele noțiuni elementare de igienă nu păreau chiar atât de importante, însă după șapte zile întregi în care Hallie nu făcuse decât să lâncezească, Grace simțea că în sfârșit cucerise o redută.

— Putem să aprindem toate lumânările! Și să luăm toate cremele din dotare!

După ce o convinse pe Hallie să facă baie și să se răsfețe cu produse de vreo cinci sute de dolari, și după ce aruncă la gunoi pantalonii de trening, Grace coborî în bucătărie să caute ceva de rontăit și, eventual, pe cineva cu care să poată să aibă o

discuție și care să nu dea gata câte un pachet de șervețele la fiecare frază.

— Draga mea!

Amber și una dintre prietenele ei sorbeau câte un pahar de vin. Grace încercase de mai multe ori să le rețină numele, însă nu reușea. Toate cunoștințele lui Amber erau la fel – niște tinere de vreo douăzeci de ani, cu același păr vâlvoi, aceiași blugi mulați și același model de verighetă cu diamant uriaș. Tânăra musafiră era brunetă și foarte slabă, la fel ca toate fetele din L.A. – probabil se înfometa profesionist. Avea obrajii supți și părea foarte colțuroasă.

— O mai ții minte pe Missy, nu?

— Da. Bună, surâse Grace și se duse la frigider.

— Cum se simte? se interesă Amber. Apoi către Missy: Sora ei, săraca, a fost călcată în picioare de un nemernic.

— Vaai, sărăcuța de ea! Când mă despart de cineva și mă apucă nostalgia, eu una mă duc direct la Fred Segal. Dacă o geantă nouă nu-ți ridică moralul, nimic nu te mai salvează. Poate doar pantofii!

— Mulțumesc, zise Grace, străduindu-se să nu zâmbească. O să-i transmit.

Auzi un foșnet în spate și se întoarse. O fată cam de vârsta lui Hallie se apropia de ele cu un sugar în brațe. Era roșcată, pistruiată și purta un tricou mânjit.

— Nu vrea să se liniștească, se plânse ea cu un accent englezesc. Stau puțin cu ea pe-aici să ne jucăm, dacă se poate.

— Mă rog, zise Missy cu indiferență. Ea e Lucy, noua mea dădacă. E o comoară, fără ea nu m-aș descurca. Abia s-a mutat, nu știe pe nimeni. Poate mai discutați între voi.

— Sigur că da. Bine ai venit în L.A., o salută Grace pe Lucy. Eu sunt Grace.

— Îmi pare bine să te cunosc, se lumină cealaltă. Ți-aș strânge mâna, dar...

Săltă un pic copilul în brațe.

— Nu-i nevoie, o liniști Grace, ridicând și ea farfuria cu ce găsise prin frigider.

— Missy, înainte să pleci am nevoie de sfatul tău, interveni Amber foarte serioasă. Am un eveniment caritabil la care trebuie să merg și nu pot să mă hotărăsc ce pantofi să-mi iau.

— E formal, de gală, de cocteil sau obișnuit? se interesă musafira, pe un ton la fel de serios, și o urmă pe Amber afară din bucătărie.

Grace așteptă ca ele să plece, după care le luă locul la masă.

— Nu știam că există atâtea opțiuni în materie de pantofi, comentă ea cu un surâs, amintindu-și cât de stingherită se simțea ea când intra undeva și nu cunoștea pe nimeni.

— Asta ca să nu mai vorbim de altă dilemă: decupați în față sau nu!

Grace pufni în râs, apoi își făcu un sandviș din resturile din farfurie.

— Deci ești din Anglia... Ești departe de casă.

— Mi-am luat un an liber înainte de facultate. Dintotdeauna mi-am dorit să călătoresc. Lucrând ca dădacă, am și eu ocazia să văd lumea...

— Sună bine.

Grace începu să mănânce, iar Lucy duse copilul la locul de joacă improvizat în bucătărie. Apoi se întoarse la masă și o țintui pe Grace cu o privire lacomă.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, începu ea din senin. Ideea e că am rugat-o pe Missy să mă ia cu ea astăzi ca să te cunosc.

Grace se simți jenată. Cu siguranță Amber exagerase și o făcuse să pară mai populară decât era în realitate.

— Îți pot arăta împrejurimile dacă vrei, îți răspund la întrebări, dar să știi că nu cunosc nici eu prea multă lume. Hallie e cea sociabilă... Sau era.

— Nu... E drăguț din partea ta, dar nu la asta mă refeream, zise Lucy cu un surâs jucăuș, bine încadrat de buclele dezordonate la care Grace nu putea decât să viseze. Noi două avem ceva în comun.

— Da?

— Pe Teddy Coates, îi șopti discret.

Grace rămase cu sandvișul în aer.

— Îl știi pe Theo?

— Chiar foarte bine. Ne-am întâlnit vara asta în Hamptons, unde am stat eu ultima oară.

— Ce drăguț, înghiți Grace în sec. Iar Theo e foarte de treabă.

— E cel mai de treabă, întări Lucy, chicotind ușor și lăsându-se pe spătarul scaunului. Ce ușurată mă simt! Nici nu știi cum a fost pentru mine să n-am cu cine să discut!

— Despre ce anume?

— Despre Teddy! Doar știi cum e familia lui, adăugă ea cu o privire plină de subînțeles. A trebuit să fim foarte discreți. Dar el vorbește foarte frumos despre tine și eram sigură că secretul nostru e în siguranță dacă ți-l spun.

Întinse mâna peste masă și i-o strânse pe a lui Grace.

— Nu spui nimănui, nu?

— Ce anume? întrebă Grace, care își simțea mâna prinsă într-o menghină.

În adâncul inimii nutrea vaga speranță să fie o neînțelegere la mijloc. Poate o interpretare greșită, din cauza accentului celeilalte fete.

— Despre noi, desigur, zâmbi Lucy larg. Eu și Theo suntem îndrăgostiți!

VI

Grace o privi cu neîncredere. Lucy, în schimb, se uita la ea cu seninătate de pe partea cealaltă a mesei, cu un surâs abia mijit în colțul buzelor, de parcă ar fi intuit ce surpriză produsese.

— Tu... și Theo... sunteți...?

— Da, suntem împreună, răspunse Lucy visătoare.

Grace se înecă de uimire cu o bucată de pui. Ce oribil!

— De când...?

— Toată vara am fost, dar fără să știe nimeni, declară ea cu un aer nostalgic. Ne-am plimbat pe plajă, am ieșit în larg cu barca lui. Sunt topită după el!

— O aventură de-o vară? zise Grace cu speranță în glas.

— Așa a fost la început, dar după aia ne-am îndrăgostit și Teddy nici n-a vrut să audă de despărțire. Ba chiar a vrut să se transfere la Columbia ca să fie aproape de mine, dar n-am putut să-l las să facă asta. Așa că mi-am găsit eu de lucru aici. Încă ne e greu, oftă ea. Dar vorbim mult la telefon, ne vizităm. Ne descurcăm noi cumva, până vine și familia lui.

— Da, îngăimă Grace. Simțea că leșină, că îi fuge pământul de sub picioare.

Deci în tot acest timp Theo fusese cu cineva. Și o iubea pe fata asta! De ce nu-i spusese nimic?

— Pot să am încredere în tine, nu? o întrebă Lucy dintr-odată, uitându-se la ea cu niște ochi mari. Nimeni nu trebuie să afle. Dacă află familia lui... Nici eu n-ar fi trebuit să spun nimănui, dar ardeam de nerăbdare să împărtășesc asta cuiva.

— Da... desigur.

Grace încă nu reușea să își vină în fire.

— Totuși, de ce ții totul secret? Theo nu e genul care să se ferească.

— Știu, răspunse Lucy oarecum iritată, dar își recuperă iute zâmbetul dulce. Familia lui nu m-ar accepta, pentru că am grijă de copii. Știi cum e bunica lui, zise ea și își dădu ochii peste cap.

— Nu. N-am cunoscut-o.

— Ah, ai dreptate, spuse Lucy cu mândrie. E foarte de treabă, dar are niște idei învechite despre clase sociale și statutul fiecăruia. Prostii, normal, dar trebuie să avem grijă. Nu vrem ca din asta să-l dezmoștenească pe Theo.

— Crezi că ar face așa ceva, doar dacă ați ieși împreună? zise Grace, încruntându-se.

— Suntem împreună *acum*, râse cealaltă cu un aer de superioritate. Și ăsta e doar

începutul. Într-o zi o să fac parte din familie. Uite, vezi? Mi-a dăruit ăsta.

Îi arătă un pandantiv pe un lanț simplu de argint. Grace făcu ochii mari: era lănțișorul ei, iar pandantivul era tocmai elementul periodic pe care îl făcuse ea pentru proiectul de la școală. Își amintea că Theo o ajutase să îl împacheteze. Probabil că în loc să-l pună înapoi în cutie îl luase... și i-l dăruise lui Lucy?

— E simbolul aurului, explică fata.

Grace se afundă în scaun. Probabil că pe față i se citea alarma, pentru că Lucy adăugă victorioasă:

— E ca un simbol al legăturii noastre.

Grace tăcu, fiindcă nu știa ce să răspundă.

— Nu spui nimănui, da? o rugă Lucy din nou. Trebuie să rămână secretul nostru. Promiți?

Deși nu înțelegea cum de lănțișorul ei ajunsese să simbolizeze o iubire veșnică la gâtul unei străine, Grace confirmă cu o mișcare ușoară din cap.

— Vreau să juri, insistă musafira. O să-ți rămân îndatorată pentru totdeauna. Și e un secret atât de mărunt!

Îi surâse cu atâta căldură, încât Grace se simți copleșită de entuziasmul celeilalte. Ce să mai spună ca să nu-și dea de gol propriile vise, care îi păreau acum atât de patetice?

— OK, rosti Grace, deși totul îi părea o minciună. Nu spun nimic.

Nu trecu mult și se întoarseră Amber și Missy. Lucy ieși repede cu o plasă cu scutece, anunțând din mers că tare mult i-ar plăcea să iasă împreună la un prânz, cât mai curând.

— Mă bucur atât de mult că te-am cunoscut, îi spuse lui Grace din prag. Știam eu c-o să fim prietene, după cum te-a descris Teddy. Ești ca o soră pentru el.

Grace murmură ceva într-o doară, apoi trânti ușa în urma ei.

— Ce fată plăcută, zise Amber, în timp ce aranja niște crini într-o vază de cristal.

Culese unul și îi adulmecă parfumul.

— Ador accentul ei; e atât de distins! Sunt sigură că nu trece mult și băieții o să stea la coadă pentru ea.

Nu mai era nevoie, pentru că Lucy deja îl găsise pe unicul băiat care conta. Dar, până la urmă, de ce nu s-ar fi îndrăgostit Theo de ea? Avea bucle frumoase, roșcate, un nas mic, un chip luminos, presărat cu pistrui. Era drăguță, amabilă și cu siguranță avea un spirit de aventură mult mai dezvoltat decât al lui Grace, din moment ce călătorise pe un alt continent.

După ce acceptă ideea că Lucy și Theo sunt un cuplu, pe Grace o asaltară tot felul de închipuiri, întocmai cum îi povestise fata: Lucy și Theo ținându-se de mână și plimbându-se pe plajă sau stând în barca lui și admirând apusul, în așteptarea sărutului perfect...

— Diseară mă duc la o petrecere, anunță dintr-odată Grace, de teamă să nu se răzgândească. Poți să mă ajuți cu hainele, cu părul și ce mai trebuie?

— Cum să nu! sări Amber încântată. Am o fustă mini neagră excepțională, cu

ștrasuri ca niște diamante!

— Mă gândeam mai curând la niște blugi și o cămașă. E doar o ieșire fără pretenții.

Amber se dădu puțin înapoi și o măsură cu un ochi de cunoscător.

— O cămașă da, blugi nu. Am o fustă de blugi perfectă pentru tine.

Pesemne că fata păli instantaneu, pentru că Amber râse și o îmbrățișă.

— Liniștește-te, draga mea. Când termin eu cu tine, băieții o să se bată să te invite la dans!

Învinsă, Grace se lăsă condusă spre spațiul de vis al lui Amber – șifonierul. N-ar fi avut curajul să-i spună că nu contează cine o invită și unde – nu conta nici măcar ce purta. Pentru că cel pe care într-adevăr îl dorea era deja luat.

Harry locuia într-o vilă extravagantă în stil spaniol, undeva pe dealurile de lângă Bel Air. De îndată ce păși pragul casei, Grace se căi de greșeala făcută. Deși Palmer o asigurase că vor fi doar câțiva invitați, casa era plină de tineri de toate vârstele din școala lor: boboci, băieți din ultimul an, chiar și grupulețe care nu se îmbracă decât cu haine de firmă. Pereții duduiau în ritmuri de bas, iar podeaua din marmură albă era plină de pahare roșii de plastic. Un chef în toată regula, dar Grace nu avea nici pe departe dispoziția necesară pentru așa ceva.

Se opri în hol. Instinctul îi dicta să facă stânga-mprejur și să plece. Însă alternativa nu părea prea roz: să se schimbe și ea într-o pereche de pantaloni de trening și să se alăture lui Hallie în vârful patului, derulând unul după altul scenarii cu Theo și Lucy.

— Ai venit! îi sări Palmer în spate.

Avea un pahar roșu în mână. Pana de la pălăria de fetru pe care o purta îi acoperea jumătate de față, lăsând vederii doar un ochi machiat extravagant.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? zise Palmer, măsurând-o din priviri.

Grace trase ușor în jos de fustă.

— Amber m-a obligat să vin cu ea. Arată ca naiba, știu.

— Ba nu! exclamă Palmer, prinzând-o pe Grace de mână și obligând-o să facă o piruetă. Arată sexy! Nu credeam că poți să arăți atât de bine, râse ea. Ca să parafrazez ce mi-a spus odată un profesor de matematică foarte nesimțit: „Domnișoară Weston, văd că aveți picioare!“

Grace roși. Încă o dată încercă să-și tragă fusta mai jos, dar toate eforturile fură în zadar; tivul rămase tot pe la jumătatea coapsei, ceea ce în opinia ei era cu mult mai sus decât o cerea limita decenței.

— Serios, îți stă foarte bine.

Palmer râse din nou și o conduse pe prietena ei prin mulțime. Îi luă un pahar cu ceva de la barul improvizat și i-l puse în mână.

— Uite-l pe Harry!

Grace se opri dreptul ușilor franțuzești care dădeau spre grădina luminată de mii de beculețe. Fetele mai îndrăznețe deja rămăseseră în costum de baie și intraseră în piscinele cu apă fierbinte. Harry stătea cu prietenii lui lângă piscină și mânca pizza dintr-o cutie de carton.

— Cine e amicul lui? întrebă Palmer, analizând cu ochi avizi un tânăr cu păr negru, cârlionțat și tricou în stil punk-rock. E simpatic. Hai să-i salutăm! La urma urmei, e gazda noastră. Să fim politicoase.

— Nu știu ce să zic...

Grace ar fi preferat să stea deoparte.

— Termină! spuse Palmer, dându-și ochii peste cap. N-ai fi venit aici îmbrăcată așa dacă n-ai fi vrut să te distrezi puțin.

Probabil că se citea ceva pe chipul lui Grace, fiindcă Palmer se lumină la față și zise:

— Vezi, știam eu! În adâncul sufletului, tânjești după un flirt de ocazie și după o giugiuleală mică, fără niciun fel de obligație.

— Flirt de ocazie? pufni cealaltă în râs. Cine-a spus asta?

— Eu!

Își scoase balsamul de buze din buzunar și își umezi buzele.

— Și exact asta și vreau. Hai!

— Bine, acceptă Grace, citind nerăbdarea pe chipul prietenei sale. Dar să nu mă lași singură cu Harry.

— De ce nu? Te temi c-o să cazi pradă focului tainic din inima ta și o să i te arunci în brațe?

— Sigur că da! Inima mea bate numai pentru el! spuse Grace râzând, după care o luă pe Palmer de braț și ieșiră în grădină. Pot să fac o remarcă, pentru viitor? Trebuie să renunți la romanele de dragoste!

Tânărul brunet pe care îl ochise Palmer mai devreme se numea Jesus și era elev în ultimul an la una dintre școlile din oraș.

— Presimt c-o să am parte de o experiență spirituală, îi șopti Palmer lui Grace în timp ce Harry le aducea scaune.

— Termină! o înghionti Grace.

Palmer îi scoase limba și se întoarse spre Jesus, trăgându-și scaunul mai aproape de el:

— Îmi plac pantalonii tăi. Au vreun buzunar secret?

Grace încercă să-și îndrepte atenția în altă parte, deranjată atât de intențiile evidente ale prietenie sale, cât și de siguranța de care dădea dovadă. Aceleași cuvinte pe care Palmer le combina cu o privire foarte serioasă ar fi sunat ridicol dacă ar fi ieșit din gura lui Grace. Cât și-ar fi dorit Grace să poată fi așa de îndrăzneață!

— Vrei niște pizza? o întrebă Harry, care stătea în fața ei. E cu cârnați, dar avem și vegetariană pe undeva, dacă preferi.

— Nu, mulțumesc! îl repezi ea, după care își dădu seama că îi tăiase orice avânt. Ce mai faci, cum merge?

— Binișor. Se pare că lumea se distrează.

Undeva în apropiere, un grup de tineri gălăgioși își luară avânt și se aruncară în piscină.

— Da, așa se pare, râse ea.

Încercă să îl privească pe Harry cu alți ochi.

Bretonul lung, care îi intra în ochi, îi dădea un aer interesant. Purta o cămașă șifonată și blugi cu turul lăsat – o combinație care îl făcea să pară neglijent, însă în sensul bun al cuvântului. Într-adevăr, Harry era mai mult decât acceptabil. Era amabil, inteligent, nu avea o prietenă secretă în Hamptons și nici nu o vedea pe Grace ca pe o soră. Ba chiar o plăcea. De ce să nu-l placă și ea?

Observă cum privirea lui alunecă spre picioarele ei. Abia atunci se uită și ea și constată cu groază că, de când luase loc pe scaun, fusta i se ridicase și mai mult. Încercă să-și încrucișeze picioarele, ceea ce înrăutăți lucrurile, pentru că materialul se mulă pe coapsele ei periculos de tare. Dădu pe gât ce mai avea în pahar – încă nu știa ce băuse – și se ridică.

— Mă duc să-mi mai iau ceva de băut.

— Te conduc, se ridică iute și el.

Grace se uită disperată spre Palmer, care era ocupată să-i intre în grații lui Jesus și-i pipăia tatuajul de pe încheietură cu niște ochi visători. Ar fi fost o crimă să o întrerupă tocmai atunci.

— Mulțumesc, oftă Grace în cele din urmă.

Îl urmă înapoi în casă, prin mulțime. Gălăgia devenise și mai mare. Covoarele crem se îmbibau ocazional cu doze de punch, iar canapelele impecabile căpătaseră pete din loc în loc.

— Nu se supără părinții tăi?

— De ce să se supere? se încruntă el.

— Că ai dat petrecere. Sunt de acord?

— Nu sunt în oraș, ridică Harry din umeri. Mi-au zis că pot să invit câțiva prieteni să învățăm.

O duse în bucătărie, unde era mai multă liniște, dar mult mai multă mizerie: pahare goale, resturi de mâncare, chiuveta plină de vase.

— Reușești să strângi totul până vin ei? Arată îngrozitor!

— Nicio problemă. Mâine vine o echipă de curățători profesioniști. Nici n-o să-și dea seama ce-a fost.

— Așa e...

Doar erau în Beverly Hills. De ce să se deranjeze să curețe de prin rosturile parchetului ce vomitaseră invitații când putea să plătească pe altcineva să facă asta?

Harry îi oferi un pahar, cu zâmbetul pe buze.

— Mă bucur c-ai venit. Nu credeam c-o să te văd în seara asta.

— Am vrut să ies din casă.

Tonul lui plin de speranță o cam neliniștea pe Grace.

— Probleme în familie, adăugă Harry și luă o înghițitură din pahar.

Alcoolul îi arse gâtlejul, dar se strădui să nu tușească sau să îl scuipe.

Harry îi arătă drumul spre sufrageria luminată discret și înțesată de invitați.

— Dansezi? Sau, dacă vrei, mergem înapoi în grădină. E mai multă liniște. Să mai

vorbim...

Grace ezită. Știa ce-ar fi trebuit să facă: să se îmbete cu punci, să înceapă să danseze nebunește cu mai mulți băieți, dintre care să aleagă unul cu care să meargă într-unul dintre dormitoarele de la etaj. Totul făcea parte din jocul numit „uitarea lui Theo“ sau „depășirea momentului“. Asta s-ar fi cuvenit să facă; era chiar obligatoriu. Să se elibereze, să facă lucruri ieșite din comun, așa cum fac cei care încearcă să-și înece amarul.

— Scuză-mă, zise ea, trezindu-se dintr-odată la realitate, și lăsă paharul jos. Trebuie să plec.

— Dar...

— Spune-i lui Palmer c-o sun, bine? îl rugă ea din mers. Ne vedem la școală. Mulțumesc pentru invitație!

Se îndreptă în grabă spre intrarea principală, făcându-și loc cu coatele. Se opri abia când ieși din casă și simți sub picioare pietrișul de pe alee. Trase adânc în piept aerul proaspăt al nopții, ca să își curețe plămânii. De ce venise? Nu îl dorea pe Harry – asta o știa prea bine. Nu voia să-și „facă de cap“, nu voia nicio escapadă amoroasă și nu își dorea nimic din ce promovează filmele sau cărțile în astfel de situații.

Voia să meargă acasă.

Spre surprinderea ei, simți cum i se strânge inima și cum o cuprinde un sentiment de dezolare. Voia să se întoarcă acasă, la vremurile în care tatăl ei încă trăia, la serile de toamnă în care mama ei încă mai gătea fursecuri cu ghimbir, în care sora ei nu se smiorcăia ore în șir și nici nu amenința că se aruncă de la etaj. Să se întoarcă la căsuța din copac, la telescopul ei, să se întoarcă acolo unde totul era atât de simplu; să se întoarcă la vremurile în care nu știa ce înseamnă să îți fie dor de cineva, așa cum îi era dor în clipa aceea de Theo.

La vremurile în care nu știa cum e să ai inima frântă.

Reuși să-și revină înainte ca nostalgia să o biruiască. Își refăcu forțele. Își spuse cu vehemență că lacrimile nu au cum să o ducă înapoi în trecut. Lacrimile nu puteau schimba nimic. La atât se rezuma lumea ei acum: la străzi pustii, străjuite de palmieri, la zornăitul monoton al banilor, la pătura de luminițe presărate noaptea în valea din depărtare. Aici era lumea ei și trebuia să se adapteze. Fără tată, fără căsuța din copac, fără piesele de teatru ale lui Hallie, fără fursecuri cu ghimbir.

Fără Theo.

Își învinse furia, scoase telefonul mobil și porni spre casă.

Partea a IV-a

Iarna

I

Trecuse o lună.

Doar patru săptămâni de când lumea lui Hallie se prăbușise; treizeci de zile de când inima ei fusese sfâșiată în bucăți și împrăștiată în toate zările. Iar ea se înecase în oceanul durerii și încă nu îi venea să creadă ce i se întâmplase. Se simțea de parcă trăia de-o viață cu durerea, de parcă trecuseră zeci de ani, o veșnicie chiar, din acea seară îngrozitoare în care Dakota o anunțase că pleacă.

— Mergem la New York...

La început nu pricepuse. Credea că pluralul se referă la ei doi, la ea și el, așa cum se întâmpla în mai toate discuțiile pe care le aveau.

— Ce bine! se entuziasmase ea.

Deja își închipuia mansarda lor din Brooklyn și nopțile pierdute prin barurile din Lower East Side. Covrigii. Central Park. Ei doi patinând sub luminițele de Crăciun. Mănușile călduroase și îmbrățișările lui Dakota. El avea să compună muzică, iar ea avea să își găsească un rol, foarte departe de Broadway, cu care să-și lanseze cariera. Îi aștepta o viață perfectă. Numai ei doi împotriva lumii, așa cum plănuiseră.

— Când plecăm?

Erau într-un restaurant; s-a ridicat de pe scaunul ei din separeul roșu și a făcut ocolul mesei ca să se cuibărească la pieptul lui.

Însă el i-a evitat privirea. Niciodată nu îl văzuse atât de întunecat și de precaut.

— Nu, mă referem la... formație.

Nu îndrăznea să o privească în ochi; își pironise privirea în sticla de sos de pe masă.

— Mă gândeam că... poate e mai bine pentru noi să luăm o pauză.

Pe Hallie a străbătut-o un fior de teamă. Se uita la el fără să înțeleagă.

— Adică... la distanță. Să ne gândim mai bine la ce facem. Pentru că totul s-a petrecut atât de repede...

S-a oprit și s-a uitat din nou la sticla de pe masă.

— O să lipsesc doar câteva luni.

În drum spre casă, Hallie nu a scos niciun cuvânt. Dakota a încercat să umple golul vorbind încontinuu despre cât de ocupat va fi în studio, despre imposibilitatea de a o lua cu el, despre carieră și colegii de formație.

— Trebuie să luăm o pauză, repeta el întruna, de parcă se uitau împreună la un film, iar el propunea să se întrerupă ca să fugă până afară să ia o pizza. O să fie bine. După ce mă stabilesc acolo, ne gândim noi la ceva. O să fie bine.

Nu era bine.

Pentru că, în ciuda jurămintelor și a promisiunilor că o va suna zilnic, Dakota se îndepărtase, se lăsase înecat în tumultul noii sale vieți din New York. Fără Hallie. Telefoanele ei începuseră la un moment dat să fie direcționate spre căsuța vocală; Dakota nu îi mai răspundea la mesaje. Deși ea îi umplea până la refuz căsuța și e-mailul cu rugăminți, Dakota răspundea rar, și atunci parcă o făcea mecanic, nu din suflet. Zilele treceau fără să primească nicio veste de la el. Hallie începuse să caute pe internet știri despre accidente de mașină, despre crime petrecute prin ganguri – orice catastrofă care ar fi putut să îi explice brusca lui dispariție. Poate zăcea în comă pe undeva, neidentificat, poate căzuse în amnezie și nu mai știa cine este!

Doar că amnezicii nu se fotografiau în noul lor studio. Victimele intrate în comă nu publicau programul concertelor pe site-ul oficial al formației.

Hallie era uluită. Cum să plece pur și simplu și să o ignore complet, de parcă nici n-ar fi existat? Dakota nu era așa! Nu putea fi atât de rău și de lipsit de suflet, când doar cu puțin timp înainte îi jurase că nu are somn dacă nu o strânge în brațe. I-ar fi scris măcar. Ar fi sunat-o să se asigure că iubita lui nu se înecase în piscina unchiului Auggie, așa cum amenința în ieșirile ei nervoase.

De două săptămâni, nu mai primise nicio veste de la el și nici nu îi mai găsea scuze. Pur și simplu dispăruse.

— Hallie!

Grace dădu buzna în camera ei, întrerupându-i firul gândurilor care recompuneau scena de la ultima cină.

— Trebuie să scoți câinii la plimbare. Eu nu-i mai pot duce.

— Dorm, se afundă Hallie în perne.

În camera ei, perdelele încă erau trase, ca să țină departe lumina soarelui enervant de vesel.

— Pentru asta ești plătită.

— Spune-i lui Amber să-l angajeze pe băiatul de dinainte, mormăi.

— Dacă vrei să renunți, spune-i-o cu gura ta.

— Mă rog.

Se întoarse pe cealaltă parte, gata să se cufunde din nou în reverii, dar telefonul de pe noptieră începu deodată să vibreze. Hallie sări în sus. Dakota! Luă repede telefonul să vadă cine este, cu inima gata să-i sară din piept. Știa deja textul: îi ducea dorul, regreta totul, încă o iubea!

Însă era doar Ana Lucia.

Hallie scoase un geamăt, respinse apelul și se trânti la loc pe pat, trăgându-și pătura peste cap. De ce era atât de necruțător și o chinuia după ce-i promisese că sună? Nu ajungea oare faptul că era plecat?

— Sun-o înapoi!

Grace dădu pătura la o parte și îi vârî telefonul sub nas.

— Nu! protestă Hallie, dar, înainte să apuce să o oprească, sora ei deja formase

numărul.

— Ana Lucia! Salut, scuze pentru mai devreme. Hallie e chiar aici, lângă mine, spuse Grace și îi dădu lui Hallie telefonul, amenințând-o din priviri, după care ieși din cameră.

Cu nesfârșită încetineală, Hallie duse telefonul la ureche.

— Salut, zise ea cu o voce sfârșită.

— Unde-ai fost? Te caut de zile întregi! Deși îi vorbea dulceag, îngrijorarea Anei Lucia ascundea o notă de reproș – se vedea că nu e obișnuită să fie respinsă.

— Scuze, am fost... bolnavă, îngăimă Hallie. Bolnavă de inimă.

— Ți-e dor da Dakota, o compătimi Ana Lucia. Relațiile la distanță sunt cele mai grele. Le-am spus fetelor că probabil vă sunați tot timpul.

Hallie nu găsi curajul să răspundă, așa că mormăi ceva ininteligibil. Ana Lucia nu o luă în seamă și zise mai departe:

— Vrei să vii la dejun să ne povestești? Abia așteptăm să ne spui cum merge la New York!

— Nu știu ce să zic...

— Hai! Ai și tu nevoie de o ieșire cu fetele. O să te simți mult mai bine după aia, crede-mă.

Hallie ezită. Nu mai ieșise din casă de o lună de zile, iar cafeneaua Urth, frecventată de atâtea și atâtea celebrități, întotdeauna îi ridica moralul. În cele din urmă cedă și acceptă invitația. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să-și facă apariția undeva, și o plăcintă cu brânză nu avea cum să-i strice.

— Ne vedem într-o jumătate de oră...

Apoi își aminti că trecuse ceva vreme de când nu mai pusese mâna pe un burete de baie.

— Sau mai bine o oră.

Când ajunse la locul de întâlnire, fetele se adunaseră deja la o masă și își alegeau salatele. De îndată ce o zări, Ana Lucia sări în picioare și o sărută pe ambii obraji.

— Draga mea! Vai, dar pari cu adevărat copleșită!

Lui Hallie îi pieri instantaneu zâmbetul de pe buze. Se străduise mult ca să-și recapete strălucirea de altădată, dar săptămânile întregi de suferință abjectă pesemne că își lăsaseră amprenta asupra ei.

— Nu-ți face griji. Ceaiul de ierburi medicinale este extraordinar pentru detoxifiere, menționă Ana Lucia, făcând semn ospătarului să mai aducă un scaun. Până se întoarce formația, o să fii ca nouă.

— Sau ai de gând să te duci tu la ei? se interesă Brie, ridicând privirea din telefon.

— Am putea merge toate! se entuziasmă Ana Lucia. O ieșire în grup!

— Nu! sări Hallie. Dakota e foarte ocupat acum, spuse ea, dezamăgită totuși că se folosea de aceleași scuze patetice pe care i le servise și el. Managerul lor le interzice distracțiile. Mi-a spus că ar vrea să fiu acolo, dar le-au impus restricții. Fără prietene. Așa că...

Mai înflori puțin explicația, cu speranța că are totuși un sâmbure de adevăr. Poate că Dakota o evita la sfatul colegilor de trupă, pentru că altfel și-ar fi pierdut concentrarea. Ideea o puse pe gânduri. Nu îl agrease niciodată pe A.J. – cu tunsoarea lui în stil victorian și cu pantalonii cu bretele. Ce om normal își mai dădea părul cu pomadă?

— Îmi pare rău, îi strânse Meredith mâna, cu un aer compătimitor. E îngrozitor. Cred că ți-e foarte dor de el.

— Da, răspunse Hallie, simțind cu toată ființa ei cât de adevărat era răspunsul pe care îl dădea. Nu suport distanța dintre noi. E ca și cum ar lipsi o parte din mine.

Fetele se înduioșară.

— Ce frumos, murmură Brie.

— Ai auzit dacă Reed a spus ceva despre mine? le întrerupse Ana Lucia. Adică dacă a discutat cu Dakota? Eram pe punctul de a forma un cuplu înainte să plece, dar erau foarte ocupați.

— Nu cred, zise Hallie cu reținere. Dar știi cum e Reed, adăugă imediat, văzând că Ana Lucia strânge din buze. Nu prea vorbește despre sentimentele lui.

— E genul de bărbat puternic și discret, zise și Meredith, iar Ana Lucia se mai liniști.

— Ai dreptate. N-ar discuta, nu e genul care să se arate sentimental sau romanțios, spuse Ana Lucia și luă o gură din ceaiul boba, mult mai sigură pe sine. Oricum, nu ieșeam împreună. Știți că nu-mi place să fiu legată de mâini și de picioare.

— Eu am auzit altceva, surâse Brie.

— Ce pot să zic acum? ridică cealaltă din umeri, zâmbind complice. Era mai mare.

Fetele râseră și preț de câteva clipe Hallie se simți în largul ei. Poate ar fi trebuit să le spună adevărul. La urma urmei, erau prietenele ei. Poate că i-ar fi prins bine să le spună adevărul; s-ar fi lăsat învăluită de compătimirea și consolările lor, la fel cum se lăsa încălzită de jerseul de cașmir împrumutat de la Amber.

— Povestește-ne ceva despre discul cel nou, o îndemnă Brie, întorcându-se spre ea. Ce cântece au mai scris?

În clipa aceea, Hallie își dădu seama că nu le poate spune adevărul; n-ar fi suportat ca în locul invidiei din ochii lor să citească doar milă. Dakota era unicul lucru pe care ea îl avea și ele nu. În rest, ele aveau tot ce și-ar fi putut dori.

— Normal, zise ea, silindu-se să zâmbească – zâmbetul celei care suferă când iubitul ei se află departe.

Le povesti despre orele pline de inspirație petrecute în studioul de înregistrări, despre cele trei cântece de dragoste compuse de Dakota doar pentru ea. Își jucă rolul până la capăt și era gata să o țină tot așa, până când Dakota se întorcea și minciunile deveneau realitate.

Căci un sâmbure de adevăr trebuia să existe în toate astea, își zise ea după ce Ana Lucia o conduse înapoi acasă. Doar fiindcă Dakota nu suna nu însemna că el nu suferă la fel de mult de pe urma despărțirii; poate că scrisese cântece sfâșietoare de dragoste despre ea, pentru a-și alina suferința. Traversă cu pași greoi holul pardosit cu marmură

și decorat cu tablouri lipsite de orice simț estetic, întrebându-se dacă el într-adevăr îi ducea dorul la fel cum se stingea ea de dorul lui. Imposibil să nu fie așa! Pentru că dacă nu era așa... Nici nu putea concepe că lucrurile ar putea sta altfel; gândul în sine era îndeajuns ca să o copleșească. Dakota încă o iubea – simțea asta cu fiecare fibră a ființei ei.

O găsi pe Grace pe canapea, acolo unde zăcuse și ea nu cu mult timp în urmă. Se uita pe Discovery Channel la un documentar plicticos despre spațiul cosmic.

— Dă-te la o parte, zise Hallie și o împinse cu genunchiul. Trebuie să-mi înceapă serialul.

— Eu mă uit acum, spuse Grace fără să se miște.

— Serios, știi că la ora asta eu mă uit întotdeauna.

— Azi nu. Mă uit la un maraton de episoade din seria *Misterele cosmosului* și apoi cinci episoade din *Firefly*. Poți să te uiți și tu dacă vrei. Eu am venit prima.

Hallie se aprinse toată de furie. Își petrecuse după-amiaza înflorind povești și nu-și dorea decât să zacă la televizor liniștită.

— De ce ești așa? Știi că trec printr-o depresie!

— Și ce dacă? ridică Grace din umeri, fără să își ia ochii de la televizor. Poate că și eu trec printr-o depresie.

— De ce? Din cauza aventurii tale copilărești cu Theo? O, nu, o maimuțări ea ironic, ce departe e de noi – tocmai în nordul Californiei! În cazul în care ai uitat, Dakota e în celălalt capăt al țării!

— Și asta te face mai îndreptățită? întrebă Grace deloc impresionată. OK, sunteți departe unul de altul, mare scofală!

Hallie rămase înmărmurită în fața lipsei de sensibilitate a lui Grace.

— Ce-i cu tine? Eu sunt cea distrusă; mor de dor după cel pe care-l iubesc.

— Da, și ai plâns cu lacrimi de crocodil și te-ai jeluit, cum faci de fiecare dată. Dakota a plecat, zise Grace, ridicându-se de pe canapea. Și ce dacă? Revino-ți odată!

— Cum poți să spui așa ceva? zise Hallie șocată, simțind că își pierde cumpătul. Cu ce drept îmi vorbești tu despre dragoste? Pun pariu că nu te-a sărutat niciodată niciun băiat!

— Nu știi nimic despre mine, răspunse Grace cu mult calm, însă cu tremur în glas.

— Ești o lașă, continuă sora ei, care nu se mai putea stăpâni. Stai cuminte în colțul tău și te uiți cum trece viața pe lângă tine. Și după aia îndrăznești să ne judeci pe noi, ceilalți, pentru că *facem ceva*.

— Serios? Și tu ce ai făcut? zise Grace, încrucișându-și mâinile peste piept. Ți-ai construit toată viața în jurul unui tip, ca să cazi în depresie în secunda în care el pleacă? Nu, mulțumesc!

Hallie mai avea puțin și plângea; de-abia își mai stăpânea lacrimile fierbinți. Câtă nedreptate!

— Ești geloasă! strigă. Ești lașă și geloasă pentru că eu am o relație adevărată!

— Mai degrabă *ai avut*, o corectă Grace înciudată.

— Niciodată nu ți-a plăcut Dakota, izbucni sora ei, înecându-se în lacrimi. Nu vrei să mă vezi fericită, pentru că te temi prea mult ca să faci ceva cu Theo!

Tremura de furie în fața cruzimii lui Grace și a absenței lui Dakota; suferea atât de mult, și nimeni nu părea să o înțeleagă.

— Nici nu știi ce norocoasă ești, se lamentă ea. Tu îl placi, el te place, ați putea fi împreună oricând. Nimic nu vă oprește, dar tu ești prea timidă să ceri ceea ce vrei!

— Termină! se răsti Grace, ca și cum nu ar fi înțeles că are tot ce și-ar fi putut dori sora ei.

— Am dreptate, nu? Nu-ți stă nimic în cale. Dar ești prostuță și prea imatură ca să mergi mai departe.

— Ce știi tu? urlă Grace.

— Atunci spune-mi de ce nu puteți să fiți împreună.

Așteptă puțin, bătând din picior.

— Deci?

Grace tăcu.

— Vezi? N-ai niciun motiv!

Se simțea copleșită de nedreptatea lumii. Soarta cruntă îl smulsese pe Dakota de lângă ea, iar Grace se jeluia de parcă aventura ei inocentă ar fi fost cea mai mare tragedie, deși putea oricând să aibă o relație cu Theo!

— Bine, ia telecomanda!

Grace îi aruncă telecomanda, care aterizează cu o bufnitură pe măsuța de cafea.

— Întotdeauna trebuie să fie vorba despre tine! Numai tu suferi, numai tu ai necazuri, și nimeni altcineva nu poate să treacă prin ce treci tu!

Ieși furtunos din cameră. Se lăsă tăcere. Nu se mai auzea decât glasul monoton al naratorului. Cum de putea fi atât de rea? Cu tot sarcasmul surorii ei, Hallie suferea cumplit: dorul ei era atât de mare, încât fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept era o corvoadă. Numai ea putea să știe asta. Cum să înțeleagă alții ce simțea, cum să o ajute? Numai Dakota ar fi înțeles, dar el nu era acolo.

Dakota era departe.

Se trânti pe fotoliu și izbucni în plâns.

II

Neavând nici școală, nici un loc de muncă să o țină ocupată, Hallie se cufundă într-o stare de lâncezeală perpetuă. Diminețile le petrecea visând cu ochii deschiși, într-o letargie desăvârșită, așteptând ora amiezii, când trăgea un pui de somn, iar seara se cuibărea devreme în pat. Patul îi era ca un sanctuar: un cuib moale și călduț, în care putea să viseze în voie la zilele ei mai bune. Îi plăcea să rememoreze la nesfârșit anumite episoade pe care le trăise alături de Dakota, ca și cum le-ar fi putut aduce din nou în prezent prin puterea gândului.

Planurile ei mărețe de a dobândi un renume la Hollywood își pierdură din strălucire. Nici nu mai lua în seamă anunțurile pentru probe de casting. Mai ieșea ocazional din casă – când Amber insista să o ducă la salon, când Ana Lucia și fetele o invitau la prânz sau la cumpărături în magazine moderne, care depășeau bugetul ei. Însă toate astea erau pentru ea mai degrabă niște încercări grele decât niște răsfățuri. Se străduia să răspundă la întrebările prietenelor ei și vorbea de parcă încă mai era cu Dakota, însă în adâncul sufletului tânjea după confortul așternutului ei și al visurilor în care el se întorcea acasă și îndrepta lucrurile.

Apoi veni Ziua Recunoștinței.

— Am o surpriză pentru tine! o anunță Amber veselă.

Gazdele abia se distingeau de după feluritele platouri cu mâncare de pe masă. Întrecuseră orice așteptări pentru această ocazie: împodobiseră casa și grădina cu steguleț, luminițe și decorațiuni tematice, iar la fiecare loc de la masă exista câte un ornament de argint în formă de curcan.

Hallie îngână ceva la auzul anunțului, prea puțin entuziasmată, ocupată să-și curețe un cartof. Îi era de ajuns cât o sâcâise mama ei, obligând-o să se ridice din pat și să se pregătească pentru cină. Oricum depunea eforturi supraomenești să stea liniștită la locul ei, să dea platoul cu cartofi mai departe și să îndure veselia cu care sărbătoreau toți cei din jurul ei. I se părea că sărbătorile ar trebui interzise, pentru că erau o cruzime și o pedeapsă pentru cei aflați în suferință.

— De fapt, e pentru amândouă, precizează Auggie.

Atât el, cât și Amber purtau pulovere croșetate special pentru această ocazie, cu un model cu mici curcani pe piept.

— Ia ghiciți!

Toată lumea tăcu. Grace stătea cocoșată la locul ei, la fel de lipsită de chef ca și Hallie. De la cearta din seara aceea, aproape că nici nu-și mai vorbiseră. Deși îi părea

bine, pentru că astfel avea parte de liniște și nimeni nu îi mai lua în râs suferința, Hallie simțea că ceva nu este în regulă. De ce era Grace supărată când *ea*, Hallie, era cea care suferea?

— Deci? le încurajă Valerie, cu o privire atotștiutoare. Ce credeți că este?

— Nu știu, ridică Hallie din umeri. Amber e însărcinată?

Se lăsă din nou tăcere. Auggie și Amber se uitară unul la altul și izbucniră în râs.

— Ha! pufni Auggie. Glumești? N-o cunoști pe fetița mea!

— Însărcinată? hohoti Amber. Un plod care să zbiere și să urle toată ziua? Vai de mine! Nu, draga mea! Marilyn și Monroe sunt copiii mei, nu-i așa? Da, voi sunteți! îi alintă ea, ridicând în brațe unul dintre câini și mângâindu-l drăgăstos.

— Mă rog, își dădu Hallie ochii peste cap. Atunci ce e?

— Vrei să le spui tu? îl întrebă Amber pe Auggie.

— Nu, nu, a fost ideea ta.

— Dar tu ai organizat totul.

Hallie se rezemă de spătar, urmărindu-i cum se tachinează. Ce mai conta cine le spunea? Cui îi mai păsa de surprize? Nu ar fi interesat-o decât dacă i s-ar fi spus că Dakota e în bucătărie, gata să intre cu cele cinci feluri de plăcintă cu dovleac comandate de Amber. În rest, nimic nu avea importanță. Ce ar fi putut să conteze mai mult decât cele peste cincizeci de e-mailuri, treizeci și două de mesaje vocale și patruzeci de mesaje scrise pe care i le trimisese și la care el nu-i răspunsese?

— ...Până la New York.

— Ce? sări Hallie, prinzând din aer ultimele cuvinte.

— Vezi, știam eu că-i captez atenția, râse Auggie.

Hallie se uită în jur. Amber o privea cu mândrie; până și Grace părea ceva mai interesată.

— Ce e cu New York?

— Amber vă ia într-o mică escapadă, îi explică mama surâzătoare.

— Un fel de încălzire pentru vacanță, adăugă Amber, bătând fericită din palme. Putem să mergem la cumpărături, să vedem luminile...

Hallie, deja în picioare, se repezi spre Amber să o strângă în brațe.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! E perfect! O să-l văd pe Dakota!

— Așa vreau să te văd! se bucură Amber.

— De prea multă vreme stai și plângi. Nu e sănătos, observă unchiul.

Hallie începu să țopăie prin cameră de bucurie. New York! Dakota! Se vor revedea, vor da uitării trecutul, iar singurătatea din ultimele săptămâni avea să dispară ca și cum nici n-ar fi fost. Totul va reintra în normal.

Nu își putu stăpâni un chiot de fericire. Stelele se aliniau din nou pentru ea, soarta era de partea ei.

— Când plecăm? se interesă, gata să plece chiar și în secunda următoare. Cât stăm? Când trebuie să-mi fac bagajul?

Plecară abia după două săptămâni, dar pentru Hallie zilele trecură repede, într-o

agitație continuă. După decolarea lui Dakota avusese impresia că timpul abia se târăște, însă gândul că îl va revedea o impulsionă să își pregătească bagajele. Găsi atâtea de făcut: ședințe la saloanele de înfrumusețare, cumpărături, alegerea celor mai potrivite haine care să-l facă pe Dakota să-i cadă la picioare, acolo unde-i era locul! Nici măcar nu se gândi la un plan de rezervă – pentru că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Aterizară în friguroasa metropolă și se urcară într-o limuzină cu canapele plușate, care le lăsă în fața hotelului Waldorf Astoria, unde urmau să stea o săptămână întreagă.

— Aveți apartamentul regal, îi informă recepționerul când le predă cheia.

Amber, înfofolită într-o haină albă de schi, cu blăniță falsă la glugă, chicoti.

— Ați auzit, fetelor? zise ea, înghiontind-o pe Hallie. Apartamentul regal. Ia uitați ce brad frumos!

Însă fetei nu-i păsa de podoabele de Crăciun.

— Ați primit vreun mesaj pentru noi?

— Nu, domnișoară Weston, anunță recepționerul după ce consultă ecranul calculatorului.

— Sigur? Nici flori sau bomboane de ciocolată? Sau ursuleți uriași de pluș?

Dakota fusese destul de discret când venea vorba de cadouri, dar nu se știa niciodată.

— Îmi pare rău, zise recepționerul, zâmbind discret. Dar vă anunțăm de îndată ce primim ceva.

— Bine, spuse Hallie resemnată.

Apoi cercetă holul extravagant, cu speranța că-l va descoperi pe Dakota în spatele bradului, pregătit să-i facă o serenadă. Ce frumos ar fi fost dacă și-ar fi cerut iertare așa! Însă nu văzu decât corul de băieți care solfegiau în dreptul șemineului.

— Ar trebui să-i mai dau un telefon, se hotărî Hallie în drum spre lifturi.

În spatele lor veneau doi băieți încărcați cu geamantanele lui Amber, pline cu haine de firmă.

— I-am trimis un mesaj cu ora la care aterizăm, dar cred c-ar vrea să știe că am ajuns în siguranță.

Ușile se închiseră în urma lor. Grace o studie cu o privire în care nu se putea citi nimic.

— Te-a sunat înapoi?

Hallie se blocă. Cum mai știa Grace să-i taie avântul!

— Nu, dar acum că sunt aici, sunt sigură c-o să mă caute.

— Sigur că da, o bătu Amber pe umăr. Până atunci, avem atâtea de făcut!

Unul dintre câinii ei lătră scurt, parcă aprobând-o, și scoase capul afară din geanta de piele cu monogramă. Amber nu suporta să stea departe de ei, așa că Marilyn și Monroe zburaseră cu bilet de clasa întâi.

— Ador orașul iarna, oftă Amber. E ca în filmul meu preferat.

— *Manhattan?* întrebă Grace.

— *Blonda de la Drept?* zise Hallie, neputând să se abțină.

— Nu, prostuțelor! *Serendipity!*

Apartamentul era cu adevărat luxos și uriaș: Amber avea dormitorul cel mai mare, iar Hallie și Grace, care împărțeau o cameră, aveau paturi imense și vedere spre Central Park; în cada din baie ar fi putut să încapă un batalion întreg. Însă aceste detalii nu contau pentru Hallie. Le lăsă pe tovarășele ei de călătorie să facă singure turul de onoare și se repezi la coșul de cadouri, care le aștepta pe masa din lemn de alun. Era plin de bomboane de ciocolată și produse cosmetice scumpe.

Normal, Dakota nu avea cum să o lase să ajungă acolo fără să-i trimită un simbol al dragostei lui! „Să vă distrați“, citi pe cartea de vizită. „Fetele mele merită să se distreze...“

— E de la Unchiul Auggie, anunță dezamăgită.

Amber se emoționă toată.

— Ce frumos din partea lui! Mi-a trimis Godiva, preferatele mele, zise ea și imediat desfăcu o trufă de ciocolată. Omul ăsta e o bijuterie!

Într-un fel, Amber îl descrisese foarte bine pe soțul ei. Cu siguranță că nu s-ar mai fi emoționat la fel de mult dacă ar fi fost nevoită să se cazeze la Holiday Inn și să mănânce pufuleți de la un tonomat.

Hallie le lăsă pe Amber și Grace să se bucure de cadou și se duse să-și verifice e-mailul. Femeile ca Amber făceau alegerile pe care le considerau ele potrivite, însă unele lucruri erau mai importante ca banii sau ca statutul social. Dragostea adevărată, de pildă. Discutase de multe ori cu Dakota despre asta și despre felul în care dragostea lor era mult mai trainică decât a altora. Nu conta dacă avea să ajungă să moară de foame prin cine știe cocioabă. Aveau să rămână fideli artei pe care o practicau. Și dragostei lor.

Nu aveți mesaje noi.

— Ești gata? spuse Amber, apărând în prag.

Își schimbase ghetele cu care călătorise în avion cu o pereche de cizme cu toc de zece centimetri.

— Avem timp să dăm o tură pe la Bloomingdale’s și apoi să mâncăm ceva înainte de spectacol.

— Luați-o voi înainte, zise Hallie. Presimt că mă ia durerea de cap, așa că aș vrea să rămân aici, să mă refac puțin după zbor.

— Sper că nu aștepți să te sune, nu? o descusu Amber. Să știi că n-o să obții niciodată nimic de la un bărbat dacă stai și aștepți. Trebuie să ai inițiativă, să-l faci gelos.

— Nu, nici vorbă! zise Hallie cu un zâmbet căznit. Vreau să fac o baie, o să comand ceva prin room-service... Mă descurc, serios!

— Bine, fie, cedă Amber și o sărută pe obraz. Să comanzi homar. Când pleci într-un loc mai pretențios, să comanzi întotdeauna homar.

Grace și Amber plecară, iar Hallie rămase singură. Se trânti pe un fotoliu și încercă să se obișnuiască cu liniștea.

Avea să sune. Era convinsă.

Însă Dakota nu sună. Restul zilei Hallie și-l petrecu învârtindu-se degeaba prin

cameră – butonă telecomanda televizorului, despachetă toate bagajele, ba chiar făcu și o lungă baie în spumă. Afară se întunecă treptat și orașul se umplu de lumini superbe. Hallie se ghemui pe unul dintre pervazuri ca să admire splendoarea iernii. Era frumos, însă gândul o ducea numai la serile pe care le petrecuse cu Dakota pe Mulholland Drive, privind în jos spre pătura de luminițe din L.A. și făcând planuri mărețe; își aminti toate speranțele pe care și le împărtășiseră și toate visurile pe care voiau să le transforme în realitate.

Între timp, el se afla undeva în oraș și trăia aventura vieții lui. De unul singur.

Durerea de cap mimată mai devreme deveni reală; o simțea dinapoia ochilor, ca pe o zvâcnire chinuitoare. Își lipi palma de geam și trasă ușor o linie, încercând să-și imagineze noua viață a lui Dakota. Dar nu reuși. Tot ce-și spuseseră, toate planurile pe care le puseseră la cale erau gândite pentru doi – pentru ei doi. Îi promisese!

În cele din urmă, formă numărul pe care îl știa pe de rost.

— Salut, sunt eu, Hallie. Voiam să-ți spun că sunt aici, în New York. Mă găsești la hotelul Waldorf Astoria... sau pe mobil, ca de obicei...

În timp ce vorbea, încerca să nu se gândească la zecile de mesaje la care nu primise răspuns și la toate apelurile care nu îi fuseseră întoarse. Probabil că Dakota avea un motiv întemeiat pentru care nu-i răspunsese. Poate își pierduse telefonul cu luni în urmă, și atunci nu avea cum să știe că ea e acolo. Poate trecea printr-o perioadă de abstinență în care renunțase la tehnologie și nu își citea mesajele. Poate...

Se făcu ora nouă, iar Amber și Grace se întoarseră cu brațele pline de pungi foșnitoare; câinii le însoțiseră, desigur, într-o geantă specială.

— Cum te simți, draga mea? se interesă Amber, abandonând pungile într-un morman, după care se prăbuși pe canapea, își scoase cizmele și oftă mulțumită. Ce bine e! Nici nu știi ce-ai pierdut! Iar cina... Ospătarul-șef arăta ca un elf. O piticanie de francez cu nasul pe sus!

— Așa e, confirmă Grace, care li se alătură în salon cu o caserolă cu mâncare în mână. Era foarte arogant cu noi, așa că Amber, ca să-l învețe minte, a comandat cea mai scumpă sticlă de vin din meniu și a băut numai jumătate de pahar!

— Carbohidrații, explică Amber. Caloriile din alcool sunt calorii goale.

— Nicio veste de la Dakota? întrebă Grace, văzând că sora ei tace.

Hallie nu scoase niciun cuvânt; în cele din urmă dădu din cap.

— Nu putem să stăm așa, pur și simplu, zise Amber și se ridică, plină de energie. Du-te și schimbă-te. Ieșim în oraș.

— Nu-i cazul, oftă Hallie.

Mila mătușii ei era ultimul lucru de care avea nevoie, însă nu avea cum să o evite.

— Nici să n-aud! îi tăie vorba Amber, trăgând-o de pe pervaz. Orașul ne așteaptă. Bem ceva, luăm un desert și după aia mergem în club.

— Suntem minore, tuși Grace cu subînțeles.

— Bine... Atunci rămânem la desert.

Hallie analiză situația. Putea să țină telefonul la îndemână, cu soneria la volum

maxim.

— Bine, acceptă ea, iar Amber sări în sus de bucurie. Dar numai în restaurantul hotelului. În caz că sună, să știe unde să mă găsească, explică ea, dar apoi observă privirea lui Grace și adăugă plină de încredere, deși o repetase de atâtea ori: O să sune. Știu sigur!

III

Hallie înțelese destul de curând că, dacă Dakota nu vine după ea, va trebui ea să-l caute.

— Nu e o idee prea bună, observă Grace, care se chinuia să țină pasul cu ea printr-un cartier din Brooklyn.

Grace era înfofolită într-o haină groasă, purta apărători pentru urechi și avea un fular atât de bine strâns în jurul gâtului, încât Hallie nu înțelese imediat ce spusese sora ei.

— Te rog, hai să ne întoarcem în Manhattan să ne întâlnim cu Amber. Vrea să mergem la patinoar și la cafeneaua aia din filmul ei preferat.

— Nu! se încăpățână Hallie.

Nici ea nu înainta mai ușor; gerul îi amorțise picioarele. Dar era hotărâtă ca la revederea cu Dakota să arate fabulos: fără șrampi sau haine largi. Așa că purta rochia despre care el îi spusese de mai multe ori că o face să arate ca o vedetă din anii ’40 și jacheta de piele pe care i-o împrumutase el la început și pe care ea nu se îndurase să i-o mai înapoieze.

Avea să arate perfect la întâlnirea cu el. Asta dacă nu cumva îi degerau picioarele până atunci.

— Hallie...

— Nu erai obligată să vii cu mine! o întrerupse ea. Nu ți-am cerut să vii, așa că termină!

Dădu colțul și se uită în lungul străzii. Formația postase pe blog ultimele noutăți despre studioul de înregistrări, așa că adresa nu era greu de găsit.

— Am ajuns!

Se aflau în fața unei clădiri uriașe și hidoase, care îi dădea lui Hallie fiori. Totul avea să se termine cu bine. Oricare ar fi fost motivele pentru care nu o mai sunase, nu mai contau; dragostea lor era mai puternică decât orice. O singură privire în ochii ei și Dakota avea să înțeleagă imediat ce-ar fi putut pierde. Și nu avea să își asume din nou un asemenea risc.

— Nu m-am plâns. Doar că nu vreau să mai suferi.

Fără să o ia în seamă, Hallie apăsă pe sonerie. Câteva secunde mai târziu, ușa se deblocă.

— Te mai văicărești mult, îi zise ea lui Grace, sau vii înăuntru?

Grace își dădu ochii peste cap, însă o urmă înăuntru, la căldură. Urcară la etajul al

doilea. În spatele unui birou lung, un băiat cu o creastă albastră mesteca de zor la o gumă. Munți de discuri tapetau pereții din cărămidă.

— Salut, zise Hallie, repezindu-se la birou. Sunt cu Take Fountain. În care studio sunt?

— Ești cu ei? se miră băiatul cu creastă albastră, ridicând o sprânceană cu piercing.

— Da, răspunse fata cu veselie. Tocmai am ajuns din L.A. Sunt pe aici, nu? zise ea și făcu un gest spre culoarul cel mai apropiat.

— Au fost, ridică băiatul din umeri. Au terminat înregistrările săptămâna trecută.

Hallie simți că i se înmoaie genunchii, dar încercă să își țină firea.

— La naiba! Am o grămadă de hârțoage de la managerul lor. Poți să-mi dai o adresă, ceva?

— Îmi pare rău. Toți vin și pleacă.

— Dar trebuie să ai ceva, insistă ea, încleștându-și pumnii de frustrare. O adresă sau un număr de telefon...

Tânărul ridică încă o dată din umeri.

Deodată, ușa unui studio se deschise larg și se iscă larmă mare. Un grup de băieți îmbrăcați în blugi cu turul lăsat, cu șepcile aranjate cu cozorocul la spate și cu lanțuri groase la gât trecură pe lângă cele două fete.

Grace încercă să o tragă pe sora ei la o parte, dar Hallie o ignoră, preocupată cum era să scoată niște informații de la băiatul de la recepție. Dintr-un motiv inexplicabil, puștanul părea că stă în calea regăsirii ei cu Dakota.

— Nu înțelegi că trebuie să-i găsesc? zise ea, ridicând vocea. E foarte important.

Tânărul făcu o grimasă.

— Sunt prietenii mei, insistă ea. Dakota mă așteaptă.

— Sună-l, zâmbi celălalt, spărgând un balon de gumă. Dacă sunteți prieteni chiar atât de apropiați.

— Era o surpriză, spuse ea.

Buza de jos începu să-i tremure și ochii să-i lăcrimeze. De ce se purta așa cu ea?

— Nu înțelegi, urlă. Am venit tocmai din L.A. pentru el. Trebuie să-l văd!

— Mai bine cheamă paza, râse cineva în spatele lor. Avem aici o admiratoare înrăită.

— Poftim? se răsti Hallie la cel care vorbise. Ți se pare amuzant?

— Hallie, te rog, încercă să o potolească sora ei, însă Hallie se smuci și se întoarse din nou spre băiatul din spatele biroului.

— Nu-mi trebuie decât o adresă. O nenorocită de adresă. Și ție ți se pare că sunt o nebună! Nu sunt, înțelegi? se răsti ea și bătu cu pumnul în masă. Nu sunt nebună!

Se lăsă tăcere.

Se uită în jur. Până și cel care se amuzase mai devreme asista la scenă înmărmurit. Hallie oftă prelung, dintr-odată eliberată.

— Hai să mergem, o împinse Grace spre lift.

Hallie acceptă, extenuată. O urmă pe sora ei, care își ceru scuze în treacăt față de

ceilalți. Nu-i mai păsa. Aceasta fusese ultima ei încercare de a ajunge la Dakota și se dovedise a fi un eșec total.

— Poate e mai bine așa, observă Grace în timp ce coborau cu liftul. Adică ce-ar fi putut să spună el ca să îndrepte lucrurile?

— Orice, răspunse Hallie, mirată de întrebare. Că mă iubește, că a greșit, că vrea să fim din nou împreună.

— Nu crezi că ați fi fost acum împreună dacă el ar fi vrut?

— Nu e chiar atât de ușor, se răsti Hallie, simțindu-și întreg corpul ca un sloi de gheață. Ești prea mică și nu înțelegi. Dragostea e... complicată uneori.

Aproape de ieșire, Hallie observă anunțurile lipite pe pereții de cărămidă. Lecții de chitară, amplificatoare de vânzare, audiții... Și concerte live. În toată acea amestecătură de scrisuri, numele Take Fountain îi sări în ochi ca și cum literele ar fi fost uriașe.

— Uite! strigă ea, rupând un afiș pe care îl flutură în fața lui Grace. Cântă într-un club, lunea viitoare. O să-l găsim acolo pe Dakota!

Strânse afișul la piept. Desigur! Aceasta era regăsirea pe care erau meniți să o trăiască: în lumina reflectoarelor, pe scenă, Dakota privind-o fermecat, în văzul mulțimii, care rămânea în umbră...

— Ți-am spus eu, reluă Hallie înveselită și ieși din nou în gerul pătrunzător, cu Grace de braț. Totul o să fie bine. E un semn.

Acum că știa când i se va împlini destinul, Hallie se relaxă și reuși să se bucure de vizită. Tot restul săptămânii se dedică planurilor amețitoare ale lui Amber, care pastișă toate momentele-cheie din serialul ei preferat. Astfel patinară în Rockefeller Center, băură cacao și cafea în cafeneaua Serendipity 3, făcură poze cu Empire State Building din locul în care Amber se jură că Meg Ryan și Tom Hanks își dăduseră întâlnire în *Nopți albe în Seattle*. Hallie acceptă toate inițiativele lui Amber cu zâmbetul pe buze. Nici măcar când Amber se întâlni cu Missy, una dintre prietenele ei anonime din L.A., cu care petrecu trei ore într-un magazin de lenjerie, nu-și pierdu buna dispoziție. Dakota era programat pentru luni seara și nimic nu trebuia să le mai stea în cale de data asta.

— Ce drăguț e, nu-i așa?

Hallie ridică privirea. Dădaca lui Missy, Lucy, îi arătă un neglijeu de mătase.

— Probabil, zise Hallie cu dezinteres.

— Tu ce zici, Grace? repetă Lucy și i-l arătă celeilalte. Bărbații adoră albastrul. Cel puțin *unii*...

Grace ridică din umeri și se așeză într-un fotoliu, cu băiatul lui Missy în brațe.

— Sau mai bine îmi iau ceva pe negru, zise Lucy și trecu la un șir de sutiene și chiloți agățate ca niște decorațiuni de Crăciun pe un șnur argintiu. E mai sexy. Și e de preferat să fii sexy. Mai ales după o perioadă mai lungă de absență.

Lucy vorbea cu subînțeles și se vedea că de-abia așteaptă să o întrebe cineva mai multe.

— Ai prieten? se interesă Hallie îndatoritoare.

Îi plăcea fata. Părea să aibă gusturi, deși lucra pentru o femeie care își îmbrăca bebelușul în costumașe din imitație de leopard.

— Da! exclamă Lucy. E atât de romantic! Ne întâlnim în secret, pentru că familia lui n-ar fi de acord.

— Ce scandalos, o tachină Hallie.

— El e aici în vizită la familia lui, pe perioada sărbătorilor. N-aș suporta să stau departe de el, așa că i-am sugerat lui Missy să mă ia cu ea la cumpărături, spuse Lucy, făcându-i cu ochiul lui Hallie.

— Inteligent, aprobă Hallie.

— Nu? Așa măcar putem să ne strecurăm cumva ca să fim singuri...

Și îi flutură prin față neglijeul, sugestiv.

— Tu ce zici, Grace? Albastru sau negru?

— Oricare. Grace se ridică brusc și își luă haina. Mă duc înapoi la hotel. Vreau să dorm puțin înainte de cină.

— Vin și eu, căscă Hallie. N-am crezut c-aș putea vreodată să mă plictisesc de cumpărături, dar deja e de-ajuns. Baftă cu întâlnirea voastră secretă. Eu aș zice să mergi pe negru. E clasic.

— Stați că venim și noi, se grăbi Lucy. E ora de somn a lui Milo și apartamentul nostru e în drum spre hotelul vostru. Putem să împărțim banii de taxi.

— Bine, aprobă Hallie. Grace?

— Sigur, oftă cealaltă, nemulțumită. Ne vedem afară.

Grace o luă înainte, lăsând-o pe Hallie să găsească o casă liberă și să plătească suvenirele și cadourile cumpărate. Le fusese greu să se încadreze în bugetul lor – mai ales în magazinul ales de Amber, unde până și o pereche de mănuși avea un preț cu cel puțin trei cifre. În cele din urmă reușise. Probabil că unchiului Auggie nu-i trebuia încă o pereche de mănuși de golf, dar gestul conta!

— Ce are sora ta? se interesă Lucy în timp ce stăteau la coadă la casă.

Se aglomerase pentru că era o singură casieriță, care flirta cu tânărul din fața lor în timp ce făceau schimb de cărți de vizită, de parcă mânuiau obiecte sfinte.

Lucy îl luă pe Milo în brațe și o studie pe Hallie cu interes.

— Are pe cineva acum?

— Crezi că-mi spune mie ceva? pufni Hallie.

— Serios, trebuie să fie cineva. Poate din San Francisco? insistă Lucy cu o privire aspră, care se topi imediat într-un zâmbet senin. Mă gândeam că poate... îi fac lipeala cu cineva.

— Nu te deranja, râse cealaltă. Umblă tot timpul cu un vecin de-al nostru, Brandon. Ar mai fi un tip de la școală, Harry, și poate...

Se opri brusc, fiindcă zărise în departamentul de lenjerie pentru bărbați un cap cu păr brunet, cârlionțat. Tresări. Să fie oare...?

— Cine? așteptă Lucy. Spuneai ceva.

— Ce? întrebă Hallie absentă, încercând să îl vadă mai bine pe bărbatul din celălalt

capăt al magazinului, dar era prea departe și stătea ascuns după niște sacouri.

— Ziceai că ar mai fi cineva pentru Grace?

Hallie nu își lua ochii de la străin. I se mai păruse de câteva ori că-l vede pe Dakota prin L.A., dar acum era altceva – de data asta chiar putea să fie el! Însă în clipa următoare o blondă se apropie de străin și clătină din cap când văzu ce sacouri își alesese; îi dădu un altul ca să-l încerce. El o ascultă și lăsă sacourile jos.

Hallie răsuflă prelung. Bineînțeles că nu era el – ce să caute Dakota în Bergdorf, la raionul de sacouri? Nu era stilul lui. Lui îi plăceau tricourile jerpelite și blugii ponosiți. Își întoarse privirea spre tânărul din față, care în sfârșit își pusese în buzunar cartea de vizită cu numărul casieriței.

— Hallie? auzi glasul lui Lucy.

— Da, nu contează.

Păși în față și puse lucrurile cumpărate pe tejghea.

— De unde ziceai că ești, din Anglia? schimbă ea subiectul. Întotdeauna mi-am dorit să ajung în Londra.

În taxi Lucy nu mai conteni cu povești despre Anglia, iar apoi insistă să se oprească la hotelul lor ca să admire holul de la intrare.

— Ce atmosferă de Crăciun, zise ea cu încântare, lăudând beculețele și bradul.

— Domnișoară Weston? o interpelă recepționerul. Aveți un vizitator. Un tânăr...

— Unde? sări Hallie. A lăsat vreun bilet?

— Nu, dar l-am văzut că se îndrepta spre salon. Poate că e încă acolo.

Hallie nici nu-l mai auzea. Deja o luase la fugă spre salon, cu inima gata să-i sară din piept. Venise! Alergă într-un suflet, alunecând pe podeaua de marmură, împingându-i la o parte pe cei pe care îi întâlnea în cale. Se opri la intrarea în salon și studie canapelele cu o privire avidă. Nu-l vedea nicăieri. Iar apoi...

Speranțele i se năruiră când în locul cârlionților negri zări un tânăr cu păr șaten, nepieptănat, îmbrăcat într-o haină groasă și în pantaloni kaki în locul blugilor murdari și a jachetei de piele.

— Tu erai... zise ea, fără a-și putea ascunde dezamăgirea.

Theo o auzi și se întoarse spre ea.

— Bună, Hallie.

Se ridică să o salute, dar când văzu tristețea de pe chipul ei, se opri. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, oftă ea. Doar că am crezut că ești altcineva.

— Îmi pare rău, spuse el și o îmbrățișă, ușor stânjenit.

— Ce cauți aici?

Știa că se răstește, însă nu-i mai păsa. Toată lumea se găsea să îi iasă în cale, mai puțin cel pe care își dorea să îl vadă mai mult decât orice pe lume.

— Petrecem sărbătorile la bunica mea, care stă aici, explică Theo. Mâine seară dăm o petrecere și mă gândeam că poate ai vrea să vii. Adică să veniți, adăugă el și se uită în jur plin de speranță.

— Eu mă duc la un concert al lui Dakota, dar probabil c-o să vrea Grace să meargă. De ce n-o întrebi chiar tu?

Tocmai în acel moment intră și Grace în salon, urmată de Lucy.

— Uite cine a venit în vizită, zise Hallie. Ce frumos, nu?

Grace tăcu, însă Lucy se entuziasmă imediat.

— Teddy! Dumnezeule! Credeam că vii abia săptămâna viitoare!

— Vă cunoașteți? se miră Hallie, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Theo se bâlbâi, așa că interveni Grace:

— S-au întâlnit astă-vară. În Hamptons.

— Ce mică e lumea, ridică Hallie din umeri.

Theo încă nu-și revenise din șoc, și se înroșea tot mai tare.

— Mă rog, ai lui dau o petrecere mâine seară și a venit să te întrebe dacă vrei să mergi.

— Cu cea mai mare plăcere! sări Lucy.

Hallie tocmai se pregătea să îi spună că nu despre ea e vorba, când Grace se dădu înapoi, aproape lovindu-se de o măsuță.

— Trebuie să plec, îngăimă ea. Mă doare capul. Trebuie să mă întind.

— Dar Theo a venit aici pentru tine, zise Hallie nedumerită.

Oare chiar nu vedea? Iubirea vieții ei stătea în fața lor ca un câine plouat și ea nu reacționa?

— Ar trebui să luați o cafea, să povestiți ce-ați mai făcut...

— Nu pot acum. Mulțumesc.

Grace îi aruncă lui Theo un surâs vag, apoi se răsuci pe călcâie și dispăru în grabă, aproape alergând. Hallie se uită după ea încruntată. Grace se purtase foarte nepoliticos, nu era deloc în firea ei. Chiar și dacă o acostau niște vagabonzi în stația de metrou, Grace le zâmbea întotdeauna și se scuza că nu are bani.

— Ar trebui să mă duc după ea, spuse Hallie. Să mă asigur că e bine.

— OK, zise Theo dezamăgit.

— Nu-i nimic! interveni Lucy bucuroasă. Îi țin eu companie lui Theo.

Hallie o prinse pe Grace la lift.

— Ai înnebunit? De ce l-ai repezit așa? A venit pentru tine, e limpede ca lumina zilei!

Grace clătină din cap. Abia după ce intrară în lift Hallie auzi un suspin. Se uită la sora ei. Plângea.

Grace plângea!

— Ce s-a întâmplat? Nu o mai văzuse pe Grace plângând de... Niciodată! Nici măcar la înmormântarea tatălui lor.

— E cu Lucy! răspunse Grace, cu buzele tremurânde. Din vara asta. Ea s-a tot dus la el la facultate. Se iubesc, zise ea cu mare greutate.

— Nu se poate! murmură Hallie.

Își aminti de comentariile îndrăznețe ale lui Lucy despre lenjerie și întâlniri secrete.

Nesimțita!

— Nu e vina ei, zise Grace vădit îndurerată. E a mea. N-ar fi trebuit niciodată să-mi închipui că...

Ușile liftului se deschiseră. Fetele ieșiră și se opriră în fața apartamentului lor. Grace încercă fără succes să treacă o cartelă de acces prin fantă, până când sora ei i-o luă din mână.

— Uită-te la mine, pufni Grace, nici măcar o ușă nu mai pot să deschid!

Hallie clătină din cap. Nu ușa era problema, ci fetișcana aia pistruiată, cu accent englezesc. Bănuise ea că ceva nu este în regulă. Nicio fată drăguță nu-și căuta o slujbă de bonă fără să aibă vreun interes ascuns.

— De unde știi? se interesă. Ți-a zis ea?

— De ce să nu-mi spună? se trânti Grace pe canapea, cu ochii umflați de plâns. Crede că suntem prietene. Nu știe...

Hallie se îndoia totuși.

— Și Theo ce-a zis?

— Nimic. Nu mi-a spus nimic. Nici că a cunoscut pe cineva, nici că ar fi cu cineva. Poate de-aia a venit în vizită în L.A. S-o vadă pe ea.

Hallie se îngrozi când văzu deznădejdea surorii ei. Se așeză alături de ea pe canapea, dintr-odată simțindu-se vinovată. Tot timpul considerase sentimentele surorii ei niște copilării pentru care o putea tachina. Dar ceea ce citea pe chipul lui Grace nu erau copilării, ci durerea provocată de o dezamăgire în dragoste cât se poate de reală.

— De cât timp știi?

— Din octombrie. Mi-a zis că e un mare secret și m-a rugat să nu spun nimănui...

— Deci de-atunci până acum...

Hallie își aminti de cearta lor. O acuzase pe Grace de lașitate, când de fapt și ea suferise la fel de mult, tot după un băiat care nu era lângă ea.

— Ah, Grace, zise ea și îi mângâie părul.

— E vina mea, oftă Grace. Nu trebuia să-mi fac speranțe că noi am putea să... că Theo a simțit vreodată...

— Ba a simțit și încă simte, insistă Hallie. Se vede cu ochiul liber.

— Ba nu, e doar un prieten. A vrut doar să fie drăguț cu mine după ce a murit tata. Atât. Eu am fost cea care a vrut mai mult.

— În sfârșit o recunoști, zâmbi Hallie, iar Grace o privi întrebător. În sfârșit recunoști ce simți... E prima oară când recunoști că-ți place de el.

— Da, râse Grace. Dar nu mă ajută cu nimic.

Rămaseră câteva minute în tăcere.

— Scuze, spuse Hallie în cele din urmă. Pentru c-am fost...

— O egoistă insensibilă? sugeră Grace, cu o urmă de surâs pe buze.

— Voiam să spun „absorbită de problemele mele“, dar fie!

— Nu s-ar fi schimbat nimic, chiar dacă știai.

— Dar am fi putut să trecem împreună prin toate astea. Ne-am fi pierdut iubiții, dar

măcar ne-am fi avut una pe cealaltă.

— Nu, zise Grace plânsă, dar resemnată. Ai avut dreptate. Theo n-a fost niciodată al meu. Tu măcar l-ai avut pe Dakota.

— Încă îl mai am, o corectă Hallie. Sau cel puțin o să-l am. Luni.

Grace își lăsă capul pe umărul lui Hallie, așa cum obișnuiau să facă în copilărie când se ghemuiau să se uite la desene animate.

— Sper, sincer. Pentru că nimeni n-ar trebui să sufere așa. Nici măcar tu.

— Mulțumesc!

— Știi la ce mă refer.

IV

Deși Hallie ar fi preferat să nu se ducă deloc la petrecerea de Crăciun a familiei Coates, Grace insistă ca măcar să treacă pe acolo să îi salute pe toți.

— Altfel Theo o să-și dea seama că ceva nu e în regulă, explică ea.

— Și ce dacă? se miră Hallie în timp ce se ruja la oglindă.

Ardea de nerăbdare să ajungă la concertul lui Dakota. Chiar e ceva în neregulă!

— Nu vreau să-și dea seama. Te rog. Dacă află că sunt supărată din cauza lui Lucy, o să stric totul.

În opinia lui Hallie, Theo stricase deja totul, dar, la insistențele lui Grace, luni după-amiază cele două surori își făcură apariția la reședința familiei Coates din cartierul Upper East Side, unde le întâmpină un ușier îngâmfat.

— Iarăși penthouse, oftă Grace în timp ce se ștergea pe picioare pe preșul de la intrare.

— Asta pentru că le place să-i privească de sus pe alții.

Nici nu termină bine fraza, că ușa se deschise și Portia apăru în prag. Purta o rochie albă simplă și un colier de diamante sclipitoare la gât. Nu mai juca rolul văduvei vesele, își zise Hallie, analizându-i ținuta.

— Fetelor! Ce-i cu voi...? zise Portia uimită. Adică bine ați venit!

Hallie surâse răutăcios. Meritase efortul de a veni, măcar ca să o vadă pe Portia neplăcut surprinsă.

— Nu ți-a spus Theo că ne-a invitat? întrebă Grace.

— Nu, probabil că a uitat, zâmbi gazda rece. Dar intrați. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine.

Fetele o urmară. Apartamentul era spațios și construit pe stil vechi, cu ferestre înalte și podele neacoperite. Și mobilierul avea un aspect învechit. Musafirii, toți aleși pe sprânceană, stăteau împărțiți în grupulețe; toți aveau ținute elegante și sorbeau vin. Doar bradul aranjat într-un colț și colindele de pe fundal aminteau motivul pentru care se strânseseră acolo.

— Serviți-vă cu orice, le invită Portia arătând spre ospătarii care se plimbau cu tăvi. Să beți suc, desigur. Dash e în camera de joacă, dar sunt sigură că i-ar face plăcere să vă vadă.

— Mulțumim, spuse Grace.

Urmă o tăcere. Portia se uită la ele.

— Păi... îmi pare bine să vă revăd. Vorbim mai târziu, zise ea, după care se răsuci pe

tocurile imposibil de înalte și dispăru în mulțime.

— Oamenii ăștia habar n-au ce înseamnă spiritul Crăciunului, murmură Hallie. Par mai degrabă din tagma lui Scrooge.

— Șșt! Sunt rudele noastre.

Hallie își dădu ochii peste cap. Din punctul ei de vedere, îți alegeai familia, nu te pricopseai cu ea doar pentru că tatăl tău își pierduse mințile la un moment dat și se hotărâse să se recăsătorească. Or fi fost cei din neamul Coates legați de ea prin alianță, dar cu siguranță nu îi erau rude. Nicicând nu s-a purtat în familia ei atâta tweed!

— Stăm o oră cel mult, îi reaminti Hallie surorii ei. Nu vreau să întârzii la concert.

— Dar nici măcar nu putem să intrăm, nu mai sunt bilete, îi aminti Grace. N-am de gând să îngheț afară ore în șir doar ca să...

De undeva se auzi un hohot de râs și deodată o zăriră pe Lucy într-o rochie modestă, de un roz pal; se amuza cu trei doamne mai în vârstă, elegante și cu perle la gât. Grace încremeni.

— Roz? pufni Hallie. Și e blondă! Ce-o fi în capul ei?

Grace surâse discret și trase adânc aer în piept, ca și cum s-ar fi îmbărbătat.

— Ar fi bine să facem un tur să-i salutăm pe toți.

— Să vorbești tare să te audă bătrânii, adăugă sora ei.

După cinci tentative de a le explica musafirilor că erau, într-adevăr, înrudite cu micul Dash – ce curios! –, Hallie mai avea puțin și capitula.

— Îți dau o sută de dolari dacă plecăm acum, zise ea, dând pe gât un pahar de suc de struguri, servit la petrecere special pentru copii.

Bine că nu li se servise în biberoane!

— N-ai de unde, observă Grace. Pun pariu că n-ai nici zece dolari, acum că ți-ai cumpărat rochia asta.

Hallie zâmbi și făcu o piruetă.

— Dar a meritat, nu? Oricum, îți rămân datoare.

Grace refuză.

— Te rog! Serios acum: unul dintre bărbați m-a întrebat unde am fost în vacanță de m-am bronzat așa.

— Nu putem pleca încă. Ar fi nepoliticos.

— Și ce, el n-a fost „nepoliticos“?

— Grace!

La auzul inconfundabilului accent englezesc, cele două se întoarseră. Lucy se apropia, trimițându-le bezele.

— Nu-i așa că petrecerea e minunată? Am stat la povești cu bunica lui Theo o jumătate de oră! Nu știu de ce s-a îngrijorat atâta. Femeia asta e o bijuterie.

— Ce bine, spuse Grace cu un zâmbet șters.

— Așa ziceam și eu! exclamă Lucy, cu ochii mari.

Știind cu cine are de-a face, Hallie surprinse de data aceasta răutatea celeilalte.

— Acum că încep să cunosc pe toată lumea, nu mai văd rostul secretului nostru.

Theo o să fie atât de ușurat!

— Crezi? întrebă Hallie, iar Lucy se uită la ea mirată câteva clipe.

— Cum să nu? I-a fost așa de greu să nu spună nimănui!

— Mda, zise Hallie, zâmbind în continuare. Doar că de regulă, atunci când un băiat te place, vrea s-o spună întregii lumi. Asta doar dacă nu e vorba de un secret murdar la mijloc.

Hallie simți că Grace o împunge în coaste, însă nu rezistă tentației de a termina ce avea de spus:

— Știi, o greșeală de care îi e rușine.

Zâmbetul celeilalte păli imediat.

— Eu și cu Theo ne iubim, șuieră ea printre dinți.

Așa deci! Tot aerul ăla de Mary Poppins era doar o mască, exact așa cum bănuise Hallie.

— „Eu și Theo“, o corectă ea, din nou incapabilă să reziste tentației. „Eu și Theo ne iubim.“ Credeam că englezii sunt mai stricți când vine vorba de corectitudinea gramaticală.

Grace tuși cu subînțeles, apoi zări un ospătar.

— Ah, prăjituri! zise și încercă să o tragă pe Hallie după ea, dar sora ei se împotrivi.

— Dacă vă iubiți atât de mult, cum de nu sunteți și acum împreună? spuse Hallie, făcându-i cu mâna lui Theo, care stătea în celălalt colț al încăperii.

El înlemni când le zări pe toate trei împreună, după care porni iute în altă direcție. De parcă așa se purta un tânăr prins în vâltoarea pasiunii!

— Hopa! observă Hallie cu ironie în glas. Probabil că te-a văzut...

— M-a văzut, zise Lucy cu nasul pe sus. Doar că am căzut de acord să nu facem totul public în seara asta. Așa am hotărât noaptea trecută, pe care am petrecut-o împreună. La el acasă.

Când o auzi pe Grace suspinând, Hallie își pierdu cumpătul cu totul. Se aplecă atât de mult în față, încât vărsă tot sucul din pahar în poala lui Lucy.

— Vai! se prefăcu ea. Ce neîndemânatică sunt! Ar fi bine să fugi repede s-o speli înainte să se păteze.

Șocată, Lucy o fulgeră cu privirea, însă nu scoase niciun cuvânt. În cele din urmă se întoarse pe călcâie și fugi spre baie.

Grace o smuci pe sora ei de braț și o trase în bucătărie. Nu era nimeni acolo; masa era încărcată de bunătăți și peste tot erau înșirate pahare goale. Grace închise ușa în urma lor.

— Nu pot să cred ce-ai făcut!

— Pentru tine. Cu folos, aș zice.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Gestul tău a fost răutăcios, copilăros și...

O urmă de surâs îi miji în colțul buzelor.

— ...Ai văzut ce față a făcut?

— De milioane! râse Hallie. O să-i ia ceva timp să-și curețe rochia, așa că du-te și ia-l

pe Theo la întrebări.

— Nu vreau, zise Grace, rezemându-se de unul dintre dulapuri. Nu vreau să ne certăm. Nu suntem într-o competiție. Dacă mă place, bine, dacă nu... Și e evident că nu mă place.

— Nu e nimic evident. N-ai auzit ce zice fata asta? Ceva nu e în regulă. Sunt sigură că e o mincinoasă.

— De ce? De ce s-ar fi deranjat să mă mintă când aș putea atât de ușor să aflu adevărul de la Theo?

— Și atunci de ce nu te duci să-l afli?

Grace își feri privirea.

— Fetelor, auziră din prag. Nu mai e șampanie.

Cele două se întoarseră spre ușă. Cel care le strigase nu era nimeni altul decât tânărul pe care Hallie îl văzuse la casă, în Bergdorf. Îl recunoscu după părul blond ciufulit și după ceasul scump de la mână.

— Tăvile, ceru el grăbit. Aduceți sticle, ce stați? Dincolo sunt pe sfârșite.

Hallie se uita la el nedumerită.

— Crede că suntem ospătărițe, îi șopti Grace. Nu înțeleg de ce.

— Tu cine ești? îl întrebă Hallie pe tânăr.

— Rex Coates, răspunse el surprins. E petrecerea familiei mele.

— Și noi suntem parte din familie, îl anunță ea, cu un zâmbet tăios pe chip. Suntem surorile tale vitrege.

Se lăsă tăcere. Rex nu catadicsi să-și ceară scuze. Se încruntă ca și cum s-ar fi străduit să proceseze informația, apoi ridică din umeri.

— Dacă vedeți vreun ospătar, să-i spuneți de șampanie, bine?

După care dădu să plece, dar se răzgândi.

— Și sărbători fericite!

Apoi închise ușa în urma lui.

— Ce familie! pufni Hallie. Toți sunt nebuni.

— Cu excepția lui Theo, remarcă Grace.

— Crezi ce vrei.

Hallie nu era la fel de convinsă.

— Tot te mai temi să nu le pari nepoliticoasă oamenilor ăstora?

Grace făcu un gest de lehamite și dădu din cap. În sfârșit îi venise mintea la cap! Hallie o luă repede de braț.

— Hai să plecăm odată de-aici!

Nu aveau bilete pentru spectacol – și nici două sute de dolari, ca să obțină unul de la cei care făceau speculă la intrarea în club. Așa că se duseră direct la intrarea din spate. Era mai simplu să stea acolo până la finalul concertului, pentru ca Hallie să-l surprindă pe Dakota la ieșire. Și gata! Urma regăsirea la care visase atâta timp. Desigur, aleea din spate, plină de gunoaie, nu era tocmai cel mai romantic loc de întâlnire, dar ce mai conta? Odată ce-l revedea pe Dakota, se puteau întoarce împreună la hotel ca să

vorbească mai multe. Cel mai important însă era să-l reîntâlnească.

— Să știi că nu e prea târziu să te răzgândești, zise Grace, urmând-o pe sora ei spre intrarea din spatele clubului.

Cel puțin douăzeci de persoane se strânseseră deja acolo, iar coada de la intrarea din față se prelungea pe toată strada. Take Fountain nu avusese niciodată un public mai numeros. Hallie era mândră de reușita lui Dakota. Formația avea succes!

— Am putea să ne întoarcem la hotel și să ne îmbuibăm cu mâncare, încercă Grace, ghemuindu-se și suflând în mâini ca să se încălzească, de parcă erau la Polul Nord. Știi ce cald și primitor e acolo. Avem prosoape pufoase și temperatură ajustabilă din termostat...

— Termină, spuse Hallie; și ea tremura, însă de emoție. Puțin frig nu strică nimănui.

— Cu excepția celor care mor de hipotermie.

Hallie nu o luă în seamă. Fără să se așeze la coadă, merse drept înainte, croindu-și drum printre fani, și nu se opri decât când ajunse în dreptul ușii. Analiză în treacăt competiția: adolescente care strângeau postere la piept, sperând să prindă un autograf, sau care pândeau formația cu aparatul de fotografiat la îndemână. Dakota nici nu avea să le bage în seamă. Grace venea în urma ei, cerându-și tot timpul scuze pentru deranj.

— Și dacă nu reușești, ce faci?

— O să reușesc!

— Vorbesc serios, insistă Grace.

Își puse mâinile pe umerii lui Hallie și o obligă să se uite în ochii ei.

— Dacă nu merge, ce faci?

Hallie rămase înmărmurită. Ceva înlăuntrul ei se rupse – simți un fior rece, apoi panică. Deodată se auzi un țipăt și mulțimea se îmbulzi spre ușă. Ieșeau! Hallie se smulse din strânsoarea lui Grace, chinuindu-se din răsputeri să fie prima care îl vede. Și îl văzu.

Dakota tocmai ieșea, în urma lui Reed și a lui A.J. Era transpirat; purta un tricou cu Sex Pistols, iar pe deasupra un sacou. Arăta la fel de atrăgător precum și-l amintea. Hallie simți o ușurare copleșitoare. Era chiar acolo, în fața ei. Totul avea să fie bine!

Îl strigă, însă glasul ei se pierdu în vacarmul general. Aleea strâmtă deveni deodată neîncăpătoare pentru mulțimea de fani, iar membrii trupei se văzură înconjurați.

Băieții păreau încântați de succesul lor.

— Înapoi! Înapoi!

Doi bodyguarzi se grăbiră să țină fanii la distanță. Hallie se zbătu să înainteze prin valul celor împinși în spate.

— Dakota! strigă. Aici!

Nu o auzea. Era ocupat să dea autografe pe tricouri, pe bilete de concert, pe brațele goale pe care i le întindeau fetele. Era fericit, deloc intimidat de mulțimea care îi striga numele. La urma urmei, asta își dorise, să cunoască faima.

O limuzină neagră parcă la capătul aleii. Mulțimea se mai rări pe măsură ce fanii se retrăgeau fericiți, cu autografe sau fotografii.

— Stați, strigă Dakota. Nu putem pleca fără ea.

Hallie se lumină toată. O văzuse!

Dar ușa clubului se deschise din nou și unul dintre bodyguarzi conduse afară o fată. Chipul îi era ascuns de o pereche de ochelari de soare uriași; purta blugi negri mulați și ghete de piele, iar părul lung și blond îi cădea în valuri pe cămașa de mătase.

Hallie o recunoscu imediat, iar din mulțime se auzi un suspin general.

— Vai, nu cumva e... Talia!

Talia Talbot, starletă hollywoodiană, vedetă a tabloidelor. Exact fata din magazinul de lenjerie pe care Hallie o văzuse ceva mai devreme.

Valul de mulțime se avântă din nou înainte, spre Talia. Însă Dakota ajunse primul la ea, o luă protector pe după umeri și îi acoperi fața de blițul aparatelor. Talia se lăsă moale pe pieptul lui, de parcă n-ar fi fost vânată de paparazzi zi de zi, încă din seara în care își rupsese „din greșeală“ rochia la gala Premiilor Emmy, când toată țara îi admirase posteriorul.

Hallie încremeni. Cuplul se afla la doar câțiva pași de ea. Dakota îi apăra cu brațul trupul firav; ea se agăța de sacoul lui nou, de firmă. Dintr-odată, ca într-un coșmar necruțător, el se aplecă și o sărută. Un sărut pasional, prelung, care iscă uralele mulțimii, dar care o făcu pe Hallie să se cutremure.

Cum de era posibil?

Cei doi se desprinseră din îmbrățișare, surâzători. Talia se urcă în limuzină. Dakota se întoarse să facă mulțimii cu mâna. Și atunci o zări pe Hallie. Privirile li se întâlniră și surâsul lui păli.

Hallie își veni în cele din urmă în fire. Se strecură pe sub brațul unuia dintre bodyguarzi și se apropie, deși își simțea picioarele moi.

— Hallie...? îngăimă el, aruncând o privire neliniștită spre mașină. Ce cauți aici?

— Am venit să te văd.

Nu putea să își șteargă din minte imaginea lui Dakota sărutând o altă fată,; uitase tot ce își închipuise că-i va spune când se vor revedea.

— Nu înțeleg, zise ea, încercând să acopere uralele mulțimii entuziaste. De ce nu vrei să vorbești cu mine? De săptămâni întregi tot încerc să te sun.

— Ăăă, mi-am luat un telefon nou...

Hallie rămase cu gura căscată. Deci nici măcar nu-i *ascultase* mesajele îndurerate?

— Dar mai știi numărul meu. De ce nu m-ai sunat? Pur și simplu ai dispărut. Nici n-am știut ce să cred!

— Ți-am spus c-a fost o nebunie, spuse el, mutându-se de pe un picior pe celălalt, încercând să îi evite privirea. Aveam nevoie de timp.

— Pentr ce? Pentru *ea*?

Dakota încremeni preț de câteva secunde și o trase deoparte. Bodyguarzii îi înconjurară, ca să formeze un zid între ei și restul fanilor.

— Nu e chiar așa, șuieră el. Casa de discuri a investit mult în noi, dar fără publicitate...

Își îndesă mâinile în buzunarele sacoului – sacoul pe care i-l alesese altă fată, chiar în după-amiaza aceea.

— Te rog, înțelege!

Înțelegea. Asta era problema. Pentru prima oară după luni de zile, Hallie înțelegea perfect. Adevărul era atât de limpede, încât până și pe ea o surprinse. Înțelegea de ce nu o mai sunase, de ce nu o căutase, de ce nu o vizitase și de ce nu făcuse nimic ca să-i aline zbuciumul și durerea prin care trecuse.

Pentru că nu voia. Sau, în orice caz, nu voia îndeajuns de mult încât să se deranjeze. Nu făcuse nici măcar efortul de a o anunța că nu se mai pot vedea. Nu îi dăduse niciun fel de explicație care să-i ofere ei puterea de a-l uita. Săptămâni întregi încercase Hallie să găsească scuze pentru comportamentul lui Dakota, dar acum, când se aflau față în față, înțelese că nu există niciuna.

Înțelegea că totul se sfârșise; de fapt, sfârșitul venise cu mult timp înainte, însă Dakota fusese prea laș ca să o recunoască.

— D., urcă odată în mașină, ce naiba! se auzi glasul lui Reed din spatele geamului fumuriu. Limuzina înaintă puțin. Dakota se uită la Hallie îndurerat și cu ochii albaștri în lacrimi.

— Hallie...

— Du-te, i-o tăie ea, încurajată de un nou sentiment: un soi de avânt necruțător care sfâșia giulgiul melancoliei în care se înfășurase de la plecarea lui. Du-te să petreci cu noii tăi prieteni, nu cumva să-i lași să te aștepte! Nu asta ți-ai dorit? Să fii văzut. Să fii cineva.

Tremura toată, nu de durere sau din cauza vreunui sentiment asemănător cu cele care o apăsaseră atâta timp. Nu. Tremura de furie; amorțeala de până atunci fusese spulberată de acest nou avânt clocotitor. Își dădu jos jacheta de piele și i-o aruncă în brațe.

— Du-te!

— Te rog, nu înțelegi... Nu e vorba numai de mine aici. Trebuie să mă gândesc și la trupă, spuse el și arătă spre mașină.

Apoi se întoarse din nou spre ea. Rămase o clipă așa, suspendat între ea și ceilalți, nemișcat, cu o privire opacă.

— Iubi, se auzi un glas mieros din mașină. Ne-au rezervat o masă!

În clipa aceea, Dakota păru că se ofilește de tot. Cu o ultimă privire spre Hallie, luă jacheta și se sui în limuzină. Trânti ușa, ridică geamul, iar mașina se îndepărtă încet. Hallie rămase pe aleea întunecoasă doar în rochița subțire, cu gustul amar al furiei încă pe buze.

— Hallie? spuse Grace, care se apropie speriată. Ce s-a întâmplat? Ești în regulă?

Hallie se întoarse pe călcâie, lăsând înapoia ei mulțimea, clubul și umilința îngrozitoare.

— S-a terminat, zise scurt. Pentru totdeauna. Hai acasă.

V

Dakota se răzgândise.

Hallie întoarse gândul acesta pe toate fețele în drum spre casă. În aeroport, la controlul de securitate, se strădui să-și țină furia în frâu; îi era greu, fiind mereu asaltată de acordurile calde ale colindelor.

Se răzgândise.

Se așeză tăcută pe locul ei de la clasa întâi; clocotea de mânie. Ceilalți călători moțăiau sau stăteau cu privirile lipite de ecranul de pe spătarul scaunului din față. Pe când ei îi venea să urle cât o țineau plămânii. Cum să-i facă așa ceva? Crezuse că e imposibil să faci o promisiune cuiva într-o zi și să te afișezi cu altcineva a doua zi. Dintre toate explicațiile pe care le născocise pentru a justifica absența lui Dakota, pe aceasta nici măcar nu o luase în calcul. De ce-ar fi luat-o? De fiecare dată când ea își jurase iubirea, o făcuse din toată inima. Crezuse cu toată ființa ei că sunt făcuți unul pentru celălalt, că viitorul pe care și-l gândiseră împreună se va materializa cândva.

Și el crezuse la fel. Nici măcar în toată vâltoarea creată de despărțirea lor nu-i venea să creadă că Dakota o mințise, că toate șoaptele lui din momentele lor de intimitate erau o minciună, un rol pe care îl juca în fața ei. Nu. Dakota o iubise, și asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Pentru că, dacă oamenii puteau fi atât de superficiali încât să considere dragostea un sentiment de care te dezveți la fel de ușor precum îl înveți, atunci întreaga ei filosofie de viață fusese o glumă. În cazul ăsta, nu doar trăise o dezamăgire în dragoste, ci însăși credința ei în dragoste fusese spulberată cu totul!

Până la aterizarea în Los Angeles, furia ei se cristalizase într-o stare de detașare absolută – dacă putea numi astfel preocuparea ei de a confecționa o păpușă voodoo din paie de plastic și o mască de dormit din cașmir. La ieșirea din aeroport, pe când aștepta lângă bagaje, sucind cu patimă brațele păpușii, îi sună telefonul.

— E adevărat? auzi glasul Anei Lucia. Nu ne-a venit să credem, dar stilistul meu s-a jurat că verișoara lui a machiat-o pentru concert și că i-a văzut împreună. Tăceți odată! se întrerupse ea, făcând să amuțească șușotelile din fundal. Vorbesc la telefon. Deci? Ce naiba se întâmplă?

Hallie se îndepărtă puțin de Amber și de Grace, lăsându-le singure cu nenumăratele valize cu care se întorseseră din New York.

— Da, e adevărat, recunoscu ea cu mult calm, deși cuvintele îi zdrobeau sufletul. I-am văzut împreună la New York.

— I-a găsit împreună! exclamă Ana Lucia la telefon. I-a prins în flagrant!

— Nu, nu în flagrant, se grăbi Hallie să dezmintă, înainte ca vestea să facă înconjurul Hollywoodului. Ana Lucia! Alo!

După alte câteva șușoteli, prietena ei reveni la telefon.

— N-am înțeles prea bine. Te-a înșelat sau v-ați despărțit?

— A fost... mai complicat, spuse Hallie încurcată.

Se auzi strigată de undeva. Grace îi făcea cu mâna dinspre ieșire, unde ea și Amber o așteptau cu un șofer.

— Trebuie să închid acum, dar vreau neapărat să ieșim în oraș. Ce faceți în seara asta?

— Ne strângem la Soho House. Ești sigură că vrei să vii? Poate ai nevoie de puțină odihnă... Știi tu... Să te refaci.

— N-am nimic. Serios! Ne vedem acolo.

Închise telefonul. Era hotărâtă să iasă în oraș și să se distreze ca niciodată, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Să-i demonstreze lui Dakota și prietenelor ei că nu-i pasă de el și de fandosita lui iubită. Se simțea bine fără el – chiar mai bine decât atunci când erau împreună!

Dădu fuga afară și urcă în grabă în mașină.

— Amber, ții minte că ai vrut odată să-mi împrumuți o rochiță? Neagră cu...

— Cu decolteu asimetric și pantofi cu diamante? completă Amber. De ce? Vrei să ieși?

— Da, cu niște prietene. Și vreau să arăt... spectaculos.

— Am înțeles, îi făcu cealaltă cu ochiul. Îl chem pe stilistul meu și te aranjăm ca pe un supermodel în cel mai scurt timp!

Scoase telefonul mobil și formă un număr.

— Phillipe, dragule, am nevoie de tine.

Gestul o emoționă pe Hallie. Poate că Amber părea o profitoare uneori, dar măcar îi păsa de cei din jur. Spre deosebire de alții...

Dar înduioșarea nu ținu mult, și furia își reluă locul de cinste, de data aceasta dublată de o sete nestăvilită de răzbunare. Trebuia să-i arate lui Dakota – să le arate tuturor – că nu se lasă doborâtă cu una, cu două. Hallie Weston nu-și plângea de milă, chiar dacă avea inima frântă. Nu de data asta. Avea să rămână triumfătoare. Voia să apară în fața tuturor cu fruntea sus, în toată splendoarea, pe tocuri de zece centimetri!

Ceea ce nu se dovedi prea ușor. Din clipa în care coborî din taxi, îmbrăcată în rochia împrumutată de la Amber, se pomeni asaltată de întrebări despre Dakota. În grup apăruseră prieteni noi ai Anei Lucia și persoane pe care le mai văzuse ocazional la concertele Take Fountain. Avea impresia că toți cunoscuții ei din Hollywood se înghesuie să afle detalii despre despărțirea lor și să-i ofere acel surâs fals prin care dovedeau că nu cred în nepăsarea pe care ea o afișa.

— Erați făcuți unul pentru celălalt, comentă în lift o blondă care-i era străină.

— Dar modul în care ai aflat! își dădură ochii peste cap un grup de homosexuali de la bar. Hai să-ți facem cinste!

— Ai nevoie, adăugă un tânăr cu acel ton de falsă compătimire pe care ajunsese să îl cunoască atât de bine. Biata de tine!

— E în regulă, serios, zise Hallie, care se forța să zâmbească de atâta timp, încât o dureau obrajii. Mi-e mai bine fără el, spuse ea, făcându-le cu ochiul. Dar, dacă tot insistați, vreau o margarita.

Măcar cu băutură să se aleagă, dacă tot devenise cel mai nou subiect de bârfă din Hollywood. La miezul nopții ajunsese deja la al treilea cocteil, însă nici măcar aburii alcoolului nu reușiră să stingă focul mocnit al indignării care îi consuma toată ființa. Și nici să o facă să nu rememoreze la infinit scena de la ieșirea din club, când îl văzuse insuportabil de fericit în lumina blițurilor.

— Niciodată n-a vrut să fie faimos, urlă dintr-odată Hallie și se trânti pe o canapea de catifea, alături de Meredith.

Gesticula atât de nervos, încât fu cât pe ce să își verse paharul de margarita.

— De-atâtea ori mi-a spus că celebritatea n-are niciun sens pentru el și că numai muzica îl interesează!

Meredith îngăimă ceva care semăna cu o încurajare și își aranjă tivul dantelat al rochiei.

— De câte ori n-am discutat despre integritatea artistului! Și ce-a făcut? S-a transformat într-un bun de consum, râse Hallie cu amărăciune. Ce prostie! Să mimeze o relație cu Talia, doar de dragul tabloidelor! Cu *Talia*! pufni Hallie. Fata asta habar n-are să joace un rol serios! N-a făcut decât să-și arate țâțele în vreo trei filme până acum.

Meredith încercă să o facă să tacă.

— Vrei să fim date afară? Aia de acolo e cea mai bună prietenă a Taliei.

Hallie dădu din umeri și se ridică. Se clătină puțin, nefiind obișnuită cu tocurile.

— Și ce dacă? Pot să-i țin piept. Sunt sigură că e nemâncată de o săptămână.

— Încearcă să nu iști prea mare zarvă când te duci la baie, bine? o avertiză din nou Meredith.

— Dacă cineva are chef de ceartă, n-are decât să încerce! exclamă Hallie exasperată.

Traversă încăperea cu pași mărunți, mulțumită că lumea întoarce capul după ea. Locul preferat de întâlnire al prietenelor ei nu era o cafenea luxoasă sau una obișnuită, ci un club privat poziționat la etajul al doilea al unei clădiri moderne de pe Sunset Boulevard. Nu se intra decât cu invitație și, odată ajuns sus, aveai la dispoziție mai multe încăperi, un restaurant și chiar o sală de fitness, pe care fetele nu o foloseau niciodată, pentru că erau mult mai preocupate să prindă cele mai bune canapele, de unde puteau urmări viețile intime ale celor mai cunoscute vedete, departe de ochii intimidanți ai paparazzilor.

Hallie intră la toaletă, unde le găsi pe Ana Lucia și pe Brie rezemate de chiuvetă.

— Aici erați! Ați plecat acum o mie de ani! Pe unde ați umblat?

— Pe-aici, spuse Ana Lucia, ștergându-și nasul. Cum te simți?

— Excelent. Dar dacă se mai găsește vreo blondină să mă întrebe cum mă simt, jur că îi rup gâtul, zise ea și pufni într-un râs sănătos. Nu vouă, evident, adăugă în timp ce

își căuta rujul în geantă. Serios acum, Dakota n-are decât să facă ce vrea. Și aia la fel!

Ana Lucia și Brie schimbară niște priviri grăitoare.

— Serios! insistă Hallie. Am terminat-o. Merit un tip care să nu mă abandoneze cu prima ocazie, doar ca să apară într-o revistă de scandal.

— Da, ai mai spus-o de vreo cinci ori în seara asta, observă Ana Lucia.

— Pentru că așa e.

Hallie se concentră să-și refacă forma buzelor cu un creion.

— Mai stați pe-aici? Sau vreți să veniți pe la mine? Facem o petrecere în pijama!

— Cred că ne retragem în curând, spuse Ana Lucia. Keisha a invitat câțiva prieteni la ea.

— Cine e Keisha? se încruntă Hallie, încercând să izoleze figura ei dintre toate chipurile noi pe care le văzuse în acea zi.

— O amică.

— E fata din sitcomul ăla nou, interveni Brie. Cu cele trei fete petrecărețe care trebuie să aibă grijă de niște gemeni.

— Perfect! zise Hallie radioasă. Și așa trebuia să încep să-mi caut niște roluri, acum că nu mă mai distrage nimic. Unde stă, sus pe deal?

Se lăsă tăcere.

— E o petrecere privată, spuse în cele din urmă Ana Lucia. Cred c-ar fi mai bine să te duci acasă. Dar ai grijă de tine, puștoaico, auzi?

Cele două ieșiră în grabă, înainte ca Hallie să aibă timp să proceseze informația. Rămase cu mâna în aer, doar pe jumătate rujată. Vorbele ironice ale Anei Lucia încă îi răsunau în urechi.

Dădu buzna afară din baie după fete și le prinse din urmă.

— Ana Lucia! Stați puțin! Ce se petrece?

Fetele schimbară din nou o privire grăitoare.

— Cum spuneam, e o petrecere privată, ridică Ana Lucia din umeri. Fără supărare.

Apăru și Meredith cu hainele pe braț.

— Ești gata? o întrebă ea pe Hallie, fără să își dea seama care e situația.

Brie o înghionti, dar Meredith tot nu înțelese.

— Ce se întâmplă?

— Asta vreau să știu și eu.

Deși puțin ametită, Hallie avea o presimțire nefastă, care se adeveri când Ana Lucia se apropiere de ea cu o privire rugătoare, de falsă vinovăție.

— N-am vrut să-ți spun nimic, dar adevărul e că lucrurile s-au cam stricat din cauza felului în care te porți în preajma prietenelor mele, îi spuse ea, mimând regretul.

— Poftim? se miră Hallie. Cum mă port?

Se întoarse spre celelalte pentru sprijin, însă Meredith rămase deoparte, jenată, iar Brie se distra scriind mesaje pe telefon.

— Le sâcâi întruna cu rugăminți, le ceri să-ți găsească manageri și audiții, explică Ana Lucia cu un surâs răutăcios. E prea de tot. Mai ales că ele vor să iasă doar ca să se

destindă.

Hallie rămase fără cuvinte. Iar Ana Lucia o privea la fel cum le privea pe tinerele aspirante – pe bietele fete care aveau ghinionul să iasă în lume cu pantaloni din colecția trecută. Era prima oară cât o privea și pe ea așa.

— Dar tu mi-ai făcut cunoștință cu ele! protestă Hallie. Tu mi-ai spus să mă duc la Rachel pentru audiții, nu mai știi? Iar când am cunoscut-o pe Zoe, la petrecerea de astă-vară, tot tu mi-ai zis să-mi încerc norocul. Iar ele s-au arătat dispuse să mă ajute.

— Da, pentru că n-au vrut să fie nepoliticoase.

Zâmbetul Anei Lucia devenea tot mai rece.

— Vreau doar să spun că a început să devină neplăcut. Pentru noi toate. Știu că nu ești de aici, dar noi nu așa procedăm.

Ridică din umeri și se întoarse să plece, de parcă Hallie devenise dintr-odată o piedică. De parcă nu Hallie îi fusese alături la toate petrecerile și la toate reprizele de cumpărături atâtea luni de zile. De parcă nu Hallie le ajutase să intre prin spate la concerte și le făcuse rost de invitații la toate petrecerile private ale formației Take Fountain.

Deodată, Hallie se înfurie din nou.

— E din cauza lui Dakota, nu? se răsti ea. Te-ai folosit de mine ca să ajungi la Reed. Acum că nu mai sunt cu Dakota, nu mai ai nevoie de mine!

— Poftim? M-am folosit de tine? pufni Ana Lucia. Te rog! Ce ai tu și n-am eu?

Făcu un pas spre Hallie și o privi de sus, lăsând la o parte prefăcătoria de până atunci.

— Ajunge cât te-am lăsat să te ții după noi. Doar pentru că te-ai aciuat în orașul care trebuie și pentru că ai un unchi bogat, căruia i s-a făcut milă de tine, nu înseamnă că ești de-a noastră!

— Unchiul tău nici măcar nu face filme de cinema, ridică Brie ochii din telefon. Face filme de televiziune.

Atât ea, cât și Ana Lucia îi întoarseră spatele și se îndepărtară. Meredith mai rămase puțin și se uită la Hallie cu regret.

— Îmi pare rău. E doar... Știai că Reed s-a culcat cu ea chiar înainte să plece la New York? Și acum n-o mai sună...

— Deci am avut dreptate, s-a folosit de mine, zise Hallie nervoasă, deși nu își dădea seama dacă e supărată pe Ana Lucia sau pe ea însăși, pentru că nu văzuse pe ce se baza de fapt prietenia lor. Dar tu? o întrebă. Și tu ai terminat-o cu mine?

Meredith aruncă o privire spre lift, unde o așteptau nerăbdătoare Ana Lucia și Brie.

— Ne știm de atâta timp, spuse Meredith, codindu-se, iar Hallie înțelese totul. Sunt cele mai bune prietene ale mele. Cunosc pe toată lumea.

Aceeași poveste: conta în primul rând cunoștințele pe care ți le făceai.

— O să pierzi liftul, observă Hallie și îi întoarse spatele.

Nu mai așteptă să o vadă plecând cu celelalte două. Măcar de data asta să fie ea cea care pleacă prima.

VI

După cearta cu Ana Lucia și prietenele ei, Hallie se duse direct la bar. Clocotea de furie. Făcu semn barmanului, însă rămase cu ochii țintă spre ușă. Ana Lucia era în stare să trimită bodyguarzii să o dea afară, acum că nu mai făcea parte din cercul membrilor clubului. Se simțea puțin amețită, însă mai avea destul până să se îmbete.

— Încă o margarita, te rog.

Barmanul nu-i ceru un act de identitate. De fapt, nu cereau niciodată. Se mulțumeau să pregătească băuturile și să primească bacșiș. Hallie căută banii ca să plătească.

— Plătesc eu, auzi de undeva din stânga.

Se întoarse. Un tânăr blond, cam la douăzeci de ani, îmbrăcat în blugi de firmă, îi zâmbea fermecător. Ea ezită. Numai de apropouri nu îi ardea în clipa aceea. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el se trase puțin înapoi și se uită la pantofii ei.

— Sunt de la Prada? Vai de mine, arăți *trăsnet* în ei!

Hallie se relaxă.

— Mulțumesc. Și pentru băutură. Eu sunt Hallie.

— Roger, se prezentă el.

Își pronunța numele cu „j“, ca un european.

— Și știu ce s-a întâmplat, continuă el. Am asistat la scena de mai devreme de lângă lift, cu slăbănoaga aia. Ce obraznică!

— Nu-i așa? exclamă Hallie. M-a făcut *pe mine* profitoare, când de fapt pe ea nu o interesa decât să intre la concerte. Și tipului nici nu-i păsa de ea!

— Oamenii de-aici sunt îngrozitori, observă Roger, țâțâind din buze.

Lăsă pe tejghea o bancnotă de cincizeci de dolari și își continuă tirada:

— Se folosesc de tine ca să-și atingă scopurile și după aia gata, au terminat-o cu prietenia. Nu-i lăsa să te supere, până la urmă o să primească exact ceea ce merită.

— Așa e, încuviință Hallie încurajată. Ai foarte mare dreptare.

— Nu vrei să stăm jos? spuse el și arătă spre o canapea. Să-mi povestești tot ce ai pe sufletel?

Roger se dovedi a fi un bun ascultător: atent, sensibil, plin de dispreț față de comportamentul crud și nejustificat al lui Dakota.

— ...Și după aia s-a urcat în mașină, sfârși ea povestea cea lungă și cu greu își stăpâni un căscat.

Se făcuse deja dimineață și clubul începea să se golească, însă cei doi rămăseseră

ascunși în colțul lor, împreună cu cea mai bună prietenă a lui Roger, o blondă spălăcită, tot la douăzeci și ceva de ani, cu un puternic accent de Brooklyn.

— Ce om! se indignă Roger. Imaginea pe care o am acum este cu tine stând în fața lui așa cum stă Vivien Leigh în ultima scenă din *Pe aripile vântului*.

Hallie încuviință obosită din cap. Da! Scarlett O'Hara era modelul ei – demnitate până la capăt.

— Și Talia era acolo? întrebă cu mare interes fata, pe care, din câte își amintea Hallie, o chema Kay. A spus ceva?

— Mie nu mi-a zis nimic, strâmbă ea din nas. L-a chemat pe Dakota în mașină, de parcă nici nu m-a văzut acolo. Dar sunt sigură că și-a dat seama despre ce era vorba. Am citit-o în privirea ei; i-a plăcut să mă vadă suferind.

Roger și Kay clătinară din cap, împărtășind același sentiment de dispreț.

— Ar trebui să faci publică varianta ta despre relație, sugeră el, ducând un braț prin spatele lui Kay pe spătarul canapelei.

— Așa e, o încurajă și Kay. Nimeni nu știe prin ce ai trecut.

— Pentru restul lumii, ești doar o admiratoare înfocată care a făcut o criză la unul dintre concertele lui.

— Iar el e vedeta rock de care Talia s-a îndrăgostit la prima vedere. Trebuie să se afle adevărul.

Tot uitându-se când la unul, când la celălalt, Hallie simți că amețește. Căută paharul și dădu pe gât ultimele înghițituri cu resturi de gheață, apoi se încruntă pentru că-l terminase.

— Cred că ar trebui să mă duc...

— Nici vorbă, o prinse Roger de umeri. Încă un rând, spuse el, făcându-i semn unuia dintre ospătarii care serveau la mese. Ce zici?

— Despre? întrebă Hallie, care nu se mai putea concentra.

— Să faci publică versiunea ta.

— Nu înțeleg, făcu ea, complet debusolată. Cum?

Urmară câteva secunde de tăcere; Roger și Kay schimbară o privire.

— Cu asta pot să te ajut eu. Cunosc câțiva redactori...

Kay scoase din geanta imitație de leopard o carte de vizită. Hallie o luă și o citi cu ochii mijiți. Încremeni.

— Ești... jurnalistă?

— Scriitoare, o corectă Kay. Specializarea mea sunt biografiile de celebrități, dar scriu și altele în timpul liber. Să știi că subiectul ar fi de mare interes. Povestea ta, niște fotografii...

— Machiată și coafată de profesioniști, interveni Roger.

— Ai arăta superb. Nici n-ar fi greu, acum că mă uit la tine!

Cei doi pufniră într-un râs pițigăiat, în care Hallie intui abia acum o notă de falsitate.

Trebuia să plece.

— Nu, mulțumesc, spuse ea, întinzându-i înapoi lui Kay cartea de vizită și reușind

chiar să schițeze un mic surâs. Nu fac dintr-astea.

Însă Kay se aplecă spre ea atât de mult, încât Hallie observă locurile în care rujul i se șterse de pe buze, lăsând doar conturul desenat în creion.

— Te plătim. Ar putea fi o sumă frumușică, în funcție de cât ne dai.

— Cât vă dau? se îngrozi Hallie.

Deja își dorea să fi plecat odată cu Ana Lucia. Sau mai bine, să nu fi venit deloc. De undeva din negura gândurilor își dădu seama că nu mai știe cât a băut. Iar rânjetul lui Kay masca o curiozitate înfometată: un rânjet cu toți dinții, de parcă se pregătea să muște din ea.

— Detalii. Despre Dakota, continuă ea. Ce face? Dacă l-ai văzut luând droguri. Dacă crezi că a drogat-o pe Talia...

— Nu, el nu e genul ăla.

Hallie clătină din cap și toată camera începu să se învârtă.

— Ești sigură? întrebă Roger.

— Ea tocmai a ieșit de la dezintoxicare, o informă Kay. Părea să fi luat ceva când ai văzut-o? Vreun praf alb poate... sugeră ea și mimă gestul, trăgând pe o nară. Detalii dintr-astea ți-ar ridica onorariul.

Onorariul? Abia acum începea să mijească o rază de înțelegere în negura în care se zbătea Hallie. Despre asta era vorba? O credeau la fel ca Dakota: gata să vândă relația lor de dragul publicității și al unui cec frumușel.

— Dacă nu e vorba de droguri, poate e vorba de sex? insistă Kay, atingându-i brațul. Avea preferințe mai... ciudate? Ceva obraznic... poate în trei?

— Termină!

Hallie sări în picioare, și din nou totul începu să se învârtă – atât de ametitor, încât trebui să se sprijine de primul fotoliu pe care îl văzu.

— Nu mă interesează cât plătiți. Nu vreau să vă vând nicio poveste...

Rămase pe gânduri, nu i se părea că a găsit cuvântul potrivit.

— De fapt, nici nu e o poveste. E viața mea!

Le întoarse spatele și porni grăbită – sau mai degrabă împleticită – spre ieșire. Ce fel de oameni erau dispuși să îi exploateze durerea pentru profit? Ce fel de oameni o vânau ca pe o pradă în cele mai vulnerabile clipe ale ei? Nu ajunse la lifturi, pentru că Roger și Kay o prinseră din urmă și o traseră pe un culoar slab luminat.

— Nu cred c-ai înțeles, zise Kay fără zâmbetul de mai devreme, mijind ochii. E prea târziu să dai înapoi.

— Cum adică? făcu Hallie și încercă să se îndepărteze de ei, însă se izbi de un perete tapetat.

— Deja ne-ai spus foarte multe. N-avem nevoie de acordul tău ca să facem public ce avem deja.

Kay îi arătă telefonul – același telefon aparent inofensiv care stătuse pe măsuță întreaga noapte. Apăsă două butoane și Hallie își auzi propriul glas: „Am citit-o în privirea ei; i-a plăcut să mă vadă suferind.“

— N-am spus... Mi-ați întins o cursă! exclamă ea.

— Cum adică? zâmbi Kay cu răutate. Tu te-ai descărcat pe umărul nostru.

Hallie nu mai știa ce să-i răspundă. Cu doar câteva minute în urmă fuseseră compătimitori și sensibili. Deodată, doar semnul dolarului se mai citea în privirile lor.

— O să fie bine, o asigură Roger. Nu vrem decât un interviu înregistrat. Totul o să fie cât se poate de civilizat. Sau... putem să facem ca ei să fie personajele principale din poveste – Dakota și prietena lui, urmăriți de fosta, înnebunită de gelozie.

— Să nu îndrăznești! urlă Hallie cu lacrimi în ochi.

— Poveștile în care vedetele sunt urmărite de foști parteneri se vând foarte bine, spuse Kay. Poate ar trebui să-i punem pe copertă. Americanii se dau în vânt după victime.

Hallie privea când la unul, când la altul, cu inima strânsă. Căzuse în cursă din vina ei. De ce avusese încredere în ei? Nu avea nicio scuză pentru greșeala ei, oricât de multe cocteiluri ar fi băut. Nu-și mai amintea nici măcar ce le spusese în urmă cu zece minute, și trecuseră ore de la primul pahar.

— Tu decizi, dădu Kay din umeri. Cooperezi sau o să simți pe pielea ta cum e să ajungi de râsul Hollywoodului. Tu alegi.

Nu ea alegea; niciodată nu fusese alegerea ei! Încă de la începutul anului alții luau deciziile importante în locul ei, în timp ce ea se chinuia din răsputeri să supraviețuiască schimbărilor. Dakota o părăsise, mama ei alesese să se mute în L.A, tatălui ei i se năzărise să moară tocmai atunci... Nimeni nu-i ceruse părerea!

Venise momentul să își ia viața în mâini!

Se îndreptă de spate, cât era de înaltă pe tocurile de zece centimetri, și o măsură pe Kay de sus, cu o privire de furie oarbă în care strânsese toată amărăciunea și singurătatea acumulate în ultimele luni.

— Nu!

— Bine. Atunci rămânem la povestea fostei iubite psihopate.

Hallie căută o cale de ieșire; dintr-odată, ochii îi căzură pe paharele goale.

— Mă amenințI? răsună glasul ei oțelit. Toată noaptea mi-ați dat să beau. Asta intră la corupere de minori, nu? Constrângere, poate. Iar acum și șantaj. Ce bine o să se distreze avocații unchiului meu!

Kay și Roger își mai pierdură din încredere.

— Și totuși, avem povestea, se mândri Kay, fluturând telefonul. Pe care ai spus-o cu gura ta!

— Asta s-o crezi tu!

Cu o mișcare rapidă, Hallie îi smulse telefonul, îl trânti pe jos și-și înfipse tocul cui în el până îl făcu țăndări.

— Vai, cred că l-am stricat! zise apoi cu o candoare jucată.

— Nu pot să cred!

Kay rămăsese cu gura căscată.

— Ba s-o crezi! Dacă apare în presă fie și un cuvințel din ce-am spus, familia mea o

să vă dea în judecată mai repede decât... decât...

Nu reușea să găsească nimic care să sune suficient de amenințător.

— Mai repede decât v-ați da seama.

Se strecură apoi pe lângă ei. Ajunse la lift fără să mai fie urmărită. În spate, îi auzea pe cei doi cum se ceartă.

— De ce-ai lăsat-o să-ți ia telefonul?

— Dar tu ce-ai păzit? Ziceai că e beată, că e o pradă ușoară!

Abia în lift Hallie zâmbi larg. Nu mai stătea pe margine, lăsându-i pe alții să ia deciziile importante pentru ea. Preluase din nou controlul; era independentă; era... falită!

Căută cu disperare prin geantă, însă nu găsi decât trei dolari și ce mai rămăsese dintr-un luciu de buze. Mormăi nemulțumită. Era prea târziu să o sune pe Grace. Pe Amber și pe mama ei le anunțase că doarme la Ana Lucia. Dacă ar fi luat un taxi, nu ar fi avut cu ce să-l plătească. Așa că scoase telefonul și formă numărul salvator.

VII

Brandon sosi într-o jumătate de oră. Mașina lui de teren făcea notă discordantă printre automobilele luxoase care defilau prin fața clubului. Hallie urcă iute.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, spuse cu înflăcărare. Scuză-mă, dar n-am știut pe cine să sun.

Brandon ridică din umeri. Arăta ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Purta niște pantaloni de trening și un hanorac tras peste un tricou cu sigla Disney.

— Nu-i nimic. Oricum nu puteam să dorm.

Îi oferi o sticlă de apă și desfăcu o cutie de pastile, din care îi întinse două.

— Ar fi bine să le iei acum, înainte de mahmureala de mâine.

Surâse strengărește, apoi apăsă ușor pe accelerație.

— De unde ai știut? întrebă ea.

Dădu pastilele pe gât cu o gură de apă. Îi mai trecuse din amețeală așteptându-l. Nu mai simțea decât un gol lăuntric.

— E patru dimineața și tu ai rămas singură într-un club. Sunt sigur că ai băut numai ciocolată caldă și-ai croșetat toată noaptea, glumi el.

Hallie zâmbi. Se cuibări pe scaun și răsuflă ușurată când mașina întoarse pe Sunset Boulevard. Șoseaua era luminată, ca de obicei, de zeci de reclame colorate și de farurile mașinilor. Avea impresia că fusese îngropată în club o veșnicie, rătăcind printre zâmbete false și crize de isterie adolescentine; mintea îi era în sfârșit limpede. Își sprijini fruntea de geamul rece, urmărind cum luminile orașului alunecă una după alta pe lângă tâmpla ei.

— Nu ți-am urat bun venit înapoi, spuse Brandon când se opriră la un semafor. Cum a fost la New York?

— Nu foarte bine. Dakota...

Se opri stânjenită.

— Am cam...

— E în regulă, o întrerupse Brandon. A trecut Amber pe la noi să stea la bârfă cu mama. Am auzit...

— Da, se înroși ea. N-a mers cum m-am așteptat.

— Îmi pare rău, surâse el stingherit. Știu că ai vrut să se rezolve.

— Da... Poate e mai bine că m-am izbit cu capul de zid. Măcar acum știu că s-a terminat. De tot.

Se uită pe geam. Se îndreptau spre Beverly Hills, însă Hallie simțea că ceva o trage

în altă direcție, spre dealuri.

— Te superi dacă facem un ocol? Știu că e târziu...

— Devreme, vrei să spui.

— Scuze.

Știa că cel mai bine ar fi fost să se lase condusă acasă, să nu mai abuzeze de bunăvoința lui Brandon, dar sângele îi clocotea încă și nu se simțea împăcată.

— Nu durează mult. Promit. În partea aia.

— Ai noroc că n-am somn, oftă el după câteva secunde și întoarse mașina.

Parcară pe marginea drumului, pe dealurile Mulholland, în locul în care Hallie se lăsase condusă de Dakota într-o noapte, cu mult timp înainte. Îl lăsă pe Brandon în mașină și se duse la marginea stâncilor. Își dădu jos pantofii și rămase în picioarele goale pe pietriș.

Se uită la luminițele jucăușe de pe autostradă; simți o pace neașteptată. Erau tot acolo – pătura de lumini scânteietoare, orizontul întunecat. Dakota plecase, însă lumea întreagă era tot acolo unde fusese dintotdeauna. Doar fiindcă toate visurile ei îl includeau și pe el nu însemna că nu putea să și le împlinească și fără el.

— Ai grijă la margine.

Simți strânsoarea mâinii lui pe brațul ei.

— De ce? râse ea. Crezi c-o să sar?

Se lăsă tăcere.

— Nu știu, răspunse el impasibil. Vrei?

— Nu! se aprinse ea. N-aș putea...

Dar se potoli imediat, văzând cu cât calm o ascultă el.

— N-aș face-o, îl asigură. Vorbesc serios.

Brandon încuviință, însă o slăbi din strânsoare abia când Hallie se îndepărtă de margine.

Rămase țintuită locului, copleșită. Își aminti zecile de momente în care îi jurase lui Dakota că ar muri fără el, fiecare suspin disperat în care i se plânsese că viața nu are rost fără el. Acum era oripilată. Când se schimbase așa de mult? Când începuse să gândească așa?

— E târziu, spuse Brandon, dându-și jos hanoracul și petrecându-i-l pe după umeri. Ar trebui să ne întoarcem.

El porni spre mașină, însă Hallie mai rămase puțin. Încă o dată o cuprinse rușinea când își aminti de lâncezeala în care se complăcuse în ultimele luni. Se gândi cu amărăciune la timpul care se scursese, la agonia în care se abandonase, la dramatismul cu care trăise, de parcă suferința ei ar fi avut ceva nobil în ea. De parcă smiorcăiala pe întuneric, ore în șir, era singurul mod de a da valoare unei iubiri pierdute.

Nu jucase rolul eroinei curajoase în povestea ei, ci mai degrabă rolul femeii nebune.

În cele din urmă, i se alătură lui Brandon în mașină.

— Să știi că n-aș putea să fac una ca asta. Știu ce-am spus, dar era... doar de dragul de-a o spune. N-am vorbit serios. Ai cuvântul meu.

El încuviință din cap. Nu porni motorul imediat, ci rămase tăcut, cu privirea ațintită drept înainte, spre vale. Hallie aștepta. Era clar că Brandon vrea să îi spună ceva. Într-un final tuși, apoi începu cu glas domol, fără să se întoarcă spre ea:

— M-am gândit și eu la asta... Mi-a trecut prin minte de câteva ori după ce m-am întors, când ieșeam în larg cu placa de surfing. Mă gândeam că, dacă m-ar izbi un val uriaș, ar fi mai bine să nu încerc să înot; să mă las tras la fund.

Hallie rămase cu răsuflarea tăiată. Îi vorbea foarte natural și sincer. Nu exagera și nu încerca să o uluiască, oricât de dramatică ar fi fost situația pe care o descria. Fără să își dea seama, Hallie îi luă mâna într-a ei.

— Ce te-a oprit?

— Mai multe, dădu el din umeri. Familia, camarazii care au murit acolo... Mi-ar fi tras o mamă de bătaie doar să știe la ce mă gândesc, zise el și zâmbi ușor. Până la urmă cred că a fost doar... speranța că n-o să mă mai simt niciodată la fel. Că o să încep din nou să înțeleg lumea.

— Și ai reușit? îl întrebă ea cu o mișcare încurajatoare din cap.

Brandon se uită la mâna ei, apoi o privi în ochi.

— Uneori reușesc, da.

Hallie se uită cu atenție la chipul lui osos, cu barba nerasă de câteva zile și cu cicatricea roșiatică. Pentru prima oară, nu-l mai consideră ciudat sau suspect pentru felul lui reținut, ci puternic. Văzu în el o stăpânire de sine câștigată cu greu, după o luptă lungă și grea.

— Mă bucur, zise ea, strângându-i ușor mâna, după care i-o eliberă. Pe cine-aș mai fi găsit eu să vină să mă ia la ora asta de la... clubul de croșetat?

— Așa e, râse Brandon. Avem priorități.

— Exact, surâse ea, mai degrabă ca să-și mascheze jena.

Ea nu avea priorități. Decăzuse atât de mult cât timp își plânsese singură de milă, încât nu-i mai păsase de nimic.

— Să nu uit de planurile de vacanță ale lui Amber, schimbă ea repede subiectul. Zicea ceva de o petrecere în stil Hanuka sau Kwanzaa[8], condimentată cu un cor și un bivol la proțap umplut cu carne de mistreț. Sigur nu vrei să pierzi așa ceva.

— Lucrurile simple sunt cele care-ți fac viața mai frumoasă, spuse Brandon în loc de răspuns.

Hallie îi aruncă o privire serioasă pentru a-i arăta că nu glumește și că înțelege perfect greutatea destăinuirii pe care el tocmai i-o făcuse. Băiatul încuviință ușor din cap și porni mașina.

— Nu spui nimănui de...?

— Nu! exclamă ea. Promit c-o să rămână între noi. Dacă vreodată ai nevoie să vorbești cu cineva, sunt aici. Oricând.

— Adică vizavi, surâse el.

— Da, chiar peste drum, întări ea, surprinsă să vadă cât de mult curaj îi dă gândul acesta.

[8] Eveniment de celebrare a patrimoniului cultural african, ținut în SUA și în cercurile diasporei africane din alte state, din 26 decembrie până în 1 ianuarie. (N. tr.)

VIII

După trepidația de la New York, odată cu întoarcerea în L.A. și cu sosirea sărbătorilor de iarnă, Hallie se bucură să vadă că zilele trec fără prea multă tevatură – desigur, cu excepția petrecerii fastuoase organizate de Amber și Auggie. Vreo două sute de invitați se înghesuiră în vila și în curtea lor pentru a petrece până în zori sub cununile de luminițe de Crăciun și sub renii gonflabili cocoțați pe acoperiș.

Nici petrecerea nu o deranja pe Hallie. Îi prindea bine să se vadă înconjurată de oameni zgomotoși și binedispuși. Altfel ar fi lâncezit în camera ei și s-ar fi întrebat ce petrecere exclusivistă pierduse fiindcă nu primise o invitație de la Ana Lucia. În plus, mulți dintre invitații lui Auggie se dovediră a fi producători sau agenți de casting, care îi oferiră cartea de vizită de îndată ce Amber începu să îi laude talentul și să răspândească vestea că Hallie *tocmai* se decisese să își încerce norocul în actorie.

— Nu mai spune asta, o trase Hallie pe Amber deoparte.

Îi era rușine, iar comentariile răutăcioase ale Anei Lucia încă îi erau proaspete în minte. Ultimul lucru pe care și-l dorea în acel moment era să se facă de râs.

— Mai bine nu pomeni nimic, te rog. Sunt prietenii voștri.

— Tocmai! se entuziasmă Amber, îmbujorată și ușor amețită.

Purta o rochiță scurtă, sclipitoare, în care beculețele de Crăciun se reflectau ca într-un glob de cristal.

— Sunt convinsă că toți cei de-aici au ajuns unde sunt pentru că a intervenit cineva pentru ei la început.

— Ești sigură? spuse Hallie neîncrezătoare. Nu vreau să par deplasată...

— Nici vorbă, draga mea, se aprinse Amber. *Tu* ești cea care le face o favoare. Toți sunt în căutarea următoarei „viitoare vedete“. Știu ce zic!

Astfel că Hallie se lăsă prezentată tuturor în seara aceea, iar Amber avu grijă să insiste pe lângă toți managerii și agenții disponibili. În cele din urmă, fata se alese cu un pumn de cărți de vizită.

Își dădu seama că îi place să aibă din nou un scop în viață. Pe măsură ce săptămânile treceau, iar ea urma noile căi care îi fuseseră deschise – stabilind întâlniri și petrecându-și după-amiezile pe holurile întunecoase ale tuturor studiourilor de audiții din oraș –, înțelese încă o dată cât de mult pierduse din cauza depresiei în care se cufundase după plecarea lui Dakota.

Ce se întâmplase cu ea?

Știa că făcuse și ea o greșeală – nu greșise prin faptul că pusese capăt relației, ci prin

faptul că se lăsase antrenată într-o depresie. Cu cât analiza mai mult povestea de dragoste dintre ea și Dakota, cu atât înțelegea mai mult. Întocmai cum se întâmplă cu unele tablouri: când le privești de aproape, par neclare, însă capătă cu totul alte contururi și semnificații când le privești de la depărtare. Într-adevăr, încă o durea, încă îi lipsea Dakota, dar noaptea, când era mistuită de dor, se ducea vizavi la Brandon și se uitau împreună la televizor sau scotea cel mai recent manuscris pentru audiții și începea să învețe. Nu mai pierdea vremea cu gândul la momentele petrecute cu el. Nu! Soluția era să nu se mai gândească deloc la el.

— Cum a fost? o întâmpină Grace în prag, după ultima audiție.

— Bine, spuse Hallie.

Își aruncă geanta și se descălță în grabă de pantofii cu toc pe care Amber insistase să îi poarte. „Când vrei să fii remarcat, nu porți adidași“ o certase ea, și avusese dreptate, pentru că toate fetele din sala de așteptare purtau cei mai buni pantofi cu toc ai lor.

— Cred c-o să primesc rolul, dar nu se știe niciodată, zise Hallie, masându-și călcâiele.

— A fost audiția pentru serialul polițist, nu? Pentru fata cu numărul trei din grupul celor care mor?

Grace o urmă în bucătărie. Hallie se duse direct la frigider, care era plin de friptură rece și în care mai rămăseseră câteva felii din renumita plăcintă cu brânză a Rosei.

— Nu, aia a fost de dimineață, răspunse Hallie cu gura plină. Acum a fost pentru un rol principal într-un serial nou. Nici n-aveam ce căuta acolo, dar cum Amber e colegă de strip-hop cu soția unuia dintre directorii casei de producție, a reușit să mă pună pe listă pentru o primă lectură.

Puse mâncarea pe masă și se trânti pe un scaun. Începu să înfulece cu poftă direct din caserolă. Lunile în care se stafidise de una singură, fără să pună nimic în gură, erau doar o amintire. Învățase încă ceva despre echilibrul ei afectiv: când era împăcată cu sine, avea poftă de mâncare.

— Cum adică prima lectură? o întrebă Grace și se așeză alături, după ce dădu la o parte un vraf de reviste de-ale lui Amber.

Hallie întotdeauna uita că sora ei nu știe cum se procedează în industria filmului.

— E un prim test, îi explică. Urmează telefoane pentru noi audiții, până se definitivează o listă; apoi trebuie să-ți citești rolul împreună cu toți actorii selectați. Apoi sunt probele de repetiții în fața camerei. Dacă reușești să treci de ele, ajungi să citești în fața producătorilor și a directorilor de televiziuni.

— Ce lung e procesul! se miră Grace.

— Da, spuse Hallie, servindu-se cu o lingură mare de plăcintă. Ultima oară când am fost la o audiție, am trecut de primele trei etape de selecție. Pentru reclama aia la sirop de tuse, mai știi?

— „Gustul care învinge tusea“, cită Grace. Două zile numai asta mi-ai cântat, deci crede-mă că mi-a rămas bine întipărit în minte.

Hallie râse. Desigur, ce încerca să obțină nu erau roluri de Oscar, dar toți începeau

de undeva. Scopul era să își găsească un agent, care pe urmă să-i facă rost de roluri mai consistente și mai lungi de cinci secunde. Cine știe? Poate că până la sfârșitul anului găsea un rol cu mai multe replici într-un serial important!

Grace aruncă o privire distrată spre teancul de reviste și deodată încremeni.

— Ce-ai pățit? întrebă sora ei.

— Nimic, răspunse Grace într-o doară și începu să răsfoiască o revistă.

— E în regulă, oftă Hallie. Știu că s-au dus la premiera ei împreună. E plin internetul de poza aia.

— Poți să vorbești cu mine, dacă vrei, spuse Grace precaută. Nu l-ai mai pomenit... de ceva vreme.

— Poți să-i spui pe nume, o ajută Hallie, dându-și ochii peste cap. Sau poți să-i zici „starul ticălos care și-a vândut sufletul“. N-are importanță, oricum i-ai zice, tot nu-mi face bine să vorbesc despre el. În schimb, dacă vrei vorbim despre o plăcintă cu brânză cu glazură de ciocolată... propuse Hallie și mai luă o înghițitură. Tu? Ai mai auzit ceva de la Theo după ce ne-am întors?

Tăcere. Grace luă o linguriță, își tăie o bucățică de plăcintă, o duse la gură și dădu din cap în semn că nu.

— Mi-a trimis Lucy câteva mailuri, spuse după ce înghiți. Știi că și-a dat demisia ca să lucreze pentru Portia? Portia adoră teoriile ei despre educația sănătoasă de la vârste fragede. Mai nou, sunt cele mai bune prietene.

— Ce nesimțită!

Grace nu o contrazise.

— Și-acum ce urmează? întrebă Hallie.

— Nu știu, ridică sora ei din umeri. Revenim la normal. Școală, muncă, prieteni. Ca de obicei.

Se uită la telefon.

— Ar trebui să ies să mă întâlnesc cu Palmer. Mergem la un film și după aia poate mâncăm ceva. Poți să vii și tu, adăugă ea după o pauză. Dacă vrei...

— E în regulă, spuse Hallie. Să vă distrați.

Rămasă singură în bucătărie, Hallie își îndreptă toată atenția spre marea provocare din fața ei: plăcinta cu brânză. Totuși, revista de lângă ea o îmbia prea ademenitor și, sfidându-și orice instinct, întinse mâna după ea. Dakota o privea de pe coperta lucioasă a ultimului număr din *Us Weekly*. „Ultima idilă a Taliei se încinge!“ anunța titlul strident de deasupra unei fotografii cu cei doi împreună pe covorul roșu. Dakota arăta cuceritor, iar Talia se uita la el topită de fericire. Hallie aruncă revista pe ușă direct în curtea interioară, numai ca să nu-i mai vadă.

De afară se auzi un icnet și apoi ceva spărgându-se.

— Cine e acolo?

Ieși ca să vadă de unde venise zgomotul și îl văzu pe Brandon adunând într-o cutie niște flacoane care se împrăștiaseră pe peluză.

— Scuză-mă, n-am știut că ești aici.

— Sigur n-ai vrut să te răzbuni pentru că te-am obligat să te uiți la *Hellfire 3*? râse el.

— N-avea nicio intrigă, spuse Hallie exasperată, pentru că era a cincea oară când îi explica același lucru. Au fost două ore de bubuituri și explozii, atâta tot.

— Tu ce voiai să vedem? Filmul ăla franțuzesc? Să știi că nu-mi plac filmele cu subtitrări, zise el bosumflat.

— Ce filistin! îl certă Hallie și se aplecă să-l ajute cu flacoanele.

— Ce snoabă! o tachină el, la care ea clătină din cap a nemulțumire.

— Într-o bună zi o să-ți extinzi aria de cuprindere culturală dincolo de roboți și de zombi, spuse Hallie și se ridică, dându-i ultimele cutiuțe. Ce faci cu astea?

— Poze.

Îi arătă cutia plină. Hallie își aminti de aparatele de fotografiat din copilărie, cu negative și filme și drumuri până la magazinele specializate, pentru developare. Pe atunci nu existau carduri de memorie sau cabluri USB.

— Am făcut câteva fotografii noi. Săptămâna asta o petrec toată în camera obscură și mă îmbăt cu aburi chimici.

Se lăsă tăcere.

— Era o glumă, explică Brandon.

— Da, Brandon, m-am prins.

Hallie își făcea de lucru cu o rolă de film. Ieșise mult cu Brandon în ultima vreme, dar băiatul tot avea ciudățeniile lui. Se fâstâcea uneori, sau tresărea dacă se întâmpla ca ea să-l atingă. Probabil că încă nu reușise să se obișnuiască din nou cu oamenii. Amber îi povestise că, după ce se întorsese din Irak, Brandon nu ieșise din casă cu lunile.

— Pot să vin să văd ce faci? îl întrebă. Nu mă supăr dacă nu se poate, adăugă imediat.

Brandon nu se oferise să-i arate fotografiile, iar Hallie bănuia că unele dintre ele erau numai pentru ochii lui.

— Întotdeauna mi-ai spus că, dacă vreau, ai putea să-mi faci câteva poze...

— Recunoaște, o tachină el, vrei să vezi dacă mă ridic la standardele tale.

— Da, surâse ea. Trebuie să existe o sincronizare perfectă între creativitatea mea și a artistului meu.

— Habar n-am despre ce vorbești, râse Brandon. Dar sigur, te poftesc în biroul meu...

O conduse spre cea mai îndepărtată aripă a vilei și deschise o ușă laterală, care dădea într-un hol fără geamuri. Hallie cercetă mirată locul necunoscut.

— Ce e aici? Nu-mi vine să cred că n-am mai fost niciodată în aripa asta!

— Sunt apartamentele servitorilor, magazia... habar n-am.

Deschise o altă ușă și intrară într-o cămăruță întunecată. Brandon aprinse un bec, singurul. Hallie văzu mai multe tăvițe aranjate pe o bancă și rafturi pline cu fiole și hârtie fotografică. Pe o frânghie atârnau zeci de fotografii, prinse în cârlige.

— Auggie a izolat camera asta cu mulți ani în urmă, dar n-a folosit-o nimeni. Așa că mi-a spus că pot s-o folosesc eu.

Hallie se întinse să se uite la fotografiile atârnate la uscat. Observă mai multe cadre luate pe plajă, cu surferi care se pregăteau să iasă în larg – în timp ce se îmbrăcau, în timp ce își ungeau plăcile cu ceară. Brandon surprinsese concetrarea lor calmă în sepia, iar în fundal se zărea cerul cenușiu.

— Hei, sunt chiar bune! se entuziasmă Hallie.

— Pari surprinsă, spuse el, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Nu sunt! Sau da, poate că da. Dar să fim serioși – toți se cred fotografi azi. Văd ceva care le place, apasă un buton și gata poza! Și după aia o publică pe internet.

— Nu, e mult mai complicat de-atât. Uite!

Lăsă jos cutia și scoase un aparat de fotografiat vechi, cu multe butoane, pe care i-l întinse cu multă grijă.

— E un Pentax din anii ’80.

Hallie îl ridică și se uită la Brandon prin obiectiv. Preț de câteva secunde, rămase înmărmurită: ochii lui aveau o nuanță de un albastru închis, aproape cenușiu. Niciodată nu-i văzuse ochii astfel. Lăsă iute aparatul jos.

— Mai funcționează?

— Da. Astea merg și o veșnicie dacă ai grijă de ele. Cel mai greu e să găsești film.

Luă aparatul și îi arătă cum să potrivească obiectivul ca să mărească imaginea.

— Eu le cumpăr de pe internet, prin licitație, sau de prin târgurile de vechituri. Luna trecută am găsit o groază de role de film – erau neatinse, nici măcar umezeala nu ajunsese la ele.

Pregăti aparatul și i-l întinse din nou lui Hallie.

— Fă o poză.

— Acum? se miră ea, ținând în mână obiectul nefamiliar. Bine...

Ridică aparatul și îi făcu lui Brandon o poză pe nepregătite, înainte ca el să aibă timp să își acopere fața.

— Nu mie!

— De ce nu?

Și continuă să apese pe declanșator. Trebuia să ruleze filmul între fotografii, așa că nu apucă să facă decât alte două înainte ca el să-i smulgă aparatul.

— Nu sunt genul ăla.

În ciuda luminii slabe, Hallie era sigură că se aprinsese în obraji.

— Nu-mi place să fiu în centrul atenției. Sunt mai degrabă genul care stă în culise.

— E foarte bine să fii așa, decretă ea și se urcă pe o masă. Brandon începu să o fotografieze, iar ea pozâ, trimițându-i bezele până când se termină rola.

— Cei care vor neapărat să fie în lumina reflectoarelor nu se dau în lături de la nimic. Ar face orice ca să ajungă acolo, chiar dacă asta înseamnă să calce pe cadavre.

— Serios? ridică Brandon dintr-o sprânceană.

— Nu e vorba de mine! protestă ea. Zic de lume în general...

— Știu, zise el și o privi cu atâta încordare, încât Hallie începu să se simtă stânjenită.

— Ce e?

— Nimic, spuse el, coborându-și privirea spre aparat. Pari altfel.

— În sensul bun sau rău?

— Asta rămâne de văzut. Stinge lumina. Am nevoie de întuneric complet, ca să nu stric filmul.

Toată ziua Hallie rămase în camera obscură urmărind cum peticele subțiri de negativ prind culoare în mâinile atente ale lui Brandon.

— Am reușit! exclamă ea entuziasmată, admirând fotografiile pe care i le făcuse lui Brandon. Mi-au ieșit toate, de la prima până la ultima!

— Nu poți să le păstrezi, mormăi el, încercând să i le smulgă. Sunt prea expuse și neclare...

— Sunt ale mele, le ținu ea strâns la piept, apoi se uită în jur la zecile de fotografii care atârnau pe frânghii. E chiar interesant ce faci tu aici: surprinzi clipe și le faci să dureze.

— Psihologul meu spune că așa îmi dau seama cât de trecătoare sunt clipele, fără să uit totuși că sunt cât se poate de reale, explică el timid. Înțelegi?

— Înțeleg.

Și câtă dreptate avea!

Când ieșiră împreună în curtea interioară, constatară cu surprindere că afară se întunecase de-a binelea și că vila era cufundată în tăcere. Doar luminițele de la alarmele sistemului de securitate mai erau aprinse.

— Cred că nu e nimeni acasă. Amber zicea ceva de un eveniment caritabil...

— Vrei să vii la mine? sugeră el. Am putea să luăm niște pizza și să ne uităm la ceva.

— La *Hellfire 4*? glumi ea.

— Nu, râse Brandon. Iese abia la anul. Alegi tu filmul.

Hallie bătu din palme de încântare și porni spre ușa de la intrare.

— Știu un film nou rusesc... Sau ai văzut *Artistul*? E franțuzesc...

— Nu vreau cu subtitrare!

— N-are, prostuțule! zâmbi ea malițios. E un film mut, alb-negru...

Brandon se opri ca fulgerat, iar Hallie rămase cu fraza neterminată. Pe alee, în fața lor, cu mâinile în buzunarele jachetei de piele, apăruse cel pe care ea nu se mai aștepta să îl revadă vreodată.

Dakota.

— Salut, spuse el cu zâmbetul acela atât de familiar lui Hallie. Brandon, cum îți mai merge?

Brandon nu răspunse. Încremenise în stânga lui Hallie și îi aruncă lui Dakota o privire furioasă. Dakota îi răspunse la fel, dar la Hallie se uită cu blândețe.

— Ia-o înainte, rupse ea tăcerea și îl împinse pe Brandon spre casă. Vin și eu într-un minut.

— Ești sigură? o întrebă el, cercetându-i chipul.

— Să-mi comanzi una cu blat subțire, îi ceru ea, surprinzător de sigură pe sine. Și fără...

— Anșoa, termină el, ceva mai relaxat. Bine.

Îi mai aruncă o privire lui Dakota, apoi trecu pe lângă el cu pas grăbit. Dakota tuși puțin și făcu un pas mai aproape.

— Deci... salut din nou.

— Salut, răspunse ea cu o privire calmă.

Se așteptase la un șuvoi de senzații – furie, dorință, regret, *orice*. Însă nu simțea nimic. Chiar nimic! Ca și cum toate acele luni în care se topise de dorul lui și îl plânsese amarnic ar fi secătuit-o de toate emoțiile.

— Păreți prieteni buni, remarcă Dakota cu un surâs jucăuș. E ceva între voi despre care ar trebui să știu?

— Nu cred, îi răspunse Hallie cu răceală. Nu cred că mai ai dreptul să știi nimic despre viața mea.

— O merit, admise el și renunță la surâs.

— Ce cauți aici?

— Ne-am întors aici pentru ultimele retușuri și pentru promovarea albumului.

— Și pentru premiera filmului.

— Da, își feri el privirea. Îmi pare rău. Am vrut să te avertizez în legătură cu fotografiile și toate cele, dar...

— Mă rog, îl repezi ea. Nu mă mai interesează.

— N-am vrut să... încercă el, și Hallie ar fi putut să jure că în ochii lui citește regret. Vreau să spun că... îmi pare rău că lucrurile au luat întorsătura asta. N-ar fi trebuit să mă port așa cu tine, n-ar fi trebuit să se termine așa.

Profitând de faptul că Hallie era încă sub impactul ultimelor lui cuvinte, Dakota se apropie mai mult.

— Crede-mă, spuse el rugător, n-a fost din cauză c-aș fi încetat vreo clipă să te mai iubesc.

Îi luă mâna într-a lui, ținând-o strâns, și continuă:

— Lucrurile s-au complicat... Mai întâi casa de discuri, pe urmă Talia... Te rog. Te-am iubit și încă te mai iubesc.

Hallie tăcea neînduplecată. Cuvintele lui păreau să rămână suspendate undeva în aer, fără ca ea să le poată pătrunde sensul – nu ajungeau la ea, nu-i trezeau niciun sentiment. Nici nu era de mirare, își spuse ea pe când se uita la chipul care îi bântuise toate gândurile încă din prima seară în care îl văzuse. Niciun sentiment atât de furtunos ca dragostea pe care o nutrise pentru el nu putea să dăinuie mult timp. Epuizase până și ultima fărâmă de iubire pentru ființa lui, se consumase singură ca într-un foc dogoritor, iar acum în inima ei, odată stăpânită de el, nu mai rămăsese decât un loc pustiu.

Se sfârșise.

Hallie oftă, simțind cum se eliberează de ultima suflare de loialitate față de el.

— Sper c-a meritat. Sper c-ai făcut alegerea bună.

El păru ușor contrariat pe moment. Privirea îi era chinuită de durere. Cu mâna strânsă într-a lui, Hallie se lăsă purtată înapoi spre acele nopți în care se plimbaseră prin

oraș, cu degetele împletite. Nimic nu conta atunci. Trăise numai pentru el.

Aici greșise.

— Adio.

Îl sărută ușor pe obraz și se îndepărtă.

Partea a V-a

Primăvara

I

Era martie; aleile din Beverly Hills erau străjuite de copaci în floare. Grace urma să împlinească șaptesprezece ani.

— Sigur nu vrei o petrecere? o întrebă Amber mirată în timp ce își beau cafeaua în bucătăria scăldată de soare. Ceva mic? Cel mult o sută de persoane, un DJ, un tort în formă de tabel periodic... Ceva restrâns. Nu?

Grace refuză încăpățânată. După evenimentele neplăcute din ultimul an, prefera o seară liniștită cu o carte în brațe. Însă bănuia că Amber nu o să renunțe prea ușor.

— Vreau ceva simplu, spuse Grace. Doar familia și poate Palmer.

— Și Brandon, adăugă Amber cu un zâmbet aluziv.

Grace aruncă o privire spre curtea interioară, unde vecinul lor o ajuta pe Hallie să învețe un rol. Părea să fie vorba de o scenă în care ea murea, însă de fiecare dată când Hallie se prăbușea la pământ cu o ultimă suflare, el spunea ceva sau o atingea cu piciorul și ea își ieșea din minți.

— Pare fericită, remarcă Grace.

Grijile pe care și le făcea pentru sora ei se topeau una câte una. Din ziua în care Dakota trecuse pe acolo nu mai auziseră nimic de el. Hallie se înscrisese la niște cursuri de actorie și își găsea roluri; plănuia să se mute. Trecea pe lângă standurile de ziare cu reviste despre idila lui fără să arunce măcar o privire.

— Nici nu încape îndoială, zise Amber. Dar tu? Sigur nu vrei ceva mai extravagant? Am putea să rezervăm un restaurant, să angajăm o formație care să-ți cânte...

— Nu! strigă Grace. Vreau ceva intim, simplu. O cină în familie sau un picnic la plajă. Îmi promiți?

Amber oftă și se bosumflă.

— Vorbesc foarte serios, o avertiză Grace. Nu-mi plac surprizele. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să intru în casă și să-mi găsesc aici toți colegii de școală, prefăcându-se că-mi sunt cei mai buni prieteni. Jur că fac stânga-mprejur și plec.

— Bine, promit, spuse Amber cu jumătate de gură. Dar tot te scot la un salon ca să ne răsfățăm ca fetele. La asta chiar nu mai ai ce zice.

Sosi și ziua aniversării ei – caldă și plăcută. După cinci ore bune în care Grace se lăsă masată, pensată, aranjată și machiată de echipa de specialiști mai mult sau mai puțin sadici ai lui Amber, plecară cu toții în mașini spre plaja din Malibu.

— Asta ai înțeles tu când ți-am zis că vreau ceva simplu? glumi Grace în timp ce Auggie și Brandon se căzneau să descarce portbagajul plin de coșuri cu mâncare și

pături de firmă.

— Dar chiar e simplu! protestă Amber, făcând ochii mari.

Purta un șal alb înfășurat în jurul capului și pe sub rochița albă, transparentă i se vedea costumul de baie roz-bonbon. N-am pus decât trei feluri de suc proaspăt și două feluri de prăjitură!

— N-o asculta, interveni Hallie, care trecea un morman de perne dintr-o mână în alta, spre mama ei. E foarte bine așa!

— Pentru că tu nu cari nimic, comentă Brandon încărcat, trecând pe lângă ea.

— Hei, păturile astea sunt din lână pură și sunt *grele*! îl corectă Hallie.

— E OK, nu? întrebă Amber îngrijorată, inspectând teancul de veselă de porțelan și tacâmurile de argint. Știu că m-am lăsat dusă de val cu decorul, dar am vrut să fie ceva special...

— Te tachinam doar, o liniști Grace și o îmbrățișă. E perfect, mulțumesc!

Grace rămase în urmă cu Palmer pe când grupul lor vesel se îndrepta spre plajă.

— E atât de frumos aici! Dealuri, oceanul... Cum ai găsit locul ăsta? o întrebă Grace după ce luă o gură de aer proaspăt.

— Jesus mi l-a arătat anul trecut, zâmbi Palmer. Pe-aici sunt o groază de locuri retrase unde să te oprești și să...

— Câââh! Gata, nu vreau să aud! o întrerupse Grace.

— Voiam să spun că poți să împărtășești cu cineva un sărut feciorelnic, spuse Palmer, făcând ochii mari.

— Da, sigur că da! râse Grace.

Palmer și Jesus fuseseră împreună o vreme după petrecerea lui Harry, până când tânăra își spusese că până și o relație fără obligații îi solicita prea mult timpul liber. Tururile ghidate prin oraș mergeau bine, și se gândea să înceapă o nouă afacere: voia să se apuce să vândă genți. Se pare că se așteptau importuri masive de produse italienești din piele, care aveau să fie vândute la prețuri ridicol de mari fetelor prostuțe din L.A., ahtiate după modă.

— Și... ai mai auzit ceva? o iscodi Palmer după ce Amber și Valerie dispărură după colț.

— Nu, răspunse Grace, strângând o cutie în brațe.

— Îmi pare rău...

— Nu m-a mai căutat încă de dinainte de Crăciun, ridică ea din umeri. De ce-ar face-o acum?

— Pentru că e ziua ta, o compătimi prietena ei. Dacă nu te sună nici azi, e un egoist nesimțit care-și merită soarta cu fandosita aia de englezoaică.

— Nici măcar n-o cunoști pe Lucy, zâmbi Grace.

— Contează?

Palmer se opri ca să își dea jos șlapii înainte de a călca pe nisipul fin și auriu al plajei.

— Te-a rănit, iar tu ești prietena mea, așa că uzanțele îmi dau voie în cazul ăsta s-o fac fandosită. Totuși, îmi pare rău. El pierde.

— Nu s-a pus niciodată problema să piardă ceva, observă Grace cu un aer visător.

Se grăbi să își vină în fire. Nu trebuia să se mai gândească la el, mai ales într-o astfel de zi, când avea două feluri de prăjitură și trei sortimente de suc proaspăt.

— Hai mai repede, vreau să las mai repede cutia asta din mână, înainte să se spargă ceva.

Petrecură câteva ore bune pe plaja retrasă, sub soarele amiezii: făcură pâine prăjită, se jucară cu discul și savurară prăjitura cu mai multă poftă decât și-ar fi închipuit Grace. Valerie își mută de mai multe ori șevaletul, ca să surprindă „măreția naturii neatinsă de mâna omului“, Amber se unse cu multă cremă de protecție, iar Auggie se lungi la umbră cu o carte, însă adormi imediat.

Grace se întinse pe pătură, cu ochii închiși și cu picioarele îngropate în nisipul cald. Auzea valurile spărgându-se de mal și vociferările lui Hallie când pierdea câte o rundă la jocul de bocce în care-l avea pe Brandon adversar. Undeva alături, Auggie sforăia din când în când. Se simțea pe deplin mulțumită, chiar împăcată.

Își spuse că acesta e rostul ei. Un cămin. O familie. Lumea frântă în atâtea direcții noi se reconstruise în acel moment într-o formă luminoasă, durabilă. Se împlinise anul de schimbări dureroase și neliniștitoare. Nu mai avea de ce să își facă griji.

— Grace!

O bilă de bocce aterizează la picioarele ei. Se ridică. Hallie îi făcea semne de la mal.

— Hai să înotăm!

— Nu, mulțumesc!

Palmer și Brandon deja se bălăceau în apă, iar vântul le purta râsetele până pe plajă.

— Mergeți voi!

Însă Hallie alergă până la ea și o trase de mână.

— Haide!

— E rece! protestă Grace. Și părul tău...

— Nu mai sta pe margine. E ziua ta. *Fă ceva!*

Grace ezită. Hallie avea totuși dreptate. Își scoase cămașa dintr-o mișcare și alergă spre apă. Scoase un țipăt scurt când valurile reci îi înconjurară picioarele. Era prea târziu să dea înapoi, așa că se aruncă înainte, scufundându-se cu totul.

— Vezi? râse Hallie, care înota alături. Nu-i așa că e minunat?

Grace râse. Era într-adevăr minunat. Înapoia lor, mici lagune se ascundeau după dealuri. Linia coastei se întindea până departe, cu nisip auriu și ape de un albastru mirific. Înotă agale și se întoarse pe spate. O auzi pe Hallie oftând fericită.

— De fiecare dată când ies în larg, simt că undeva există ceva mult mai mare decât putem noi să cuprindem cu mintea.

Hallie se uită la Grace; părea dusă pe gânduri.

— Poate venim din nou aici luna viitoare. Pentru tata.

— Sigur că da, dacă asta vrei. N-am crezut că vrei să faci ceva pentru el.

Se împlinea un an de la moartea lui. Grace ar fi preferat să nu marcheze ziua în vreun fel, deși știa că așa trebuie.

— Sarabeth zice că am nevoie de acte ritualice, care să ușureze procesul de jelire.

Sarabeth era noul psihiatru al lui Hallie. Lui Grace încă nu-i venea să creadă că sora ei acceptase să consulte unul și că începuse să vorbească din nou despre tatăl lor; însă părea să îi facă bine. Avea mai puține ieșiri isterice și momente teatrale. Ba chiar se puteau certa liniștite pe telecomandă, fără ca Hallie să se refugieze furtunos în camera ei și să trântească ușile.

— Nu trebuie neapărat să vii, spuse Hallie. Dacă vrei, poți să faci ceva pentru el separat, de una singură.

— Nu, e în regulă. O să facem ceva împreună.

Mai rămaseră puțin în apă, până când li se încreți pielea și nu mai putură să îndure frigul. Palmer le întâmpină la mal.

— Vreți să luăm o înghețată?

— Ai înnebunit? se miră Grace. Am mâncat atât de mult, că nici apa nu mă mai ține la suprafață.

— De vizavi? se lumină Hallie, iar Palmer încuviință din cap. Trebuie să mergem! Au cea mai bună înghețată din lume!

— Nu mai pot, mormăi Grace.

— Ți se topește în gură, o îmbie Palmer în drum spre pături. E ca și cum ai bea ceva dulce.

— Vezi? întări Hallie. Știința!

— Nu se poate! strigă Amber, iar fetele se întoarseră spre ea.

Ținea telefonul în mână și căsca ochii la ecranul mobilului.

— Nu pot să cred! Vai, Grace!

— Ce s-a întâmplat? E totul OK?

— Nu! urlă Amber. Tocmai am primit un mesaj de la Missy. Fata aia, Lucy, a fugit la Vegas... cu Theo!

Fetele rămaseră cu răsuflarea tăiată. Grace simți că amețește. Picioarele nu o mai ascultau și trebui să se lase jos, pe pătură.

— Ce prostie! Cred că n-a priceput Missy, spuse Palmer cu dispreț, așezându-se repede lângă prietena ei.

Hallie o aprobă și o strânse pe Grace de umeri.

— Mi-a spus că se iubesc, zise Grace, înghițind în sec.

O durere cumplită puse stăpânire pe toată ființa ei. Normal că Theo nu sunase; doar era ocupat să se însoare. La doar optsprezece ani! Înseamnă că era îndrăgostit de Lucy până peste cap.

— Eu nu cred, zise Hallie, care își scoase telefonul și începu să scrie un mesaj. Theo nu e chiar atât de prost să facă așa ceva.

— Uită-te pe profilul lui, sugeră Palmer.

— Asta fac. Ha! Uite! Scrie aici că nu este într-o relație, spuse Hallie victorioasă și îi arătă telefonul surorii ei.

Însă Grace refuza să-și mai facă iluzii deșarte.

— Probabil n-a avut timp să-și actualizeze profilul, spuse cu tristețe. Toată bucuria îi fusese anihilată într-o fracțiune de secundă. Și cum? Prin confirmarea unui lucru pe care îl cunoștea de luni de zile. Ce prostie! Probabil fusese prea ocupat cu pregătirile, cu luna de miere...

Nici nu voia să se mai gândească. Hallie continuă să caute pe internet.

— Nu spune asta. Să nu te văd că plângi până nu ai dovada clară...

Dintr-odată se opri și izbucni în râs.

— Poftim! Ți-am zis!

Îi întinse telefonul lui Grace.

Grace se uită nedumerită. Avea în față contul lui Hallie, cu o pagină de noutăți despre activitățile prietenilor ei și ale familiei.

— Ce este? Nu văd.

— Sunt fotografiile lui Lucy din Vegas. Nu s-a măritat cu Theo, ci cu Rex, anunță Hallie.

— Cu fratele lui? se miră Palmer. Parcă era...

— Homosexual? Da, știu.

Hallie își îmbrățișă sora.

— Vezi? E totul bine! Nu știu care e povestea, dar Theo n-are nicio legătură cu treaba asta. Nu e însurat și e clar că nu mai e nici cu Lucy. E liber!

Grace încercă să-și vină în fire și să își găsească din nou suflul. În mai puțin de câteva minute trecuse de la bucurie la disperare, și apoi din nou la o bucurie pe care abia și-o mai putea stăpâni. Simți un șuvoi de adrenalină în sânge. Se ridică împleticindu-se.

— Trebuie să mă duc.

Trase aer adânc în piept, ușurată, și repetă mai tare:

— Trebuie să mă duc. Acum. La Stanford. Unde sunt cheile?

— Da! strigă Hallie fericită. O excursie, ce bine!

— Vin și eu, sări Palmer.

— Nu, spuse Grace în timp ce își căuta geanta și se îmbrăca. Trebuie să mă duc singură. Pentru că...

— O să ți se facă frică imediat ce ieși din Santa Barbara, o întrerupse Hallie. Vin cu tine, nici nu încape discuție. Brandon! Brandon!

— Da?

Brandon era chiar în spatele lor.

— Ah. OK. Ia-ți lucrurile, ordonă Hallie. O ducem pe Grace la Theo.

Brandon ridică dintr-o sprânceană.

— Te rog! îl imploră. E vorba de dragoste adevărată! Nimic nu trebuie să le stea în cale!

— E un drum de șase ore.

— Iar tu ești un șofer minunat, zâmbi ea perfid.

— Într-o zi trebuie să te învăț să conduci, oftă el.

— Terminați! strigă Grace, și toată lumea se întoarse spre ea. M-ați înțeles greșit. Vreau doar să vorbesc cu el. Doar noi doi.

Se lăsă tăcere.

— Am putea să luăm niște înghețată înainte să plecăm, zise Palmer impasibilă, fluturându-și geanta. E chiar lângă benzinărie.

— Perfect, se entuziasmă Hallie. Și mâncăm pe drum.

— Luați cartea mea de credit, se oferi Amber, căutând în portofel. O să trebuiască să petreceți o noapte acolo și nu vreau să ajungeți prin cine știe ce motel cu gândaci.

— Iar eu nu vreau să aud comentarii din spate, le avertiză Brandon. E mașina mea, conduc cum vreau!

— Nu-i așa că-i simpatic când face pe șeful? chicoti Hallie.

— Veniți? strigă Palmer, care deja se îndrepta spre mașină. E drum lung până la Stanford.

Grace oftă. Nu știa dacă să urle de bucurie sau să-i îmbrățișeze pe toți pentru că-i avea aproape. Probabil că o îmbrățișare era mai potrivită.

— Bine, acceptă ea, de parcă ar fi avut de ales. Dar mi-ați forțat mâna, las' că vedeți voi!

II

Hallie nu se înșelase. Nici nu ieșiseră bine din Malibu, și Grace deja începuse să aibă îndoieli. Pe la San Louis Obispo începuse să-i implore să se întoarcă, iar când trecură de San Jose și intrară pe drumul care ducea direct spre campus, deja era convinsă că e pe cale să facă cel mai prostesc, mai copilăresc și mai umilitor lucru din viața ei.

— Poate, zise Palmer cu un glas care se voia încurajator. Dar deja am ajuns! Adu-ți aminte de ce suntem aici.

— Din cauza unui capriciu trecător? răspunse Grace, admirând clădirile în stil spaniol, cu acoperișuri roșii, care se distingeau perfect în lumina felinarelor.

Era aproape miezul nopții, însă campusul era plin de lume. Studenții fie se duceau la petreceri, fie se retrăgeau în camerele lor. Grace înghiți în sec. Avântul pe care îl simțise când descoperise că Theo nu își unise încă destinul cu al altcuiva se risipise de ceva vreme.

— Nu e o idee prea bună... încercă să-i convingă pe ceilalți.

— Tocmai, spuse Hallie și se întinse de pe scaunul din față ca să îi strângă umărul. Dar când s-a mai întâmplat să pleci într-o călătorie cu atâta curaj? Când s-a întâmplat să pui atât de mult suflet în ceva, încât să riști totul? Niciodată! Ideea ta nu prea bună s-ar putea să fie cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată.

Grace nu înțelegea logica surorii ei, dar era prea târziu. Brandon parca deja în fața clădirii acoperite de iederă.

— Roble Hall... Aici e, nu?

Grace rămase nemișcată.

— Ce-ar trebui să fac acum? Să dau buzna înăuntru și să-i spun ce simt?

— Cam așa ceva, aprobară ceilalți.

— Brandon, se întoarse spre el, tu ești cel mai cu cap dintre noi. Spune-le că e o nebunie.

— Eu sunt doar șoferul acum, răspunse el, totuși emoționat de panica ei. Fă-o ca și cum ai smulge un leucoplast dintr-o mișcare. După aia măcar știi c-ai făcut-o.

Rapid și dureros – într-adevăr, așa trebuia să procedeze.

— Dar ce-o să zică Theo?

— Mai contează?

Grace rămase mirată. Mai conta? Ea era pe punctul de a-și mărturisi sentimentele unui băiat care nici măcar nu se deranjase să-i scrie un rând în ultimele luni și care poate avea să îi întoarcă spatele – sau mai rău, să îi râdă în față! Normal că mai conta!

Și totuși...

Nu, nu conta. Înțelese cu surprindere că motivul pentru care străbătuse atâția kilometri – pentru care voise să vină, în primul rând – n-avea nicio legătură cu ce va urma după ce îi va spune lui Theo ce simte pentru el. Tot ce o interesa era să-i spună. Acum, după atâta timp.

— Mă duc, anunță ea, luându-și inima în dinți și deschizând portiera.

— Ura! chiui Palmer.

— Am văzut o cafenea sau un bar după colț. Vino acolo după. Poți să-l aduci și pe Theo, spuse Hallie și îi făcu cu ochiul.

Grace încuviință, apoi coborî împleticindu-se. Rămase puțin lângă mașină și se uită la clădire. Probabil așa se simțeau și atleții profesioniști când încercau să își adune curajul pentru o competiție. Sau matadorii care alergau în fața taurilor și care se aruncau cu capul înainte într-o acțiune care putea foarte bine să se termine cu o moarte sângeroasă.

— Hai că poți! strigă Palmer.

Da, putea.

Dumnezeule!

Urcă în grabă treptele de la intrare și se strecură înăuntru odată cu un grup de fete în tricouri imprimate cu numele unei echipe. Așteptă liftul cu ele. Simțea pișcături pe tot corpul și se bucura enorm că nimeni nu-i vede îmbujorarea. Theo stătea la etajul al treilea. Ajunse în fața camerei lui mult prea repede.

Ciocăni. După câteva clipe, ușa se deschise larg.

— Grace! rămase el ca trăsnit.

Ea simți o strângere de inimă. Arăta exact așa cum și-l închipuia: ochelari, un tricou cu sigla facultății, pantaloni de pijama cu dungi, părul șaten ciufulit.

— Ce...? Cum...? Adică, bună... îngăimă el în cele din urmă și se dădu din ușă. Scuză-mă, intră. Am rămas... fără glas.

— Și eu. Grace intră în camera mică, de o persoană.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Încăperea era destul de ordonată; fără postere sau lucruri îngrămădite pe jos; doar un vraf de cărți, un ficus și o copie după Rothko înrămată.

Theo dădu cu piciorul în niște rufe murdare pentru a le îndesa sub pat și îndreptă cuvertura.

— Bună din nou, zise el și rămase stânjenit în mijlocul camerei. Cum ești? S-a întâmplat ceva? întrebă dintr-odată, îngrijorat.

— Totul e bine, îl asigură Grace. Nu e nicio urgență.

— Bun, răsuflă el ușurat. Mă bucur.

Se lăsă tăcere.

Acela era momentul. Trebuia să smulgă leucoplastul. Scurt și la obiect. Deși, din păcate, nu avea cum să fugă imediat după ce-i mărturisea.

— Am auzit despre Rex... și Lucy, începu ea și se trase spre birou.

— Da?

Părea că se luminează la față, sau poate totul se întâmpla doar în imaginația ei.

— A fost destul de spontan. Toată lumea m-a sunat azi. Portia e copleșită.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Grace, așezându-se pe scaunul rotativ de la birou. Altfel, am auzit tot felul de povești.

Theo se așează pe marginea patului.

— Sincer, nici eu nu știu prea bine. Portia a concediat-o pe Lucy acum câteva zile și probabil că-i expira viza. Avea nevoie de un motiv ca să mai rămână. Rex tocmai era în vizită la Portia...

— Aici nu mai înțeleg, interveni Grace. El nu e...?

— Homosexual? Ba da.

Theo părea la fel de nedumerit ca și ea.

— Dar și-a cam tocat banii de la părinți. Singurul mod în care putem să avem acces mai repede la averea familiei e dacă ne însurăm. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, am auzit că sunt în Vegas.

— Îmi pare rău, murmură ea. Cred că te simți îngrozitor.

— De ce? se miră el.

— Pentru că Lucy te-a părăsit din senin.

Theo rămase cu gura căscată, așa că Grace se grăbi să explice:

— E OK, mi-a povestit totul. Cum v-ați îndrăgostit, cum ați ținut relația secretă și...

— Cum ne-am îndrăgostit? repetă el buimac. Cred c-ai înțeles greșit.

— Da?

Involuntar, în glasul ei se simțea o undă de speranță.

— Adică n-ai fost cu ea?

— Păi... ba da, se înroși Theo, dar nu așa cum crezi. N-a fost o relație serioasă.

Grace nu știa dacă să se mai bucure, acum că știa că Theo ieșise cu Lucy fără nicio intenție serioasă. Probabil că toate gândurile i se citeau pe față, pentru că el oftă înciudat.

— Nu cred că m-am exprimat bine. Adevărul e că am cunoscut-o pe Lucy astă-vară în Hamptons și da, am ieșit cu ea.

Își feri privirea înainte de a rosti ultimele cuvinte.

— A devenit mult prea serios mult prea repede, dar mi-am dat seama că nu ne potrivim. Numai că... nu voiam să fiu unul dintre băieții ăia care pur și simplu dispar în neant, zise el cu regret în glas.

Grace își plecă fruntea. Bineînțeles că nu își dorise asta – pentru că el nu era așa.

— Am încercat să nu fiu prea brutal cu ea, dar ea nu a înțeles semnalele pe care i le trimiteam. Spre sfârșitul verii mi-am zis că asta este. Ea continua să mă sune, să-mi scrie; eu o tot respingeam. Nu mi-am dat seama că a discutat cu tine până să ne întâlnim la New York. Îmi pare rău, adăugă el cu sinceritate în glas. Îmi dau seama ce-ai crezut despre mine.

— De ce? Nu-mi erai dator cu nimic.

Într-adevăr, nu îi era dator. Și ea ar fi putut să-și facă puțin de cap cu Harry în noaptea petrecerii. Ar fi putut să iasă cu oricine. Oricât de mult o duruse să-l știe pe Theo cu Lucy, el nu-i aparținea. Nu existase între ei nicio discuție serioasă, care să îi îndreptățească să se considere într-o relație.

— Pe urmă a fost accidentul cu medalionul tău, continuă el jenat. Am crezut că l-am pierdut, dar după aia am văzut-o pe Lucy purtându-l de Crăciun. Nu eu i l-am dat. N-aș face așa ceva. L-am păstrat pentru că....

Nu termină.

De ce? Înainte ca ea să apuce să-l întrebe, Theo sări în picioare.

— Ți-am luat ceva.

Se duse la birou. Grace se dădu la o parte ca să îi facă loc să deschidă un sertar.

— Un cadou de ziua ta, zise el cu un zâmbet. Nu știu cum de-am uitat. Ăsta trebuia să fie primul lucru pe care să-l fac când ai ajuns.

I-l întinse cu stângăcie.

— Mulțumesc, îl primi Grace.

— Nu e împachetat. Voiam să vin la voi în vizită, să ți-l dau personal. Dar s-a întâmplat asta cu Lucy și Rex și toată lumea a avut nevoie de explicații, așa că...

— Am înțeles, râse ea. Adică mai bine că nu te-ai dus. Altfel eu aș fi fost aici, tu acolo și... Înțelegi.

Deschise capacul cutiuței și sări în sus.

— Theo! Unde l-ai găsit?

— L-am făcut la comandă, spuse el ușor rușinat. E bine? Știu c-a fost ideea ta, dar mă gândeam că...

— Glumești?

Grace scoase din cutie un lănțișor cu un pandantiv de aur care reprezenta un atom cu electronii care îl înconjurau ca sateliții unei planete. Simbolul argintului.

— Dă-mi voie, se oferi el și o ajută să și-l prindă. Degetele sale îi atinseră ușor gâtul.

Când Grace se întoarse, îl găsi pe Theo admirând-o.

— Îți stă foarte bine.

— Mulțumesc.

Începu să se joace stânjenită cu pandantivul.

— E perfect.

— Mă bucur.

Grace tăcea. Theo era foarte aproape, la doar câțiva centimetri de ea. Amândoi stăteau nemișcați, de parcă ar fi fost țintuiți de podea. Grace nici măcar nu mai respira. Venise clipa. Nu mai putea aștepta, nu se mai putea ascunde, mai ales că tot ce avea de pierdut era posibilitatea ca visul ei să devină realitate. Ceea ce era imposibil, atât timp cât ea nu-și găsea curajul să-i spună ce simte pentru el. Trebuia să-și mărturisească sentimentele și să-și deschidă sufletul.

— Îmi placi...

El tresări. Pe Grace o cuprinse panica. Ce făcuse? Acum că o spunea cu voce tare,

suna atât de pueril! Dar nu avea cum să mai dea înapoi. O spusese și trebuia să meargă mai departe. Obrajii îi ardeau.

— Nu ca prieten sau ca rudă – în niciun caz ca rudă! Vreau să spun că-mi place de tine. Și nu-i nimic dacă nu simți la fel, îngăimă ea. Sau dacă nu vrei să mai fim prieteni. Dar trebuia să-ți zic, pentru că am ținut totul în mine prea mult timp și nu mai puteam...

Se opri. Nu avea încotro – pentru că Theo o săruta. Avea buzele calde și moi, iar atingerea lor era delicată ca o pană. Grace se abandonă instinctiv. Sărutul deveni mai intens. Cu o mână el îi cuprinse obrazul, iar cu cealaltă, talia. Pentru Grace, sărutul avea un gust familiar: pastă de dinți, cola și *Theo*.

Se desprinse ușor ametită din îmbrățișarea lui, ca să respire. Se uitară unul în ochii celuilalt.

— Te... încercă el, însă de data asta Grace fu cea care îl reduse la tăcere.

Post-Scriptum

** Patosul cu care Hallie s-a zvârcolit în chinurile morții în serialul supranatural* Sărutul vampirilor *i-a impresionat atât de mult pe producători, încât au readus-o în serial în următorul sezon, în rolul unui vampir seducător (cu tulburări emoționale) din misteriosul orășel Darkness Falls. În scurt timp, agenții roiau în jurul ei și a reușit să obțină primul rol într-un lungmetraj – o comedie. Juca rolul unei tinere impulsive și egoiste, căreia îi place să se victimizeze. La momentul respectiv, Hallie a considerat rolul o adevărată provocare, hotărându-se să se documenteze serios pentru a-l interpreta cum se cuvine.*

În ciuda numeroaselor invitații la inaugurări de cluburi, la premiere sau petreceri ale celebrităților, Hallie prefera să ducă o viață retrasă, departe de lumina reflectoarelor. Când pășește pe covorul roșu, este de regulă însoțită de Grace sau de iubitul ei, Brandon – un fotograf renumit, al cărui colaj cu veteranii întorși de pe front a câștigat premiul Asociației Naționale a Fotografilor de Presă și este încă expus în muzeul Whitney din New York. Cei doi locuiesc în Venice Beach, într-o casă cu vedere spre ocean. El încă încearcă să o învețe să șofeze.

** Mariajul lui Lucy și al lui Rex a durat treizeci și două de zile, până când bunica lui – la rugămințile Portiei – l-a amenințat cu dezmoștenirea. Pentru că Rex nu a putut convinge pe nimeni că relația lui cu proaspăta soție nu s-a consumat, divorțul a fost singura opțiune. Dată fiind legea asupra partajului bunurilor comune din statul Nevada, Lucy s-a ales cu o avere frumușică. Momentan se află în vacanță în Paris, iar Rex își pregătește disertația cu tema „Dominația falusului. Politica sexualității în Grecia antică“.*

** Albumul de debut al formației Take Fountain,* Lights of Mulholland*, a întrunit un număr record de descărcări ilegale de pe internet. Vânzările au fost însă dezamăgitoare și, după încă un efort cam lipsit de avânt (ceea ce revista* Rolling Stone *a numit „o umbră a ceea ce au fost cândva“), formația a fost abandonată discret de către compania de discuri. Dakota a rămas în rândul vedetelor de mâna a șaptea de la Hollywood, în permanentă căutare de atenție în orice colțișor de ziar; încearcă să obțină un contract singur, însă fără succes. În prezent locuiește în Londra și scrie cântece pentru Nu-Edge, câștigătorii unui concurs televizat dedicat cântăreților amatori. Membrii trupei Nu-Edge declară că vor ca muzica lor să aducă „un suflu rock nou“ și „o emoție nu știu cum... autentică“. Urmărește* Sărutul vampirilor *în fiecare săptămână, iar când bea prea mult și îl copleșesc regretele încearcă să o sune pe Hallie. Hallie și-a schimbat numărul.*

** Auggie Jennings este în continuare producător, iar serialul* Nu, tati, te rog – Povestea lui

Jody Leigh Simmons *a fost foarte bine primit de public (chiar dacă nu și de critici), devenind cel mai bine cotat serial polițist al studiourilor Lifetime. Amber – care s-a retras din activitate încă de la douăzeci și doi de ani – se implică în evenimente caritabile, merge la cumpărături și la orele de strip-hop din Beverly Hills. De curând au primit un nou membru în familia lor: pe Elizabeth Taylor, un pudel pursânge.*

** Valerie, mama lui Grace și a lui Hallie, a avut succes cu seria de picturi în ulei intitulată* Cometa Vrăjitoarea Albă. New York Times *a numit picturile ei „o reprezentare îndrăzneață, aproape violentă a pulsiunilor egoiste umane“, iar* New Yorker *a aclamat-o drept unul dintre „talentele noastre afro-americane încă nedescoperite“. Toate speculațiile cum că personajul întunecat și misterios din tablourile ei ar fi fost inspirat de Portia au fost, desigur, respinse.*

** Încercarea lui Palmer de a se lansa pe piața pielăriei a luat o turnură neașteptată când Kyra Lane (starul emisiunii* Spa Wars*) a făcut o scenă la petrecerea de lansare a albumului prietenului ei, cântăreț de muzică rap. Fiindcă acesta o înșelase, Kyra a început să-l lovească în public cu una dintre gențile cu imprimeu de leopard purtând marca firmei lui Palmer. Fotografiile din acea seară au dus la o creștere a cererii de genți cu 1000%. Palmer a intrat în industrie înainte de a împlini optsprezece ani și acum mai are puțin și își obține primul milion de dolari. Ultimul ei proiect este o linie de bijuterii inspirate de elementele tabelului periodic. Grace este designer-șef și deține jumătate din afacere, dar a interzis folosirea argintului sau a aurului ca materiale de producție. Palmer încearcă să o convingă să se răzgândească.*

** Portia s-a mutat cu Dash în Connecticut și s-a măritat cu un bancher de investiții de vârsta a treia, care obișnuia să joace golf cu tatăl ei și să îl ia pe fratele ei în plimbări cu iahtul și care îi cunoaște genealogia încă de dinainte de străbunici. După șase luni, l-a găsit în pat cu noua dădacă, o irlandeză dolofană pe nume Bridget. Mai rău, bancherul i-a spus că el și Bridget sunt îndrăgostiți. A divorțat de Portia, s-a căsătorit cu dădaca și are o căsnicie fericită; crește alpacale în New England și stă încălțat în casă. Portia se gândește să înceapă să țină un jurnal ca să își redescopere sinele – ceva în stilul lui* Mănâncă, roagă-te, iubește[9]*, dar fără supărătoarele aluzii la religie, bineînțeles. Sau la mâncare.*

** Grace și Theo au rămas împreună, spre dezamăgirea familiei lui. Și-au făcut vizite la fiecare sfârșit de săptămână și și-au dat seama că șase ore pe autostradă nu înseamnă prea mult când e vorba de iubire. După un prim semestru dezastruos, Theo a renunțat la specializarea în afaceri și urmează mulțumit un masterat nefolositor în filosofie. Grace a absolvit de curând liceul ca șefă de promoție. În prezent, călătoresc cu rucsacul în spate prin Europa, înainte ca ea să înceapă cursurile la Massachusetts Institute of Technology. E convinsă că relația lor va supraviețui chiar dacă vor mai petrece câțiva ani la distanță. Theo nu e chiar așa de sigur; deja caută să obțină un transfer pe Coasta de Est. Preferabil undeva unde să poată ajunge la Grace cât ai bate din palme.*
Grace îl sărută și acum ori de câte ori are ocazia, pur și simplu pentru că poate.

[9] Scriere memorialistică de mare succes a autoarei Elizabeth Gilbert. (N. tr.)